

Novelle Wet terugkeer en vreemdelingenbewaring

Novelle Wet terugkeer en vreemdelingenbewaring

Aan de orde is de voortzetting van de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Wijziging van de Wet terugkeer en vreemdelingenbewaring en enige andere wetten met het oog op het handhaven van de mogelijkheden om maatregelen te nemen ten aanzien van overlastgevende vreemdelingen, het verruimen van de mogelijkheden tot ongewenstverklaring en het verhogen van het strafmaximum van artikel 197 van het Wetboek van Strafrecht (novelle Wet terugkeer en vreemdelingenbewaring) (35501).**

De voorzitter:

Ik heropen de vergadering.

De algemene beraadslaging wordt hervat.

De voorzitter:

Ik geef het woord aan de heer Diederik van Dijk voor zijn eerste termijn namens de SGP bij de behandeling van de Wijziging van de Wet terugkeer en vreemdelingenbewaring met het oog op het handhaven van de mogelijkheden om maatregelen te nemen ten aanzien van overlastgevende vreemdelingen. Het woord is aan de heer Diederik van Dijk.

De heer Diederik van Dijk (SGP):

Dank u wel, voorzitter. "Recht zonder barmhartigheid wordt hardheid. Barmhartigheid zonder recht wordt zwakte." Dit citaat is op veel terreinen van het leven van toepassing, of het nu gaat over het gezin, het samenleven in een buurt of over het asielbeleid. Om te voorkomen dat de juiste balans tussen rechtvaardigheid en barmhartigheid ontbreekt, is het noodzakelijk van tijd tot tijd de wet tegen het licht te houden, zoals bij deze wijziging van onze asielwetgeving.

Op dit moment wordt voor het vastzetten van vreemdelingen hetzelfde wettelijke kader gebruikt als voor het gevangeniswezen, maar met de Wet terugkeer en vreemdelingenbewaring moet de vreemdelingenbewaring een nieuwe beginselenwet krijgen, met een eigen wettelijk kader. Daarin wordt ruimte gelaten voor de menselijke maat en tegelijkertijd ingezet op een strikt en effectief asielbeleid. De SGP deelt de wens daadkrachtig op te kunnen treden tegen asielzoekers die overlast veroorzaken of welgeren mee te werken. Bij de behandeling van de oorspronkelijke wet heeft mijn fractie al aangegeven dat deze wet vooral de vreemdelingenbewaring regelt, maar dat de terugkeer er wat bekaaid vanaf lijkt te komen. Hoe kijkt deze minister daarnaar? Terugkeer is een wezenlijke bouwsteen in het gebouw van een sluitend asielbeleid. Het is des te zorgwekkender dat dit al jarenlang de achilleshiel daarvan is. Welke ambities heeft deze regering om de terugkeercijfers van uitgeprocedeerde vreemdelingen te verhogen?

Voorzitter. In Nederland kennen we voor een vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft de verplichting actief mee te werken aan zijn of haar vertrek. Wanneer de IND of rechter op rechtsgronden heeft bepaald dat je hier niet

langer kunt blijven, dan vertrek je. Daarnaast moeten we helder maken dat illegaal verblijf en het tegenwerken van de overheid bij uitzetting door de desbetreffende vreemdeling onaanvaardbaar en daarom strafbaar zijn. Op dit moment kent de wet onvoldoende basis om illegaal verblijf aan te pakken. Daarnaast zien we dat asielzoekers tot vlak voor hun uitzetting een nieuwe aanvraag willen indienen, terwijl er vaak helemaal geen nieuwe feiten zijn. Zouden we niet kunnen verkennen of we een periode na de laatste procedure kunnen instellen waarin het redelijkerwijs is uitgesloten dat er nieuwe feiten zijn aan te voeren?

Voorzitter. Het opsluiten van vreemdelingen zien wij als een noodzakelijk kwaad. Het is nooit prettig om mensen of gezinnen hun persoonlijke vrijheid te ontnemen. Toch is het soms noodzakelijk omdat een gedwongen uitzetting anders niet of nauwelijks uit te voeren is. Wat de SGP betreft blijven we van dit middel gebruikmaken als dit bijdraagt aan de uitzetting of het tegengaan van overlast. Dat de directeur van een inrichting de mogelijkheid krijgt een lockdown in te stellen op het moment dat de veiligheidssituatie van medewerkers en migranten in detentie daarom vraagt, uiteraard omkleed met allerlei waarborgen, vinden wij niet meer dan logisch.

Voorzitter. Door middel van een nota van wijziging wil de minister ook de mogelijkheden voor ongewenstverklaring uitbreiden. Mijn fractie deelt die inzet. Hoe gaat dit middel straks in de praktijk worden ingezet, zo vraag ik de minister. Kan dit middel bijvoorbeeld ook worden ingezet om antisemitische of aanverwante haatdragende sprekers uit Nederland te weren? Welke mogelijkheden ziet de minister hiervoor, zodat we de import van Jodenhaat effectief kunnen dwarsbomen?

Voorzitter. De SGP ziet onder ogen dat dit wetsvoorstel te lang stilligt en dat al te lang een apart juridisch kader voor vreemdelingenbewaring ontbreekt. Welke inwerkingtredingsdatum heeft de minister op het oog? De organisatie die het moet gaan uitvoeren, de Dienst Justitiële Inrichtingen, kampt met grote personeelstekorten. Dat is al eerder genoemd. Hoe gaat de minister ervoor zorgen dat dit toch uitvoerbaar is voor de DJI? Wat gaat hij doen als het personeel er gewoon niet is? Hoe voorkomen we dat de dienst wordt opgezaagd met extra verplichtingen die de dienst onmogelijk waar kan maken? In de beslisnota lees ik dat dan aanzienlijk, circa 40%, minder cellen beschikbaar blijven voor vreemdelingenbewaring. Dat is echt onwenselijk.

Voorzitter. Binnen de EU wordt hard gewerkt aan een nieuwe terugkeerverordening. Ik begreep vanochtend dat de dialoog over deze verordening is afgerond. Dus in de eerste plaats graag een reactie van de minister op de uitkomsten zoals ze nu bekend zijn. Daarnaast is het natuurlijk van belang dat we het wetsvoorstel dat we nu bespreken ook naast de EU-plannen leggen. Ik neem aan dat de minister die vergelijking allang heeft laten maken. Kan hij de uitkomsten daarvan met de Kamer delen? Blijft wat we in dit wetsvoorstel regelen in de toekomst inderdaad mogelijk binnen de EU-voornemens? Ziet de minister erop toe dat de verruiming van de mogelijkheden voor gedwongen terugkeer of vreemdelingendetentie niet teruggeschroefd worden?

Voorzitter. De wijzigingsvoorstellen die de regering doet moeten ervoor zorgen dat de Vreemdelingenwet beter

aansluit bij de situatie van 2026. Dat is voor de SGP ook de reden om daar nog een wijzigingsvoorstel aan toe te voegen: het amendement over afschaffing van de rechterlijke dwangsommen. De dwangsomregeling werd ooit ingesteld als stok achter de deur om de IND te bewegen tijdig te beslissen. De tijd dat asielsdwangsommen als zodanig functioneerden, hebben we allang achter ons gelaten. Inmiddels heeft een dwangsom zelfs een averechts effect. De IND gaat er niet sneller van beslissen; het levert zelfs vertraging op. De Staat van de Uitvoering van 2023 zegt daarover het volgende: "De Wet dwangsom heeft een ontwrichtend effect op de IND. De IND en de aanvragers schieten er niets mee op. Het behandelen van dwangsom-procedures vergt tijd en capaciteit zonder dat dit de IND dichtert bij een structurele oplossing brengt." Tot zover het citaat. Er wordt inmiddels een heel team IND-medewerkers ingezet om deze claims af te handelen, terwijl die medewerkers anders zouden zijn ingezet om aanvragen af te doen. De maatschappelijke druk, en niet te vergeten de politieke druk, om de wachtlijsten weg te werken is wat de SGP betreft hoog genoeg. Daar is geen geldverslindende boete-regeling voor nodig. Bovendien kent geen ander EU-land een dergelijke regeling voor asielzoekers.

In deze regeling is vorig jaar de bestuurlijke dwangsom al afgeschaft, maar de rechterlijke dwangsom bleef nog intact. Vorig jaar werd er 79 miljoen euro uitgekeerd aan dwangsommen. Dat bedrag zal alleen maar toenemen, gelet op de asielfile bij de IND. Per asielzoeker kan het gaan om duizenden tot soms zelfs tienduizenden euro's. Met de huidige instroom van 700 tot 1.000 asielzoekers per week en een IND die het nu al niet meer aankan, loopt dat behoorlijk in de papieren. Kan de minister een berekening geven van de financiële consequenties van het onverhoopt niet aanvaarden van dit amendement in het licht van de huidige instroomprognose voor de komende jaren? Hoeveel miljoenen gemeenschapsgeld zouden we kwijt zijn aan dwangsommen in 2026, 2027, 2028 et cetera? Wat betekent dit concreet voor de IND-capaciteit in diezelfde jaren?

Ik heb inmiddels vernomen dat de minister in de Eerste Kamer zijn steun al heel uitgesproken voor dit amendement. Dat is een leuk novum. Hartelijk dank daarvoor. Zegt het kabinet ook toe dat bij aanvaarding van het amendement de afschaffing zo snel mogelijk wordt doorgevoerd? Ik ga ervan uit dat dit voorstel ook in de Kamer op ruime steun kan rekenen, zeker nu ook de IND zelf erom smeekt.

Voorzitter. Tot slot nog een acuut punt.

Mevrouw **Westerveld** (GroenLinks-PvdA):
Ik heb een vraag over dit amendement. Ik ga niet herhalen wat wij net in een interruptiedebatje hebben gewisseld, maar ik wil de SGP wel vragen wat zij vindt van het eerdere advies van de Raad van State over de Tijdelijke wet opschorting dwangsommen IND, die zei dat er eigenlijk een passend alternatief ontbreekt. Daarom heeft de Raad van State deze wet onverbindend verklaard. Nou lees ik in het amendement van de SGP ook geen passend alternatief. Ik wil de heer Van Dijk dus vragen hoe hij kijkt naar dit advies dat de Raad van State een aantal jaren geleden, in 2022, uitbracht.

De heer **Diederik van Dijk** (SGP):

Dank voor deze vraag. Zoals ik ook heb proberen uiteen te zetten in de toelichting van mijn amendement, blijft wel gewoon beroep op de rechter mogelijk voor de asielzoeker. De rechter kan wel gewoon een beslistermijn afdwingen, zagezegt. Ik ontken dus dat er geen dwangmiddelen meer overblijven. Het enige dat verdwijnt, is de dwangsom. Die mogelijkheid valt inderdaad weg.

Mevrouw **Westerveld** (GroenLinks-PvdA):
Als ik het goed samenvat, zegt u: het alternatief waar de Raad van State op wijst, dat nodig is, is de rechter.

De heer **Diederik van Dijk** (SGP):
Inderdaad, dat zeg ik inderdaad. Ik voeg daaraan toe dat geen enkel ander EU-land deze regeling kent, wat ik net ook aangaf in mijn speech. Ik heb dus bepaald niet het idee dat we hiermee handelen in strijd met welke hogere of gedragsrechtelijke bepaling dan ook. Daarom meen ik dat dit amendement in die zin juridisch ook echt deugdelijk is.

De **voorzitter**:
Afrondend.

Mevrouw **Westerveld** (GroenLinks-PvdA):
Zou het nog een idee zijn om de Raad van State te vragen om ook over dit specifieke amendement advies uit te brengen?

De heer **Diederik van Dijk** (SGP):
In de eerste plaats hoor ik natuurlijk graag de nadere appreciatie van de minister. Ik sta uiteraard voor de juridische deugdelijkheid van dit amendement; anders had ik het niet ingediend. Ik zou liever geen tijd meer verliezen. Eerlijk gezegd heeft het wat mij betreft al veel te lang geduurd voordat we dit punt hebben opgelost.

De heer **Markuszower** (Groep Markuszower):
Allereerst mijn complimenten voor het amendement; hartstikke goed. Kan de heer Van Dijk misschien schatten, als dit amendement wordt aangenomen, hoeveel dat de schatkist bespaart?

De heer **Diederik van Dijk** (SGP):
Die vraag heb ik ook gesteld aan de minister. Als we het allemaal bij elkaar optellen, is er in 2025 80 miljoen uitgekeerd. Dat waren de rechterlijke en ook nog de bestuurlijke dwangsommen. We hebben het dus over vele tientallen miljoenen, die we dus gemakkelijk kunnen verdienen.

De heer **Markuszower** (Groep Markuszower):
Zeker. Nogmaals, het is dus geweldig dat u dit amendement heeft ingediend. Ik vraag toch het volgende aan de heer Van Dijk, misschien via de minister. Kloppen de schattingen? Ik had die 80 miljoen euro ook gehoord. Kloppen de inschattingen dat, als we dit amendement niet aannemen, het bedrag zelfs naar 150 miljoen zou kunnen oplopen de komende twee, drie jaar?

De heer **Diederik van Dijk** (SGP):

Dat kan ik niet uitsluiten, gelet op de achterstanden die er al zijn bij de IND en op de instroom, die tot op de dag van vandaag nog niet bepaald inzakt. Dit bedrag kan inderdaad alleen maar hoger worden.

De **voorzitter**:
Afrondend.

De heer **Markuszower** (Groep Markuszower):
Als de minister in zijn beantwoording die schattingen zou kunnen meenemen, zou ik iedereen zeer erkentelijk zijn. Dan weten we ook allemaal waarover we straks stemmen.

De **voorzitter**:
U rondt uw bijdrage af.

De heer **Diederik van Dijk** (SGP):
Ja. Ik heb nog één punt, een acuut punt. Gisteren ... Nee, sorry, ik haal nu even twee dingen door elkaar. Ik wilde een verwijzing maken naar de Ombudsman, maar dat klopt niet. Gisteren ontvingen wij de rapportages van de Algemene Rekenkamer. Daaruit blijkt dat de screening van asielzoekers op terrorisme, die binnen veertien dagen zou moeten plaatsvinden, in de praktijk meer dan twee jaar op zich laat wachten. Dat betekent dus dat we geen idee hebben of er ook levensgevaarlijke personen zitten tussen de asielzoekers die we hier oppakken. Dat is schokkend. Daarbovenop komt dat de minister niet goed geïnformeerd wordt over het screeningsproces bij de IND. Ik vraag de minister om op zeer korte termijn met een reactie te komen op deze zorgelijke bevindingen. Daarnaast wil de SGP dat dit gat in onze veiligheidschecks acuut wordt gedicht.

Dank u, voorzitter.

De **voorzitter**:
Dank u wel. Het woord is aan de heer Russcher voor zijn ... O, meneer Markuszower. Denk om uw hart!

De heer **Markuszower** (Groep Markuszower):
Ik heb een punt van orde, eigenlijk.

De **voorzitter**:
Een punt van orde?

De heer **Markuszower** (Groep Markuszower):
Een klein puntje.

De **voorzitter**:
Ik dacht dat u nog een interruptie wilde plaatsen.

De heer **Markuszower** (Groep Markuszower):
Nee, al heb ik zoveel vragen aan de heer Van Dijk. Het zijn allemaal goede vragen! Ik lees net op het nieuws dat er weer ruzie is bij het EU-overleg over een strengere terugkeerwet. Dat lijkt een beetje op waar we het hier over heb-

ben. Ik wil eigenlijk vragen, als punt van orde of als informatieverzoek, of daar bij of tijdens de beantwoording van de minister, of daarvoor, als dat kan, iets over gezegd kan worden.

De **voorzitter**:
Er luisteren heel veel mensen die met de minister samenwerken met ons mee, dus ik denk dat ze die vraag noteren. U heeft zelf ook nog een bijdrage en een termijn, dus er is ruimschoots gelegenheid om deze vraag beantwoord te krijgen.

De heer **Markuszower** (Groep Markuszower):
Zeker, maar ik wilde iedereen er wat meer tijd voor geven.

De **voorzitter**:
Fijn! Dank u wel.

Het woord is aan de heer Russcher voor zijn inbreng namens Forum voor Democratie.

De heer **Russcher** (FVD):
Voorzitter. Dit kabinet noemt terugkeer "de hoeksteen van een werkend asielbeleid". Uit de meest recente cijfers blijkt dat in één jaar tijd 10.000 vreemdelingen, bijna de helft van alle vertrekplichtigen, verdwenen zijn. De overheid weet niet of zij het land hebben verlaten of dat zij de illegaliteit zijn ingegaan. Het gaat om tienduizenden personen per jaar, die simpelweg uit beeld verdwijnen. Niemand weet waar ze heen zijn gegaan. Vandaag bespreken we de wijziging van de Wet terugkeer en vreemdelingenbewaring. Dat is de enige nationale maatregel die dit kabinet neemt op het gebied van asiel. Premier Jetten en de minister wilden met allerlei persberichten en persconferenties heel graag doen voorkomen alsof deze maatregel iets zou doen aan de hoge asielinstroom. Maar daar gaat dit niet over. Er komen nog steeds 1.000 asielzoekers per week ons land binnen. Iedere gemeente wordt gedwongen om vreemdelingen op te vangen, en maatregelen om dit te stoppen blijven achterwege. Waar gaat dit dan wel over? De verruiming van de ongewenstverklaring, de grootste wijziging binnen deze wet, zou het makkelijker moeten maken om overlastgevende asielzoekers en uitgeprocedeerden ongewenst te verklaren. De drempel voor een ongewenstverklaring bijvoorbeeld gaat van drie naar twee jaar gevangenisstraf en de maximumstraf voor verblijf na ongewenstverklaring gaat omhoog naar een jaar. Forum voor Democratie steunt deze denkrichting, maar het gaat voor ons zeker niet ver genoeg. In diezelfde nota staat expliciet dat iemand die ongewenst is verklaard toch alsnog tijdens een lopende procedure rechtmatig verblijf kan behouden. Om vervolgens iemand vast te zetten, moet volgens Europese regels en verdragen ook weer afzonderlijk worden gemotiveerd dat bewaring noodzakelijk is, bijvoorbeeld vanwege de openbare orde of vlucht- en onttrekkingsgevaar.

Ook kunnen uitzettingen in veel gevallen langdurig worden vertraagd of verhinderd met een beroep op bijvoorbeeld artikel 3 of artikel 8 van het EVRM of het Vluchtelingenverdrag. Door het Europese asielrecht kunnen asielzoekers door nieuwe en herhaalde asielprocedures uitzettingen jarenlang vertragen en in sommige gevallen feitelijk blokkeren. Zo kan alsnog de volgende situatie ontstaan. Een

asielzoeker pleegt strafbare feiten of verblijft hier illegaal. Hij wordt ongewenst verklaard en toch behoudt hij, zolang zijn asielzaak loopt, het volste recht om te blijven. Hij wordt niet automatisch in bewaring gesteld. Uitzetten lukt niet of pas veel later door Europese regels, internationale verdragen en eindeloos herhaalde procedures. Hoe kijkt de minister hiernaar? Hoe gaat hij ervoor zorgen dat zijn beleid stand zal houden? Want dit is het patroon geworden van het Nederlandse asielbeleid. Er wordt een persbericht de wereld in geslingerd zodat Nederlanders denken dat er strenger asielbeleid komt. Vervolgens loopt de uitvoering daarvan vast op Europese regelgeving en internationale verdragen, waar Nederland zich vrijwillig aan gecommitteerd heeft. Resultaat: dezelfde hoge instroom en vastlopend terugkeerbeleid.

Naast Europese regels en verdragen en naast de Nederlandse politiek, die geen fundamentele keuzes maakt, speelt nog een andere macht een grote rol in dit dossier. Rondom het asiel- en migratierecht is in de afgelopen decennia namelijk een heel apparaat opgebouwd van ngo's, juristen, Europese lobbynetwerken en activisten met een professioneel en financieel belang bij de komst en het verblijf van asielzoekers. Zij maken uiteraard gretig gebruik van diezelfde Europese regels en internationale verdragen. VluchtelingenWerk Nederland bijvoorbeeld, dat de afgelopen decennia meer dan 150 miljoen euro aan belastinggeld kreeg, heeft een eigen juridische afdeling, genaamd: wij procederen tot het eind. Deze afdeling procedeert tot aan de hoogste Europese rechters om ervoor te zorgen dat asielzoekers hierheen kunnen komen en kunnen blijven. Het van EU-subsidie afhankelijke ECRE, een overkoepelende organisatie voor meer dan 100 activistische ngo's, coördineert hoe nieuw, strenger asielbeleid kan worden aangevochten. Zo zijn er nog talloze organisaties die met belastinggeld moedwillig het Nederlandse asielbeleid saboteren.

Het wetsvoorstel waar we over spreken creëert een aantal nieuwe bevoegdheden, maar introduceert tegelijkertijd nieuwe aanknopingspunten voor diezelfde activisten om hun verdienmodel in stand te houden en eindeloos te procederen tegen strenger asielbeleid. Dus betaalt de Nederlandse belastingbetaler aan twee kanten de rekening: enerzijds aan het beleid dat deze vreemdelingen wil terugsturen en anderzijds aan de organisaties die er alles aan doen om dat te voorkomen. Mijn vraag aan de minister is wat hij hiervan vindt. Is hij bereid het netwerk dat ons asielbeleid saboteert, uitvoerig in kaart te brengen? Is hij bereid te onderzoeken of de financiering van organisaties die structureel terugkeerbeleid juridisch aanvechten, aan banden kan worden gelegd?

Voorzitter. We hebben dus een combinatie van internationale verdragen, Europese regels en eindeloze procedures die iedere migratiebeperkende maatregel ondermijnt. Erkent de minister dit?

Voorzitter. Forum voor Democratie steunt de wijziging van de wet, maar is kritisch over de uitwerking. Er is ook veel en veel meer nodig. Zolang er 1.000 asielzoekers per week binnenkomen, zolang gemeenten gedwongen worden om een azc te openen, zolang het wegsturen van illegale en overlastgevende asielzoekers vastloopt door activistische ngo's, Europese regels en internationale verdragen, zal de asielstroom niet omlaaggaan en al helemaal niet stoppen. Als dit kabinet er daadwerkelijk voor wil kiezen eindelijk

iets te doen aan de instroom en ervoor wil zorgen dat illegalen vertrekken, dan zal vroeg of laat de optie om het EVRM en het Vluchtelingenverdrag op te zeggen gewoon op tafel moeten komen te liggen. Forum voor Democratie heeft deze keuze wel al gemaakt. Verlaat de Europese Unie, zeg het Vluchtelingenverdrag op, zeg het EVRM op en sluit de grenzen, zodat Nederlanders geen minderheid worden in eigen land en we ons land kunnen behouden voor de volgende generaties.

Dank u wel.

De voorzitter:

Dank voor uw bijdrage. Het woord is aan mevrouw Straatman voor haar inbreng namens het CDA in eerste termijn.

Mevrouw **Straatman** (CDA):

Dank u wel, voorzitter. Vandaag bespreken we een wet met een lange en ingewikkelde voorgeschiedenis, een wet die uit allerlei onderdelen bestaat, maar wel één duidelijke rode lijn heeft: eindelijk serieus werk maken van terugkeer. Het CDA zegt al langer dat een serieus asielsysteem niet kan bestaan zonder geloofwaardig terugkeerbeleid. Gastvrijheid begint namelijk bij het openen van de voordeur voor mensen die bescherming nodig hebben, maar echte verantwoordelijkheid betekent ook dat je de achterdeur gebruikt voor mensen die hier niet mogen blijven. Doe je dat niet, dan verandert gastvrijheid in chaos. Chaos raakt uiteindelijk de meest kwetsbaren het hardst.

Voorzitter. We weten allemaal hoe ongelofelijk ingewikkeld terugkeer in de praktijk is, want wij kunnen de achterdeur wel openzetten, maar landen van herkomst moeten hun voordeur ook weer open willen doen. Zelfs als dat lukt, moeten illegale vreemdelingen daadwerkelijk beschikbaar zijn voor vertrek. Juist daar gaat het vaak mis. Mensen verdwijnen in de illegaliteit, frustreren procedures en blijven overlast veroorzaken, terwijl iedereen weet: deze persoon hoort hier niet meer te zijn.

Voorzitter. Dat brengt mij bij het eerste onderwerp van vandaag: de vreemdelingenbewaring. Dat is een zwaar middel, bedoeld als laatste redmiddel om mensen beschikbaar te houden voor vertrek wanneer alle signalen erop wijzen dat zij niet vrijwillig zullen vertrekken. Hoe richten we zo'n bestuursrechtelijke vorm van bewaring in? Naar haar aard mag die namelijk geen gevangenis zijn, maar het regime moet wel voldoende ruimte bieden om orde en veiligheid te handhaven. We hebben het namelijk over een groep vreemdelingen die niet uit zichzelf meewerkt aan vertrek. Het nieuwe bestuursrechtelijke regime biedt in deze wet dan ook meer vrijheden, minder insluitingsuren en een uitgebreider dagprogramma.

Tegelijkertijd weten we dat de DJI nu al piept en kraakt qua capaciteit. Daarom vraag ik aan de minister of er überhaupt voldoende capaciteit is bij de DJI om deze wet fatsoenlijk uit te voeren. In het gevangeniswezen worden dagprogramma's op dit moment namelijk afgebouwd vanwege personeelstekorten, maar lopen we tegen beperkingen aan omdat we de invulling van die dagprogramma's te rigide in de wet hebben opgeschreven. Waar mogelijk wordt in het gevangeniswezen wel gekeken naar alternatieven, zoals dagbesteding op cel via tablets. Maar hoe flexibel is deze

wet eigenlijk als de capaciteit er bij de DJI simpelweg niet blijkt te zijn? Het mag namelijk niet zo zijn dat we straks op papier een goed werkend systeem hebben, maar dat we net als in het gevangeniswezen kampen met lege cellen door capaciteitstekort, terwijl we ook te maken hebben met code zwart. Diezelfde zorgen heeft mijn fractie over de capaciteit en de uitvoering bij het NIFP. Hoe ziet de minister dit?

Voorzitter. Over de nota van wijziging heb ik nog drie punten, allereerst de verhouding tot het Europees Asiel- en migratiepact. De minister schrijft dat de inrichting van vreemdelingenbewaring bij de tijd is gebracht met het oog op de implementatie van dat pact. Dat roept een aantal vragen op. Allereerst wordt het met het pact beter mogelijk om een soberder opvangregime voor zogenaamde Dublinclaimanten te creëren. Hoe gaat dat regime doorwerken binnen deze nieuwe vreemdelingenbewaringsregeling? Ten tweede: wat bedoelt de minister precies met het "bij de tijd brengen in relatie tot de lopende triloo-gonderhandelingen over de Terugkeerverordening"? Want laten we eerlijk zijn; niemand zit te wachten op weer een wetswijziging omdat de Terugkeerverordening over een jaar de spelregels opnieuw verandert. Verwacht de minister dat deze wet straks opnieuw aangepast moet worden?

Voorzitter. Mijn tweede punt gaat over de afwijkingsgrond in uitzonderlijke situaties. De directeur van een inrichting krijgt namelijk de mogelijkheid om maximaal twee maanden af te wijken van het aantal uren dat de vreemdeling vrij in die inrichting mag bewegen. Volgens de minister is dat alleen bij onvoorziene omstandigheden, zoals een pandemie, maar dat blijft een beetje vaag. Daarom heb ik de volgende vragen aan de minister. Deze definitie staat ook in de PBW. Kan hij concreet aangeven in welke situaties daar eerder in het kader van die wet gebruik van is gemaakt? Valt onder "uitzonderlijke situaties" bijvoorbeeld ook de situatie dat er sprake is van een uitzonderlijk groot aantal vreemdelingen die moeten terugkeren vanuit vreemdelingendetentie?

Voorzitter. Daarnaast zien wij verschillen in de uitvoering van de uitzonderingsgrond tussen enerzijds het verblijfsregime en anderzijds het beheersregime. Wij begrijpen natuurlijk dat er verschillen tussen die regimes zijn, maar niet als het aankomt op die pandemieachtige situaties. Dan zou de situatie wat ons betreft hetzelfde moeten zijn. Kan de minister daarom toelichten waarom in zo'n pandemieachtige situatie in het beheersregime het aantal uren luchten beperkt blijft tot één uur, terwijl er in het verblijfsregime nog steeds recht is op twee uur? Waarom kun je in het beheersregime tijdens een pandemielockdown educatieve maatregelen schrappen of deze helemaal niet in het dagprogramma laten vallen, en blijft het tijdens een verblijfsregime wel onderdeel van het programma? Maken we de uitvoering in deze uitzonderlijk complexe situaties niet opnieuw onnodig moeilijk? Datzelfde geldt voor de rechtsgang in het geval van uitzonderlijke situaties. We hebben de route van beklag uitgesloten in de situatie van een pandemie, maar niet in de situatie van een lockdown vanwege ordeverstoringen. Zouden we dat niet gelijk moeten trekken, vraag ik aan de minister.

Het punt dat ik ten derde wil maken, gaat over de verhouding tussen het asielproces en de rechten uit deze nieuwe wet. Met de nota van wijziging wordt namelijk duidelijk

gemaakt dat afspraken in het asielproces voorgaan op rechten uit deze wet. Wij van het CDA vinden dat heel logisch, want frustratie van het asielproces mag nooit beloond worden. Maar als wij kijken naar artikel 36a, zien we ook dat afspraken in het kader van asiel niet voorgaan op het recht op bezoek, zoals dat in artikel 29 is neergelegd. Dat vinden wij onlogisch. Wat ons betreft moet ook hier gelden dat een efficiënt asielproces voorop moet staan en dat er zo snel mogelijk duidelijkheid moet komen, dus ook wat betreft het recht op bezoek. Het moet duidelijk zijn dat daar incidenteel van kan worden afgeweken als dat in het belang is van het asielproces. Daarvoor heb ik ook een amendement ingediend.

Voorzitter. Dan nog een laatste punt, over vreemdelingenbewaring. DJI gaf aan minstens een jaar nodig te hebben voor invoering en uitvoering van deze wet. Klopt dat nog steeds? Waarom duurt dat zo lang? Wanneer treedt dit nieuwe regime naar verwachting van de minister daadwerkelijk in werking? Vreemdelingenbewaring is een belangrijk instrument om vertrek mogelijk te maken, maar er zitten ook hele harde beperkingen aan. Er moet namelijk zicht zijn op terugkeer. Daar wringt het vaak, zoals ik ook in mijn inleiding zei. Soms weigeren landen mee te werken of verdwijnen mensen simpelweg uit beeld. Hoe voorkomt de minister dat vreemdelingen zich na beëindiging van toezicht of bewaring opnieuw aan het zicht van de overheid onttrekken?

Voorzitter. Eén ding mag namelijk nooit gebeuren: dat de conclusie dan maar is dat Nederland het opgeeft. Want wie hier geen recht heeft op verblijf, kan niet eindeloos in een soort juridische wachtkamer blijven hangen terwijl de samenleving de rekening betaalt. Dat vraagt wat het CDA betreft om twee zaken. Allereerst maximale diplomatieke druk op landen van herkomst om hun eigen onderdanen terug te nemen. Mijn vraag aan de minister is: bij welke landen ziet de minister momenteel de grootste knelpunten en welke concrete stappen gaat hij zetten? Waar terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk is, willen wij wat het CDA betreft ook maximale inzet om te kijken of er alternatieve hubs zijn waar vreemdelingen die wél zicht op terugkeer hebben, naar kunnen terugkeren. Ten tweede. Overlastgevende vreemdelingen die hier illegaal verblijven en de boel verstieren, moeten simpelweg van straat gehaald worden. Als dat niet via vreemdelingenbewaring kan, dan wel via het strafrecht.

Dat brengt mij bij het tweede en laatste punt van deze wetsbehandeling, namelijk de uitbreiding van de ongewenstverklaring. Laat ik beginnen met een compliment aan de minister. Na het sneuvelen van de Asielnoodmaatregelenwet heeft hij heel snel geschakeld en ligt er nu alsnog een herstelpakket. Mede namens het amendement van de collega's van de SGP en JA21 keren hiermee twee van de drie noodzakelijke instrumenten terug. Het zal niet verbazen dat het CDA de verruiming van de ongewenstverklaring van harte zal steunen. Het is een belangrijk instrument om alle overlastgevende asielzoekers te kunnen aanpakken, dus ook personen die onder de Terugkeerrichtlijn vallen, zoals in Nederland verblijvende derdelanders, oftewel in de volksmond de veiligelanders. Het is het CDA namelijk een doorn in het oog dat overlastgevende asielzoekers zonder verblijfsrecht in Nederland stelselmatig de openbare orde verstoren en het draagvlak voor het asielbeleid onderuit trappen. Met de invoering van deze wet wordt deze groep bij overlast niet alleen strafrechtelijk vervolgd voor de

gepleegde misdrijven, maar krijgen ze ook een uitroepteken achter hun naam. Dat uitroepteken wil zeggen: als je niet terugkeert naar het land van herkomst, is ook verblijf in Nederland strafbaar. De keuze is dan heel simpel: óf vertrekken óf naar de gevangenis.

Voorzitter, ik rond af. Ferme taal is nodig om draagvlak voor een geloofwaardig asielbeleid overeind te houden, maar uiteindelijk telt niet wat wij hier vandaag zeggen, uiteindelijk telt wat mensen buiten deze zaal merken van de asielwetten. Mensen willen immers zien dat de overheid weer grip krijgt, dat de overlastgever op het Bollendak in Utrecht niet eindelijk van straat naar station en weer terug beweegt, chaos achterlatend, maar dat hij wordt vastgezet als terugkeer niet mogelijk is. Mensen willen dat iemand, Palestijn of niet, met een verblijfstatus in Griekenland ook daadwerkelijk teruggaat naar Griekenland en dat regels niet alleen op papier bestaan, maar ook worden gehandhaafd. Dit vraagt om een kabinet dat alles uit de kast haalt om migratie beheersbaar te maken, een kabinet dat binnen de grenzen van de rechtsstaat maximaal zoekt naar oplossingen, creatief waar dat kan, stevig waar dat moet en vasthoudend waar anderen afhaken.

Voorzitter. Als de overheid die grip verliest, groeit de frustratie in de samenleving, en waar frustratie groeit, groeit ook de polarisatie. Juist daarom is het belangrijk dat dit kabinet na het sneuvelen van eerdere wetgeving niet stil is blijven zitten, maar snel is teruggekomen met een herstelpakket. Deze wetsbehandeling laat zien dat politieke wil ertoe doet: niet opgeven bij weerstand, maar doorpakken totdat het wél lukt.

De voorzitter:

Dank u wel, mevrouw Straatman. Dan is het woord aan mevrouw Vondeling voor haar inbreng namens de PVV.

Mevrouw Vondeling (PVV):

Voorzitter. Het terugkeerbeleid is een regelrechte mislukking: iedereen mag binnenkomen, maar vrijwel niemand wordt uitgezet. Van alle afgewezen asielzoekers in Europa keert maar een op de vijf terug naar het land van herkomst. In Nederland is het nog erger: het aantal afgegeven terugkeerbesluiten laat zien dat nog geen 15% vertrekt uit ons land. Uitzettingen mislukken massaal, duizenden vreemdelingen verdwijnen gewoon uit beeld en binnen de asielketen heersen ernstige en structurele misstanden. Vrijwillige uitzettingen lopen vrijwel altijd op niets uit en bij gedwongen uitzettingen verdwijnen vreemdelingen opvallend vaak precies op het juiste moment uit het azc. Vreemdelingen traineren op alle mogelijke manieren hun terugkeer, verdwijnen in de illegaliteit of keren nadat zij zijn uitgezet een week later weer terug naar Nederland om weer asiel aan te vragen. Als een vlucht om een vreemdeling uit te zetten eenmaal is geboekt, wordt deze vlucht in de helft van de gevallen geannuleerd, vaak omdat de vreemdeling met onbekende bestemming is vertrokken, maar ook omdat er een nieuwe aanvraag wordt ingediend of omdat er kort voor uitzetting fysiek verzet wordt gepleegd. Wat de PVV betreft worden alle kosten die gemaakt zijn voor een geplande uitzetting verhaald op de vreemdeling.

71% van de Nederlanders wil dat afgewezen asielzoekers Nederland snel verlaten, maar het wetsvoorstel dat we vandaag behandelen, doet weinig tot niets aan terugkeer.

De ongewenstverklaring wordt dan wel verruimd, maar illegaliteit wordt nog steeds niet strafbaar. Illegalen blijven vogelvrij in Nederland. De PVV heeft daarom een amendement ingediend om illegaliteit strafbaar te stellen, inclusief het strafbaar stellen van personen, actiegroepen en ngo's die illegalen willens en wetens helpen om onder te duiken. Het is een regelrechte schande dat linkse organisaties het terugkeerbeleid actief saboteren terwijl de Nederlandse samenleving de rekening betaalt.

De heer Diederik van Dijk (SGP):

Ik hoorde mevrouw Vondeling over het amendement dat ik hier in mijn handen heb, het bekende amendement over de strafbaarstelling van illegaliteit. Toch even de volgende vraag. Stel dat dit amendement wordt aanvaard in deze Kamer. Dan weten we één ding zeker: dan wordt het hele wetsvoorstel verworpen in de senaat en is er opnieuw geen aanscherping van het asielbeleid. Wat wil de PVV nu precies bereiken?

Mevrouw Vondeling (PVV):

Wat wij willen, staat ook in ons verkiezingsprogramma: wij willen dat illegaliteit strafbaar wordt en we alle illegalen kunnen vastzetten als zij het land niet willen verlaten. Ook willen we dat organisaties die bewust het terugkeerbeleid saboteren, worden aangepakt. Dat gebeurt nu gewoon niet, maar dat willen wij wel, want het is nodig.

De heer Diederik van Dijk (SGP):

Zelfs de PVV opereert niet in een politiek vacuüm, dus in die zin begrijp ik het antwoord niet. Er is al eerder uitvoerig van gedachten gewisseld over het amendement. Ook degene die totaal onwetend — denk aan die Leger des Heilssoldaat — een kop koffie geeft aan een illegaal, loopt het risico op strafbaarheid. Is het nou echt de prioriteit voor de PVV om daar koste wat het kost aan te blijven vasthouden en dus ook dat risico te accepteren?

Mevrouw Vondeling (PVV):

Dat is niet onze prioriteit, maar ik heb bij de behandeling van de novelle zelf destijds gezegd: wat ons betreft mag die kop soep ook strafbaar zijn. Maar als we naar de realiteit kijken, zien we dat het OM het opportuniteitsbeginsel heeft en daar niet op gaat vervolgen. Zeggen dat dat gaat gebeuren, is dus stemmingmakerij. Ondertussen worden de ngo's en de personen die illegalen helpen onder te duiken en die bewust het vertrekbeleid saboteren, niet aangepakt. Wij vinden het heel belangrijk dat dat wel gebeurt.

De voorzitter:

Afrondend.

De heer Diederik van Dijk (SGP):

Het laatste waar ik bij dit thema mee bezig ben, is stemmingmakerij. Mevrouw Vondeling weet ook hoe dit ligt in de Eerste Kamer. Maar moet ik nou echt constateren dat de PVV dus bereid is om voor het strafbaar stellen van het schenken van een kopje koffie, de hele aanscherping waarover we het nu weer hebben en die broodnodig is, gewoon door het toilet te spoelen?

Mevrouw **Vondeling** (PVV):

Dit gaat niet om het kopje koffie. Dit gaat om het saboteren en trainen van het vertrekbeleid door heel veel organisaties en personen. Dat gebeurt al jarenlang. Daar gaat het ons om. Het gaat ons niet om dat kopje koffie. Ik zei al dat dat wat mij betreft ook strafbaar is, maar als we eerlijk zijn gaat het OM dat, op basis van het opportuniteitsbeginsel, nooit vervolgen. Dat zal nooit gebeuren.

De **voorzitter**:

U vervolgt uw betoog.

Mevrouw **Vondeling** (PVV):

Oké. De PVV is het zat. Het is tijd voor een keiharde aanpak van illegalen en iedereen die ze in Nederland houdt.

Dan de vreemdelingenbewaring. Dat is nu alleen mogelijk als allerlaatste redmiddel. De weinigen die wel worden vastgezet krijgen nog net geen luxe all-inclusivebehandeling. Cursussen, twee uur sporten, achttien uur recreatie, roken op de cel, gratis methadon en eindeloos klagen, zelfs over de temperatuur van de kip: het is ronduit bizar. Deze luxe is zo ver doorgeslagen dat er bij personeelstekorten mogelijk zelfs cellen gesloten kunnen gaan worden om maar aan die minimumeisen voor beweging en recreatie van deze uitgeprocedeerde vreemdelingen te kunnen voldoen. Dit is volstrekt onaanvaardbaar. De PVV zegt: stop met het verwennen van deze, vaak criminele, vreemdelingen en stop met deze all-inclusivebehandeling; sluit ze langer op of zet desnoods meer mensen op een cel. Meer dan 30% van de mensen in vreemdelingenbewaring heeft criminele antecedenten. Dit zijn geen kwetsbare, zielige mensen, maar criminelen, die gewoon weigeren te vertrekken. Zet ze in een sobere cel en zet ze het land uit.

Voorzitter. Op grond van de huidige regels mogen vreemdelingen maximaal achttien maanden worden vastgezet. In een interview gaf de directeur van Detentiecentrum Rotterdam aan dat het iemand die al zestien maanden elders in Europa heeft vastgezet, hier niet meer voor een paar maanden gaat opsluiten. Als dit klopt, kunnen we net zo goed meteen de deur openzetten. Graag een reactie van de minister.

Ook wil ik de minister vragen of hij bereid is te onderzoeken of Rotterdam The Hague Airport ingezet kan worden voor terugkeervluchten. Nu gaat alles via Schiphol, terwijl er naast Detentiecentrum Rotterdam een prima vliegveld ligt. Waarom gebruiken we die capaciteit niet?

Tot slot wil ik mij aansluiten bij de vragen die zijn gesteld over de screening van asielzoekers en het risico dat we hier gewoon twee jaar terroristen laten rondlopen. Ik heb zelf met de heer Wilders al Kamervragen ingediend. Ik hoop dus dat de minister daarop kort kan reageren.

Dank u wel.

De **voorzitter**:

Dank u wel, mevrouw Vondeling. Dan is het woord aan de heer Van Asten voor zijn inbreng namens D66 in de eerste termijn.

De heer **Van Asten** (D66):

Voorzitter. Ik was gisteravond naar aanleiding van de uit de hand gelopen protesten tegen de noodopvang in IJsselstein om in gesprek te gaan met de buurtbewoners daar. Dat waren voor- en tegenstanders van de opvang, maar eigenlijk zou ik ze niet op die wijze willen verdelen, want ze hadden namelijk wel één ding gemeen: ze waren het zat hoe wij de afgelopen jaren met het onderwerp asiel zijn omgegaan en ze willen allemaal dat we controle hebben over die asielketen. Als wij hier in de Kamer goede wetgeving invoeren, kunnen we om vluchtelingen op te vangen ook vertrouwen op de gemeenschapszin in steden zoals IJsselstein. Dit hebben ze in het verleden immers ook laten zien.

Voorzitter. We zien het belang van die controle ook in Ter Apel. Sinds gisteren worden daar alleen nog maar kwetsbare mensen toegelaten, waardoor er nu alweer mensen op het gras buiten moeten slapen. Dat is natuurlijk onacceptabel. Doen wat nodig is, hoorde ik de Ombudsman zojuist ook zeggen. Ik sluit me aan bij de vragen die collega Westerveld daarover stelde, met name de vraag aan de minister om daarop in te gaan. Kan hij ook gelijk ingaan op de vraag welke maatregelen genomen kunnen worden om de overlast als gevolg van het falen van dit systeem voor ondernemers en bewoners te beperken?

De chaos die we nu zien in Ter Apel, is het gevolg van jarenlang wanbeleid op dit dossier. Daarom is het heel goed dat dit kabinet zo voortvarend, met snelheid, aan de slag gaat. Binnen een paar weken stonden we hier met de implementatie van Europees migratierecht voor betere grensprocedures. Vandaag hebben we het over extra nieuwe maatregelen op het gebied van onder andere de ongewenstverklaring. Daarmee laten we zien dat we dit dossier stevig aanpakken. Ik denk ook dat het van belang is dat we dat ook uitstralen, want ook dat heeft effect op wat de mensen in het land zien van wat wij doen om deze controle terug te krijgen.

Mevrouw **Van der Plas** (BBB):

De heer Van Asten heeft het over de chaos die is ontstaan door jarenlang wanbeleid, maar wie heeft er in het kabinet gezeten de afgelopen jaren, afgezien van de korte periode van het vorige kabinet? Welke partijen zaten in die kabinetten, die verantwoordelijk zijn voor dat jarenlange wanbeleid?

De heer **Van Asten** (D66):

Dit is inderdaad een dossier dat jarenlang heeft voortgeduurd. Wel wil ik erop wijzen dat gemeentes met de handen in het haar zaten toen ze het vorige kabinet niet aan de telefoon kregen, toen niets gebeurde om mensen daar te helpen. Dus ja, dit heeft een lange geschiedenis, maar het is volledig geïnstalleerd in de afgelopen jaren.

Mevrouw **Van der Plas** (BBB):

Sorry dat ik hierom moet lachen. Meneer Van Asten maakt wel een beetje een karikatuur, hoor. In zijn inbreng zegt hij dat er qua asiel een complete chaos is ontstaan door jarenlang wanbeleid. Nou, het kabinet waar de BBB in heeft gezeten, heeft elf maanden geduurd. Dat kan dus niet jarenlang zijn.

De voorzitter:
Wat is uw vraag?

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Ik wil graag serieus antwoord. Mijn vraag aan de heer Van Asten was wie er dan in dat kabinet heeft gezeten, met dat jarenlange wanbeleid. Ik ga dit gewoon zelf beantwoorden: dat is toch D66 geweest?

De voorzitter:

Ik wil best alle kabinetten sinds Drees op gaan noemen, maar dat kunt u natuurlijk zelf opzoeken op Parlement.com. Het gaat erom dat we in de jaren dat we hier hebben gezeten, steeds te maken hebben gehad met partijen die graag wilden dat wij het zo sober mogelijk zouden doen en die de instroom het liefst naar nul wilden brengen. Dat zou mooi zijn, want dat zou betekenen dat het goed gaat in de wereld en dat er weinig vluchtelingen hiernaartoe hoeven te komen. Maar als er niet voldoende woningen worden gebouwd, niet voldoende opvangplekken worden gerealiseerd en azc's worden gesloten die we nu keihard nodig hebben, dan zijn dat geen verstandige beslissingen geweest. En ja, een heleboel partijen zijn daar verantwoordelijk voor; ook D66 pakt daar de verantwoordelijkheid voor. Alleen, in de afgelopen jaren hebben we een escalatie gezien. Toen het in de afgelopen jaren nodig werd om door te pakken en te zorgen dat er voldoende opvangplekken zijn, zodat we nu gemeentes niet hoeven te verrassen met noodopvang, heeft men wel echt de bal laten vallen.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Echt hoor! Het vorige kabinet heeft elf maanden gezeten, van 2 juli 2024 tot 3 juni 2025. De heer Van Asten heeft het nu ook weer de hele tijd over "jarenlang". Vervolgens gaat hij met een vinger wijzen en zeggen dat er niet genoeg woningen zijn gebouwd. In elf maanden ga je niet 1 miljoen woningen bouwen. Dat snap de heer Van Asten ook wel. Dat is "allemaal beleid geweest van het vorige kabinet". Een hele hoge instroom? "Allemaal het gevolg geweest van het beleid van de vorige kabinetten" — waar D66 gewoon in heeft gezeten! En dan tijdens een verkiezingscampagne met Nederlandse vlaggen op de achtergrond zwaaien en zeggen "o, we gaan de asielinstroom aanpakken" ... Ik snap wel dat dat niet direct binnen een paar maanden kan, maar wil de heer Van Asten echt eens even in de spiegel kijken en reflecteren op de verantwoordelijkheid van zijn eigen kabinetten, waar D66 in heeft gezeten, voor die zogenaamde chaos, waarvan de heer Van Asten nu het vorige kabinet ...

De voorzitter:
Meneer Van Asten.

De heer Van Asten (D66):
Voorzitter. De doorbraken die ...

Mevrouw Van der Plas (BBB):
... dat elf maanden heeft gezeten, beschuldigt?

De voorzitter:

Mevrouw Van der Plas, het is echt een interruptie van anderhalve minuut. Dat is bijna een termijn in een regulier debat. Meneer Van Asten antwoordt.

De heer Van Asten (D66):

Ik ga graag in op de belofte van D66, want daar ging het ook over in de interruptie van mevrouw Van der Plas. Dat ging over de doorbraken die we in Nederland willen realiseren, omdat we een doorbraak nodig hebben als het gaat over de woningbouw, als het gaat over de opvang van mensen die hier als vluchteling naartoe zijn gekomen, als het gaat over weer controle krijgen over die asielketen en als het erom gaat Nederland vooruit te helpen. Het is de belofte geweest die wij aan Nederland hebben gedaan om dat hier samen te gaan doen. Maar we moeten wel roeien met de riemen die we hier hebben. De afgelopen twee jaar, zolang heeft het namelijk geduurd van verkiezingen tot het in elkaar storten van het kabinet, hebben we gezien dat het kabinet veel te weinig heeft gedaan. Daardoor zitten wij nu weer met een overvol Ter Apel.

Mevrouw Vondeling (PVV):

Volgens mij is de heer Van Asten van D66 de realiteit totaal kwijt. Het klopt wat mevrouw Van der Plas zegt. D66 is al jarenlang verantwoordelijk geweest voor deze ellende. De heer Ellian van de VVD zei gister op televisie dat er wat hem betreft maatregelen zullen worden genomen waarop geen taboe rust, als de instroom niet omlaaggaat. Steunt D66 die maatregelen?

De heer Van Asten (D66):

Ik heb even teruggekeken wat de heer Ellian heeft gezegd, want het ging er zoal over. Volgens mij heeft hij daar gezegd dat hij verwacht dat de instroom naar beneden gaat op basis van de ingang van het nieuwe Migratiepact. Dat deel ik met de heer Ellian. Daar zijn al die maatregelen precies op gericht. Op het moment dat er na verloop van tijd blijkt dat de instroom even hoog blijft, moet je goed analyseren waardoor dat komt. Staat de rest van de wereld weer in brand waardoor er nieuwe vluchtelingenstromen komen? Is er toch een verschil tussen hoe wij in Nederland omgaan met het Migratiepact en hoe het in België, Duitsland of Frankrijk gaat? Dan moet je dat analyseren en maatregelen nemen die nodig zijn. Maar laat ik het eerst eventjes positief zien. We hebben het Migratiepact net aangenomen. 12 juni moet nog komen. Ik heb er dus vertrouwen in dat dit werkt.

Mevrouw Vondeling (PVV):

Ik snap niet hoe u positief kunt zijn, want we krijgen 1.000 asielzoekers per week binnen. In Ter Apel slapen mensen op het gras, of ze dreigen daar te moeten slapen. Het land staat helemaal in brand. Daarnaast zijn er berichten dat dat pact waarschijnlijk voor meer chaos gaat zorgen en dat al die landen het nog helemaal niet op orde hebben. Op basis waarvan baseert u dat de instroom omlaaggaat? Daarnaast geeft u nog steeds geen antwoord op mijn vraag. Bent u bereid om maatregelen waar een taboe op rust, te nemen als de instroom niet binnen korte tijd omlaaggaat?

De heer Van Asten (D66):

Het eerste deel van deze interruptie ging erover dat mevrouw Vondeling niet snapte dat de heer Van Asten

positief kan zijn. De heer Van Asten is sowieso een positief mens. Positiviteit is nodig om ervoor te zorgen dat we in Nederland weer vooruitkomen. Ik zie partijen als de PVV alleen maar de boel in de hens proberen te steken en alleen maar de ellende in Nederland vergroten. Ik zie dat terug in gesprekken die ik gister had met bewoners van IJsselstein. Die weten totaal niet dat hier wetten zijn aangenomen, zoals het Migratiepact, die er wat aan gaan doen om de controle terug te krijgen. Ik denk dat dat ook een verantwoordelijkheid is die we hier in deze Kamer hebben.

Wat betreft het laatste gedeelte van uw vraag ... Excuus, voorzitter, mijn antwoord kan wat langer zijn, maar dat komt omdat een interruptie vaak uit heel veel vragen en onderdelen bestaat, die ik toch moet adresseren. Het laatste gedeelte ging over maatregelen waar een taboe op rust. Ik weet niet welke maatregelen dat zijn. Dat had u aan de heer Ellian moeten vragen. Ik zeg daarop: mocht het Migratiepact niet leiden tot de gewenste controle op de asielketen en tot minder instroom, dan zullen we moeten kijken waar dat aan ligt en eventuele maatregelen nemen die daarbij passend zijn.

De voorzitter:

Mevrouw Vondeling, tot slot. U ziet ervan af. Ik daag u allen uit om de creativiteit te vinden om uw vragen te herleiden tot het wetsvoorstel.

De heer Ceulemans (JA21):

Dat ga ik dan nu doen. Dit wetsvoorstel gaat over het beheersbaar maken en houden van de asielketen. Dat staat natuurlijk niet los van de instroom. Sterker nog, de instroom is natuurlijk het probleem van de onbeheersbaarheid van de asielketen. Dat doe ik best knap zo, toch? Dit heeft gewoon met het wetsvoorstel te maken. Ik vraag in het verlengde van de vragen van mevrouw Vondeling het volgende. Zelfs als je dat taboe weghaalt ... De heer Van Asten zegt dat we op het moment dat het Migratiepact geïmplementeerd is en de instroom niet omlaaggaat, gaan analyseren waar dat door komt. Lang verhaal kort: is de heer Van Asten met D66 bereid om over te gaan tot nationale instroombeperkende maatregelen als het Migratiepact niet op korte termijn tot instroombeperkingen leidt?

De heer Van Asten (D66):

Op de manier waarop hij het uitspreekt, zet de heer Ceulemans het woord "analyseren" bijna tussen aanhalingstekens. Dat mag ik zo wel benoemen, denk ik. Ik denk dat het wel belangrijk is om te weten waarom het dan niet zou werken. Maar nogmaals, dan kijken we in de toekomst, want wij hebben de overtuiging dat het Migratiepact wel degelijk tot een Europese oplossing zal leiden. Mocht de instroom daarna niet verminderen, dan moet je gaan kijken waar dat aan ligt en dan moet je maatregelen nemen die aan de bron voor minder vluchtelingen zorgen. Dat betekent dat we wat minder enthousiast moeten zijn op het moment dat mensen op deze wereld oorlog gaan voeren. Dat geldt ook voor het uitspreken van Nederlandse steun daarvoor. We moeten ervoor zorgen dat we vrede en welvaart brengen, ook in andere delen van de wereld. Dat zou een hele goede mogelijkheid moeten zijn. Ik hoop dat deze Kamer zich daar dan achter schaaft.

De heer Ceulemans (JA21):

Volgens mij komt nu de aap uit de mouw. Ik plaatste "analyseren" tussen aanhalingstekens, maar de heer Van Asten gaat nu invullen wat dat analyseren betekent. Vervolgens komt hij niet verder dan: we moeten de bron van migratiestromen gaan aanpakken. Dan gaat het over de internationale politiek en het klimaat, D66 kennende. U probeert nu weg te glibberen bij nationale instroombeperkende maatregelen. Ik vraag het nog één keer. Los van de analyse en los van wat u allemaal aan de bron wilt doen: op het moment dat het Migratiepact onvoldoende doet om de instroom naar Nederland te beperken, is D66 dan ook bereid om, los van analyses over de bron, over te gaan op aanvullende nationale instroombeperkende maatregelen?

De heer Van Asten (D66):

Ik ben hier in mijn rol als politicus in de Tweede Kamer gekozen om de problemen bij de bron aan te pakken. Daar zullen we echt een gezamenlijke inspanning voor moeten leveren. Daar moet je aan werken. Volgens mij hebben we hier, net als bij het Migratiepact, een pakket aangenomen met allemaal nationale maatregelen. Ik ben eigenlijk niet bereid om nog verder het debat aan te gaan over de vraag wat voor maatregelen we nog meer gaan nemen. Laten we eerst dit implementeren. Dat is al moeilijk zat. Ik heb dadelijk ook nog wat vragen over de capaciteit die we hiervoor moeten inzetten, want ik denk dat dat de grootste bottleneck is die we op dit moment moeten bevechten.

De voorzitter:

Afrondend.

De heer Ceulemans (JA21):

Volgens mij is de conclusie helder. De VVD zegt, nog los van de vraag of dat gemeend is, dat als het Migratiepact niet snel tot een instroombeperking van honderden per week leidt, er nieuwe maatregelen moeten komen waar geen taboe op heerst. Maar als ik bij D66 doorvraag, komt het erop neer dat D66 daar niet toe bereid is. D66 is niet bereid tot het nemen van nationale aanvullende instroombeperkende maatregelen, ondanks alle campagnepraatjes over grip op migratie en een strenger asielbeleid. U komt niet verder dan praten over de bron, klimaat en stromen wereldwijd et cetera. Er is een verschil in de coalitie. Dat verbaast me niet, maar het stelt me wel teleur.

De heer Van Asten (D66):

Dit is een lesje framing 101. Dit is natuurlijk totaal niet wat ik heb gezegd. De enige die trouwens het woord "klimaat" in zijn mond heeft genomen, is de heer Ceulemans zelf. Dat laat ik me dus ook niet gezegd worden. Laat ik er eens even heel helder over zijn, zodat ook meneer Ceulemans dat meekrijgt. Ik heb gezegd dat als die instroom, met het Migratiepact en met al die nationale maatregelen die daarbij zitten en de wetten van vandaag die we gaan aannemen, toch nog zo hoog blijft dat we die niet kunnen aanpakken, we dan op basis van de oorzaak daarvan maatregelen kunnen nemen. Dan kunnen we dat gesprek aangaan. Maar laten we eerst maar eens even deze maatregelen daadwerkelijk aannemen, en dan uitvoeren.

De heer Markuszower (Groep Markuszower):

Even over het aanpakken van die bron. In Nederland hebben we 410.000 woningen te weinig. Asielaanvragen duren gemiddeld ongeveer vijf jaar. De screening van asielzoekers is pas na twee jaar. Zedenzaken lopen jaren achter; 90% van de verkrachters wordt niet eens veroordeeld. Defensiemateriaal wordt hier in Nederland zonder aanbesteding aangekocht. Met andere woorden, we maken er hier in Nederland met z'n allen een enorme puinhoop van. Hoe denkt de heer Van Asten dat we als piepklein landje ook nog eens de bron van de problemen van de hele wereld kunnen aanpakken?

De heer **Van Asten** (D66):

Daarom hebben we dat als piepklein landje goed beseft, zijn we gaan samenwerken met onze Europese buurlanden en Europese lotgenoten en hebben we de Europese Unie opgericht, dat grote machtsblok, dat grootste handelsblok ter wereld, dat gezamenlijk een harde stem heeft. D66 is er voorstander van om samen met Europa een nog grotere vuist te maken in de rest van de wereld, maar wij kunnen dat ook hier in het nationale parlement doen. Als het hier gaat over de staat van de wereld en aanvallen op burgerdoelen, kunnen we er heel helder over zijn dat we dat veroordelen. Dat zien we deze Kamer helaas ook nog niet doen. Ik denk dat het tijd is om dat te doen als we gezamenlijk iets aan die bron willen gaan doen.

De heer **Markuszower** (Groep Markuszower):

Zeker. We kunnen veroordelen tot we een ons wegen. We zitten volgens mij al een paar decennia in die Europese Unie. We hebben een machtsblok en een NAVO en we geven hartstikke veel ontwikkelingsgeld uit, maar we zien dat de bron allemaal nog niet is opgelost. Er komen steeds meer vluchtelingen onze kant op, misschien wel vijf of zes keer zoveel als twintig jaar geleden. We doen dus iets niet goed. Hoe denkt de heer Van Asten dat we het de komende jaren dan zoveel beter gaan doen dat we die problematiek aan de bron dan hebben opgelost?

De heer **Van Asten** (D66):

Ik ga het hier toch even opnemen voor de Europese Unie, want die heeft ervoor gezorgd dat er geen oorlog meer in Europa plaatsvond en dat wij klaarstonden toen dat wel aan de randen van Europa gebeurde, toen nog in het voormalige Joegoslavië. We zien ook de veranderingen die in voormalig Joegoslavië hebben plaatsgevonden. Wij hebben ook die lidstaten opgenomen in de Europese Unie en zo hebben we gezamenlijk gezorgd voor een flinke toename van de welvaart hier in dit stukje wereld. Als wij ons nou ook eens gaan inspannen voor een toename van die welvaart in andere delen van de wereld, zorgen we ervoor dat die voedingsbodem voor vlucht, oorlog en geweld verdwijnt en kunnen we ook op die manier wat doen aan die instroom.

De **voorzitter**:
Afrondend.

De heer **Markuszower** (Groep Markuszower):

Het klinkt als een mooie droom. Ik geloof er niet in. Mijn analyse van de Europese Unie is de volgende. Die asielopvang was natuurlijk eigenlijk bedoeld voor in de regio. Er

was een soort solidariteit binnen die Unielanden om elkaars problemen op te lossen en om vluchtelingen op te nemen, bijvoorbeeld de Belgen in de Eerste Wereldoorlog, natuurlijk zelfs nog voordat de Europese Unie bestond.

De **voorzitter**:

Uw vraag in relatie tot de wet?

De heer **Markuszower** (Groep Markuszower):

De ellende van die Europese Unie is dat die een systeem heeft bedacht waardoor de hele wereld hier nu asiel kan aanvragen en er voor mensen uit de Unie eigenlijk geen ruimte meer is. Dat is uw Europese Unie.

De heer **Van Asten** (D66):

Nee, dat is het zeker niet. In het coalitieakkoord is dan ook opgenomen dat wij het gezamenlijk, volgens Europese afspraken, dadelijk mogelijk maken om die aanvraag juist buiten de Unie te doen. Dat betekent dat er minder mensen slachtoffer hoeven te worden van mensensmokkelaars, dat er minder mensen overlijden en dat wij nog beter grip en controle krijgen op wie er naar Europa komt en wie niet. Dat is de kracht van Europa.

De **voorzitter**:

U vervolgt uw bijdrage in relatie tot de wet.

De heer **Van Asten** (D66):

Ja. Dank u, voorzitter.

We laten dus zien dat we dit dossier stevig aanpakken, want menswaardige en goede opvang van mensen die vluchten voor oorlog en geweld moet hand in hand gaan met duidelijkheid en rechtvaardigheid op het moment dat er sprake is van overlast en agressie. Personen die hierheen komen en de regels doelbewust negeren of aan hun laars lappen, mogen ook merken dat daar consequenties aan verbonden zijn. Juist door eerlijk te zijn over de overlast waar mensen en winkeliers in hun buurt, dorp of stad mee te maken krijgen, en daar gepaste maatregelen tegen te nemen, behouden we ook het draagvlak voor de overgrote groep mensen die zich wél aan de regels houdt. Ik doel op mensen die gewoon aan de slag gaan met de Nederlandse taal, die hun kinderen leren fietsen, die sporten bij de lokale voetbalvereniging of die aan de slag gaan met werk of een opleiding om echt mee te doen aan onze maatschappij.

Wat D66 betreft zetten we in op snellere en duidelijke procedures, goede opvang, snellere terugkeer voor mensen die hier niet mogen blijven en een harde aanpak van overlast en geweld. Als die elementen samenkomen, zorgen we eindelijk voor rust en stabiliteit. Met het Migratiepact en de maatregelen in het wetsvoorstel van vandaag zetten we een nieuwe stap richting dat gewenste asielbeleid. Ik dank de minister dan ook voor het wetsvoorstel en de nota van wijziging.

Ik vraag nog aandacht voor een aantal punten. Allereerst de lockdown. Het wetsvoorstel omvat de mogelijkheid om in vreemdelingenbewaring een lockdown in te stellen van 23 uur per dag. De Raad van State adviseerde om de lockdown een aantal dagen te laten duren. In het wetsvoorstel

is naar aanleiding van dat advies de duur bijgesteld van zes naar vier weken. De minister geeft aan dat het proces van gefaseerde op- en, zo nodig, afbouw van het dagprogramma zorgvuldig dient te geschieden en dus tijd kost, en dat er om die reden voor een wettelijk maximum van vier weken is gekozen. In de praktijk zal het vaak niet tot vier weken komen, zo valt te lezen in de nota naar aanleiding van het verslag. Hoewel ik die toelichting kan volgen, is mij niet geheel duidelijk waarop die termijn van vier weken nu echt is gebaseerd. Zou de minister nogmaals kunnen toelichten waar die duur vandaan komt en wanneer en hoe precies wordt bepaald dat de lockdown kan worden afgeschaald? Vindt dat plaats op basis van de omstandigheden van het geval of zijn er vaste criteria voor? Is het ook mogelijk om jaarlijks een overzicht te geven van genomen lockdownmaatregelen, de reden daarvoor en de duur daarvan? Dan krijgen we daar meer verstand van en begrip voor.

Dan over de uitzonderlijke omstandigheden. Er zijn een aantal bepalingen in de wet afhankelijk gemaakt van die uitzonderlijke omstandigheden. In de afgelopen jaren hebben we, mede door de coronapandemie, gezien dat situaties kunnen ontstaan waarin snel handelen noodzakelijk is. Wetgeving moet daarvoor ook voldoende ruimte bieden. Maar er zit ook een risico in. De chaos en discussie rondom het staatsnoodrecht tijdens het vorige kabinet hebben laten zien hoe belangrijk het is om vooraf duidelijkheid te bieden over wanneer zulke bevoegdheden wel en nadrukkelijk niet kunnen worden ingezet. Ik begrijp dat een uitputtende lijst van omstandigheden aanleggen niet mogelijk is, maar het lijkt me wel waardevol om tijdens de behandeling van deze wet scherp te bekijken welk type situaties de minister concreet voor ogen heeft. Wanneer is volgens de minister sprake van uitzonderlijke omstandigheden? Kan de minister toezeggen dat dit in ieder geval niet enkel afhankelijk is van het politieke oordeel?

Voorzitter. Het wetsvoorstel dat we vandaag behandelen, vraagt ook wat van de DJI. We weten dat zij al langere tijd kampen met personeelstekorten en capaciteitsproblemen. De druk is zo groot dat gedetineerden eerder moeten worden vrijgelaten. Daarom heb ik een aantal vragen. Wat zijn op dit moment de verwachtingen als het gaat over die personeelssterkte en beschikbare capaciteit? Hoe kijkt de minister naar het eerdere signaal van DJI dat na aanneming van de wet mogelijk nog ongeveer een jaar nodig is om de uitvoering goed op orde te krijgen? Is dat nog steeds het geval? Is de minister bereid daar in de invoering rekening mee te houden?

Voorzitter. Mijn fractie staat positief tegenover het afschaffen van de rechterlijke dwangsom en het amendement van de SGP hierover. Ik hoor de argumenten van de IND en mijn collega-Kamerleden hierover. Tegelijkertijd is mijn fractie in het verleden terughoudend geweest, omdat het onderliggende probleem, namelijk het niet halen van de beslistermijnen van de IND, met dit amendement niet wordt opgelost. Het afschaffen van de dwangsommen moet wat ons betreft dan ook hand in hand gaan met de maatregelen die toezien op het uiteindelijke doel: snelle procedures, zodat iedereen die hiernaartoe komt zo snel mogelijk duidelijkheid krijgt. De minister heeft in het vorige commissiedebat aangegeven snel met een plan daarover te komen. Dat zou binnen enkele weken plaatsvinden, dus daar wacht ik op. Wordt hierbij ook ingegaan op het spanningsveld tussen

snelheid en zorgvuldigheid? We moeten de rechterlijke keten dadelijk niet te veel daarmee gaan belasten.

Voorzitter, ik rond af. Mijn fractie is positief over de stappen die het kabinet met dit wetsvoorstel zet. We zien dat het politieke en maatschappelijke debat over migratie de afgelopen jaren en zelfs de afgelopen weken steeds harder is geworden. We hebben als politici de verantwoordelijkheid om niet alleen tegenover elkaar te staan, maar vooral te zoeken naar oplossingen die werken voor omwonenden, voor gemeenten, voor uitvoerders én voor de mensen die hier bescherming zoeken. Ik hoop dat we daar vandaag gezamenlijk een stap in kunnen zetten.

Dank.

De heer **Ceulemans** (JA21):

Tot slot een vraag over de dwangsommen. De heer Van Asten zegt: we staan in principe positief tegenover het afschaffen van die rechterlijke dwangsom. Hij zei ook: dat moet dan wel hand in hand gaan met maatregelen die een versnelde doorloopsnelheid met zich meebrengen, zodat er minder vaak een situatie zou ontstaan die in het verleden tot een rechterlijke dwangsom leidde. Mijn vraag aan de heer Van Asten is: is dat tweede echt een voorwaarde om in te stemmen met het amendement of stemt hij gewoon in met het amendement om een einde aan die dwangsommen te maken en vindt hij, los daarvan, dat ook dat andere moet gebeuren?

De heer **Van Asten** (D66):

Wij stemmen in met het afschaffen van die dwangsom, dus met het amendement. Ik kan dat wel uitleggen. Ik zie dat het totaal niks doet. Het kost een heleboel geld en leidt niet tot snellere beantwoording. Dat is door de heer Van Dijk goed aangegeven: het kost ook nog een hoop capaciteit. Maar het is natuurlijk wel wrang, want die dwangsom wordt niet voor niks opgelegd. Het gaat erom dat we die mensen, zeker die 50.000 mensen die dadelijk ook nog buiten de werking van het Migratiepact vallen, ook niet jarenlang in onzekerheid kunnen laten zitten. Die mensen moet je ook door kunnen laten gaan met hun leven. Of dat in Nederland of buiten Nederland is, hangt van de beslissing af. Maar als dat in Nederland plaatsvindt, zou ik ook graag willen dat die mensen zo snel mogelijk hier ingeburgerd raken, zodat ze kunnen bijdragen aan de maatschappij.

De heer **Diederik van Dijk** (SGP):

Ik heb één heel klein kort vraagje. Allereerst ben ik natuurlijk heel blij met de steun, maar juist omdat de heer Van Asten het nog zo uitvoerig had over de Europese Unie, ben ik benieuwd naar het volgende. Geen één ander EU-land kent onze regeling. Ik begrijp dat de heer Van Asten erg voorstander ervan is om het weer te laten terugkomen wanneer dat kan, maar waarom zouden we hierin zo'n uitzondering zijn ten opzichte van de rest van onze Europese vrienden?

De heer **Van Asten** (D66):

Even kijken of ik het goed begrijp. U bedoelt dus dat die dwangsommen alleen hier in Nederland zouden zijn? Kijk, er zijn rechterlijke dwangsommen. Op het moment dat je niet voldoet aan de termijn die je zelf hebt gesteld, gaat dat uiteindelijk ten koste van iets. Dat Nederland daarin de

enige is, is een uitzondering die je wellicht niet zou moeten willen. Maar volgens mij staat voorop dat wij ervoor moeten zorgen dat we snelle procedures hebben. Dat is in het belang van de mensen die bescherming zoeken, de capaciteit bij de IND en het draagvlak in Nederland.

De voorzitter:

Dank u wel. Het woord is aan de heer Ceulemans namens JA21.

De heer Ceulemans (JA21):

Dank u wel, voorzitter. Een van de allergrootste prioriteiten van JA21 is een einde te maken aan de asielopvang op Nederlandse bodem, want het hele systeem klopt niet. Duizenden mannen laten hun gezin achter, doorkruisen allerlei veilige landen om illegaal Europa binnen te reizen en doorkruisen vervolgens andere Europese landen om in Nederland aanspraak te maken op allerlei rechten. Vervolgens kunnen zij niet meer worden teruggestuurd. Het is ronduit kafkaësk. Het heeft niets meer te maken met het bieden van veiligheid aan mensen die op de vlucht zijn, het kan op geen enkel maatschappelijk draagvlak meer rekenen en het legt een onhoudbare druk op onze verzorgingsstaat, de woningmarkt, de zorg, het onderwijs, de veiligheid en de sociale cohesie. Asielprocedures en de opvang gaan wat JA21 betreft daarom uitsluitend nog buiten Europa plaatsvinden.

Voorzitter. Ik realiseer me dat we het daarover ook vandaag helaas weer niet eens gaan worden, maar er zijn twee zaken waarover iedereen, van links tot rechts, het eens zou moeten zijn. Dat is in de eerste plaats dat er voor asielzoekers die al dan niet uitgeprocedeerd zijn en zich schuldig maken aan overlast en criminaliteit, in dit land geen plaats mag zijn. Wie hierover een peiling houdt, krijgt richting de 100% steun onder de bevolking. De politiek praat er al jaren over, en iedereen van ons die geregeld in plaatsen als Budel, Ter Apel en Emmen komt en inwoners en ondernemers uit die plaatsen spreekt, weet hoe onhoudbaar de situatie is. Toch kenmerkt dit dossier zich vooral door jarenlange stilstand. Het is een extreem frustrerende situatie voor winkeliers die worden leeggeroofd, buschauffeurs die worden bespuugd, inwoners die thuis achter hun rolluiken zitten en beveiligingscamera's installeren, en vrouwen die niet meer normaal door hun eigen dorp kunnen lopen.

In de tweede plaats gaat dat over het feit dat asielzoekers die na een lange en uitgebreide asielprocedure te horen hebben gekregen dat ze geen verblijfsvergunning krijgen, daadwerkelijk moeten terugkeren. Afwijzing en terugkeer vormen een onlosmakelijk onderdeel van het asielbeleid, maar zijn al jarenlang een ondergeschoven kindje. In de praktijk komt ons beleid erop neer dat wie mag blijven, blijft en wie niet mag blijven, ook blijft.

Het wetsvoorstel waarover we vandaag spreken, dat deze twee onderwerpen bevat, is inmiddels al zes jaar oud en heeft een voorgeschiedenis die nog veel langer teruggaat. Het is tekenend voor de traagheid, besluiteloosheid en disfunctionaliteit die het Nederlandse asielbeleid kenmerken. Maar goed, hier staan we dan toch. De wet had wat JA21 betreft natuurlijk een stuk strenger gemoeten, maar het is een stapje. Stilstaan is voor JA21 geen alternatief voor een te kleine stap.

Over een aantal punten in het initiële wetsvoorstel heb ik een aantal vragen. Ten eerste de zogeheten lockdownbevoegdheid. Het is zeer terecht dat er de mogelijkheid van een lockdown is om bijvoorbeeld COA-personeel te beschermen tegen georganiseerde agressie in de opvang. De voorwaarden waaronder een lockdown kan worden opgelegd, zijn voor interpretatie vatbaar. Ik vraag de minister onder welke voorwaarden dit kan. Deelt hij de mening dat deze mogelijkheid in de praktijk niet te streng ingekaderd mag worden? Er moet ook beslissingsvrijheid kunnen zijn op dit punt.

Daarnaast lezen we over uren en rechten die worden vastgelegd. Dat gaat over minimaal twee uur buitenlucht per dag in de verblijfsvoorziening, wat eerst één uur was. Dit recht kan ook in uitzonderlijke omstandigheden niet worden ingeperkt. Dat gaat ook over minimaal acht uur recreatieve activiteiten per week, wat eerst zes uur was, en minimaal vier uur bezoek per week, wat eerst één uur was. Het gaat ook over het recht op een eigen rekening, bellen en toegang tot internet. Ik vraag de minister waar deze uren en rechten nu precies vandaan komen. In de memorie van toelichting wordt onder andere gesproken over "soft law"-instrumenten. Welke speelruimte was er bij het vastleggen van deze uren en rechten? Sluiten we hiermee in de ogen van het kabinet aan bij de meest strikte mogelijkheden?

Ik zag het amendement van collega Straatman van het CDA om vast te leggen dat beschikbaarheid voor de IND niet alleen voor dient te gaan op bewegingsvrijheid en dagbesteding, maar ook op bezoek. Een prima amendement, wat ons betreft. Wat JA21 betreft gaat de beschikbaarheid voor de IND altijd voor op de vastgelegde rechten. Hoe kijkt de minister hiernaar?

Ook is er sprake van een afwijkingsbevoegdheid bij uitzonderlijke omstandigheden, waardoor bij ministeriële regeling tijdelijk kan worden afgeweken van dagbestedingsrechten en bezoekrechten voor minimaal twee maanden. Hierbij wordt echter aangegeven dat personeelstekort hiervoor uitdrukkelijk geen aanleiding kan zijn. Waarom niet, zo vraag ik de minister. Personeelstekort kan wat ons betreft een legitieme reden zijn om van dergelijke kaders af te wijken met het oog op het beheersbaar houden van de situatie op de opvanglocatie. Graag een reactie.

Terugkeer is in Nederland al jarenlang een groot probleem. Het komt niet van de grond en we steken slecht af bij veel andere lidstaten, blijkt ook uit vergelijkingen in Eurostat. Zie bijvoorbeeld Duitsland. In Duitsland is recent expliciet gekozen voor een terugkeeroffensief. Snellere uitzettingen, minder drempels voor bewaring en een politiek doel om ongewenste migranten actief uit te zetten. Welke elementen van deze Duitse richtlijn neemt Nederland bewust niet over en waarom niet?

De Duitse regering werkt daarnaast aan snelle asielprocedures direct aan de grens, waarbij de politie samen met het BAMF, de Duitse IND, snel beslist of iemand moet worden teruggestuurd naar het eerste EU-land of naar de andere kant van de grens. Is de minister bereid om vooruitlopend op de Europese grensprocedures vergelijkbare versnelde beslissings- en terugkeerprocedures bij onze grenzen in te richten?

Natuurlijk spreken we over deze wet te midden van ontwikkelingen zoals de implementatie van het EU-Migratiepact en de totstandkoming van de Europese Terugkeerverordening. Zoals gezegd en conform onze aangenomen motie wil JA21 dat dit alles zo streng mogelijk wordt geïmplementeerd. Return hubs hebben voor ons topprioriteit. Veel effectiever dan wijzigingen in de marge omtrent de omgang met terugkeerders in Nederland, is ze gewoon naar een derde land sturen. Wat is de meest recente stand van zaken wat betreft de Nederlandse inzet? Zijn er concrete gesprekken of verkenningen gaande?

Voorzitter. Hoe verhoudt dit wetsvoorstel zich eigenlijk tot de hele waaier aan pilots, voorzieningen en cetera die de afgelopen jaren de revue is gepasseerd ten aanzien van overlastgevende asielzoekers, van pba tot pbl, vtl, htl en cetera?

Voorzitter. Natuurlijk gaat het vandaag in werkelijkheid vooral over de recente toevoegingen aan dit wetsvoorstel, zaken die overboord dreigden te gaan door het sneuvelen van de Asielnoodmaatregelenwet. Het gaat hier dan om de geamendeerde ongewenstverklaring uit deze wet en het afschaffen van de dwangsommen. We zijn dan ook tevreden dat het kabinet het amendement omarmt dat de SGP en JA21 hebben ingediend om een einde te maken aan de rechterlijke dwangsommen. Het is aan werkelijk niemand uit te leggen dat we vorig jaar bijna 80 miljoen euro kwijt waren aan dwangsommen voor asielzoekers die te lang moesten wachten op een beslissing. Niets vat het failliet van ons asielbeleid misschien wel zo pijnlijk samen als het dwangsommencircus. De instroom is dermate hoog dat het systeem bezwijkt en vervolgens kost dat de samenleving tientallen miljoenen. Met het amendement, dat inmiddels ook mede wordt ingediend door in ieder geval VVD en ChristenUnie, heb ik begrepen, maken we daar een einde aan. Dat is alleen maar heel erg toe te juichen.

Dan de ongewenstverklaring. Ook hiervoor geldt dat dit een stap in de goede richting is, maar het is voor JA21 wel echt het minimum. Wie onze gastvrijheid beantwoordt met wangedrag of criminaliteit, gaat wat JA21 betreft de procedure uit en wordt vastgezet en teruggestuurd naar het land van herkomst. De Vreemdelingenwet biedt op het terrein van het beschermen van de openbare orde en nationale veiligheid wat ons betreft meer handvatten daartoe dan op dit moment worden aangegeven. De voorgestelde ongewenstverklaring houdt in dat het instrument kan worden ingezet tegen illegale in Nederland verblijvende derdelanders, waar dat voorheen niet kon. Ook gaat de drempel om de maatregel te kunnen opleggen omlaag van een misdrijf met een strafmaximum van drie jaar naar een misdrijf met een strafmaximum van twee jaar. Wie ondanks een ongewenstverklaring terugkeert naar Nederland, riskeert straks een jaar cel in plaats van een halfjaar. Vraag aan de minister: waarom is gekozen voor het verlagen van de grens naar een strafmaximum van twee jaar? Waarom is de grens niet nog lager gelegd, zodat meer vergrijpen onder de mogelijkheid tot ongewenstverklaring vallen? Het is een kan-bepaling, dus dat zou ruimte bieden om permanent af te komen van structureel misdragende vreemdelingen die bij voortduring voor ellende zorgen, maar niet met vergrijpen nu boven de vastgestelde grens liggen.

Onderkent de minister dat het middel van de ongewenstverklaring in de praktijk geen oplossing is voor vreemdelin-

gen die over de schreef gaan maar afkomstig zijn uit een land met een relatief hoog inburgeringspercentage? Voor hen blijft een verblijfsvergunning een reële optie, waardoor de ongewenstverklaring niet op hen van toepassing kan zijn. Welke aanvullende maatregel gaat de minister treffen om ook deze groep daadkrachtiger aan te pakken?

Voorzitter. Het is geen geheim: JA21 is voorstander van de strafbaarstelling van illegaliteit. Het blijft daarom een enorme gemiste kans dat de novelle en in navolging daarvan de Asielnoodmaatregelenwet gesneuveld zijn in de Eerste Kamer. In plaats daarvan gaat de minister nu met wetgeving komen om terugkeerfrustrateerden strafbaar te stellen, een lightvariant van de strafbaarstelling van illegaliteit. Kan de minister een stand van zaken geven?

Naast ons amendement met de SGP om een einde te maken aan de dwangsommen hebben collega Boomsma en ik nog twee amendementen voorbereid. Het eerste heeft betrekking op het regime waaronder vreemdelingen in bewaring worden geplaatst. Op grond van het wetsvoorstel worden vreemdelingen na de inkomsterperiode in principe automatisch overgebracht naar het verblijfsregime en is het beheersregime een aanvullende optie. Dat kan wat JA21 betreft strenger worden ingericht voor de categorie asielzoekers waarvan op voorhand duidelijk is dat hun aanvraag vrijwel kansloos is. Dat zijn mensen afkomstig uit veilige landen, mensen die autoriteiten hebben misleid, mensen die een zoveelste kansloze aanvraag indienen en anderen die volgens de Procedureverordening in het versnelde traject horen. Ons amendement regelt dat de bewaring voor deze afgebakende categorieën in het beheersregime plaatsvindt. De Europese Opvangrichtlijn biedt hier ook nadrukkelijk ruimte voor. Uit alle cijfers blijkt dat deze groep slecht omgaat met iedere vorm van vrijheid die hij krijgt, of het nu het meewerken aan terugkeer is of de overlast die deze groep de omgeving waarin hij verblijft bezorgt. Tevens moeten we alle mogelijkheden aangrijpen om het aanvragen van asiel in Nederland überhaupt, zeker voor deze groep, zo onaantrekkelijk mogelijk te maken.

Het tweede amendement gaat over elektronisch toezicht. Zoals gezegd is een hardnekkig probleem bij terugkeer dat een substantieel deel van de afgewezen asielzoekers simpelweg verdwijnt zolang ze niet in bewaring zitten. Dat is onaanvaardbaar, maar lang niet iedereen zit in bewaring. Dat betekent dat er in de praktijk mensen buiten bewaring rondlopen, op wie de overheid volledig het zicht kwijt is. Elektronisch toezicht is geen vervanging van bewaring, maar een aanvulling. Het houdt de overheid in staat om ook buiten de muren van een detentiecentrum actief toezicht te houden op de locatie van een vreemdeling en tijdig te signaleren wanneer iemand zich aan het toezicht onttrekt. Daarom hebben we als aanvulling op de detentie met ons amendement de enkelband als extra optie verankerd in de wet. De beschikte Europese Opvangrichtlijn noemt dit instrument expliciet als toegestane vrijheidsbeperkende maatregel. De Terugkeerrichtlijn zet lidstaten aan om bij een onderduikrisico gebruik te maken van dit soort middelen. Nederland heeft echter geen wettelijke grondslag om ze in te zetten. Ons amendement creëert die grondslag. Het machtigt de regering om bij AMvB de regels hiervoor uit te werken. De EU reikt ons dit instrument aan; laten we het dan dus ook oppakken.

Dank u wel, voorzitter.

De heer **Ellian** (VVD):

Dat laatste amendement intrigeert mij natuurlijk. De enkelband is een soort specialiteit geworden, in die zin dat ik me er altijd tegen heb verzet met de fractieleider van collega Ceulemans. Ik zou graag precies willen weten of die is bedoeld als een vervanging van de bewaring. Collega Ceulemans zei namelijk "nee", maar wat is dan de toegevoegde waarde? Als het uitgangspunt is "in bewaring", dan heb je die enkelband namelijk niet nodig.

De heer **Ceulemans** (JA21):

U vergelijkt wat betreft de enkelband twee zaken die niet met elkaar te vergelijken zijn. Wij zijn inderdaad altijd kritisch op de enkelband, maar dan met name als het gaat om het strafrecht en als vervanging van een vrijheidsstraf. Daar zijn wij absoluut geen voorstander van. Daar zijn we het ook met u over eens. We zien in de praktijk dat dit een aanvulling kan zijn op het stelsel van bewaring dat we al kennen. Wij willen niet mensen die in bewaring zitten een enkelband geven in plaats van ze in bewaring te houden. Dat is niet het doel. Wij willen in de wet de mogelijkheid vastgelegd hebben om aan een vreemdeling die om wat voor reden dan ook niet in bewaring zit in ieder geval een aanvullende toezichthoudende maatregel op te leggen. Dat is hoe u het moet zien.

De heer **Ellian** (VVD):

Maar dan is het uitgangspunt toch dat iedereen die in vreemdelingenbewaring moet zitten, ernaartoe moet? Ik probeer even te zoeken naar om welke gevallen het gaat. Ik ben oprecht geïnteresseerd in het antwoord op de vraag wanneer dit zou kunnen helpen als het uitgangspunt is: oppakken, DTenV en naar de vreemdelingenbewaring.

De heer **Ceulemans** (JA21):

Er zijn natuurlijk veel meer uitgeprocedeerde asielzoekers dan er in de vreemdelingenbewaring zitten. Wij zeggen: iedereen die in vreemdelingenbewaring kan, moet in vreemdelingenbewaring. Daar willen we geen millimeter afbreuk aan doen. Er is ook een groep uitgeprocedeerde asielzoekers die niet in vreemdelingenbewaring zit en daar ook niet voor in aanmerking komt vanwege de strenge richtlijnen die daarvoor gelden, maar die op basis van Europese richtlijnen wel een andere vorm van toezicht kan worden opgelegd. Met dit amendement willen wij in de wet vastleggen dat die aanvullende mogelijkheid er is, niet in plaats van vreemdelingenbewaring, maar om een vorm van toezicht in het leven te roepen om op een groep van toepassing te laten zijn die nu vaak buiten elke vorm van toezicht valt. Zo moet u dat amendement interpreteren. Ik zie de heer Ellian knikken, dus ik hoop op zijn steun.

De **voorzitter**:

Dank u wel. Het woord is aan mevrouw Van der Plas, namens de BBB. Gaat uw gang.

Mevrouw **Van der Plas** (BBB):

Dank u wel, voorzitter. Als ik een gebouw binnenstap en ik mag daar niet zijn, dan word ik eruit gezet. Dat is heel terecht, want zo gaat dat in het echte leven. Als je ergens niet naar binnen mag, dan moet je gewoon weg. Maar in ons vreemdelingenbeleid lijkt het soms andersom, want

wie geen recht heeft om hier te zijn, krijgt eindelijk nieuwe kansen om zijn vertrek te traineren. Wie hier niet mag blijven, moet terug. Wie de wet aan zijn laars lapt, hoort niet op straat maar hoort in bewaring totdat het vertrek geregeld is. Daarom zien wij in de Wet terugkeer en vreemdelingenbewaring een poging om iets te repareren wat in de praktijk fout loopt. Maar de vraag is of dit wetsvoorstel echt doet wat het zou moeten doen. Voor BBB zijn dat twee dingen. Eén: ervoor zorgen dat vreemdelingen die geen recht hebben om hier te zijn, daadwerkelijk terugkeren. Twee: ervoor zorgen dat overlastgevende vreemdelingen niet steeds opnieuw de ruimte krijgen om het systeem te traineren en om vervolgens toch weer op straat te belanden.

Dit zijn voor BBB de kernpunten van dit debat. Nederlanders is beloofd dat er grip zou komen op migratie, grip op instroom, grip op overlast en grip op terugkeer. Maar als ik het wetsvoorstel lees, bekruipt mij toch een beetje het gevoel dat de vreemdeling die niet meewerkt aan zijn terugkeer vaak beter af is dan de vreemdeling die wel meewerkt. Want wie niet meewerkt, wie zijn identiteit niet duidelijk maakt, wie documenten achterhoudt, wie procedures frustreert, kan uiteindelijk in de situatie terecht komen waarin de overheid moet concluderen dat er geen zicht is op uitzetting. Als er geen zicht meer is op uitzetting, moet de bewaring worden opgeheven. Dan kom je dus op straat.

Voorzitter. Dat is de wereld op zijn kop. Het kan niet zo zijn dat iemand door het systeem te frustreren uiteindelijk méér vrijheid krijgt. En het kan toch niet zo zijn dat een vreemdeling die hier niet mag blijven en die ook nog overlast veroorzaakt, na verloop van tijd gewoon weer de straat op moet omdat hij zelf zijn terugkeer onmogelijk maakt? BBB wil dat deze wet uitgaat van één simpele norm: wie hier niet mag zijn, moet terug. Wie meewerkt, verdient een snelle en zorgvuldige procedure, maar wie tegenwerkt en overlast veroorzaakt, wie personeel en andere vreemdelingen in gevaar brengt, moet niet worden beloond met meer rechten of uiteindelijk vrijheid op straat. Met die simpele norm in gedachten heb ik een aantal vragen en opmerkingen voor de minister.

Voorzitter. In de schriftelijke beantwoording door de regering staat dat een vreemdeling binnen de vrijheidsbeneming zo veel mogelijk vrijheid moet worden toegekend. BBB begrijpt dat vreemdelingenbewaring geen strafrechtelijke detentie is. We hoeven ze ook niet op te sluiten in een donker, schimmelig keldertje. Maar echt, laten we alsjeblieft niet doen alsof dit een gewone verblijfsvoorziening is. Vreemdelingenbewaring is geen hotel. Het gaat hier om mensen die geen recht hebben om in Nederland te blijven en om mensen bij wie bewaring noodzakelijk is in het kader van de terugkeer, de openbare orde of de nationale veiligheid. Daarom vraag ik de minister of voor de minister het belang van terugkeer vooropstaat of dat voor de minister het zo veel mogelijk toekennen van vrijheid binnen de inrichting vooropstaat. Als die twee botsen, wat weegt dan zwaarder?

Voorzitter. Het wetsvoorstel kent twee verschillende regimes. Je hebt het normale verblijfsregime en je hebt het strengere regime, het beheersregime. De directeur kan een vreemdeling in het strengere regime plaatsen als dat nodig is voor de orde en de veiligheid in de inrichting. Dat is natuurlijk logisch, maar wij willen wel dat het belang van het personeel en andere vreemdelingen hier veel nadrukke-

lijker voorop komt te staan. Artikel 18, lid 3 geeft de minister de bevoegdheid om bij algemene maatregel van bestuur nadere regels te stellen voor de criteria voor plaatsing in het beheersregime. Is de minister het met BBB eens dat de veiligheid van personeel en medebewoners altijd zwaarder weegt dan het belang van de overlastgevende vreemdeling om een vreemdeling in een beheersregime te plaatsen? Inmiddels hebben wij hier ook een amendement over ingediend.

Voorzitter. Van artikel 18 ga ik naar artikel 27. De directeur moet volgens dat artikel zorgen voor voeding, zorg, noodzakelijke kleding en noodzakelijk schoeisel. Ook krijgt de vreemdeling recht op zakgeld. Zakgeld. Ik kan me herinneren dat ik dat vroeger kreeg op zaterdag. Toen kreeg ik een rijksdaalder. Voor de jonge mensen onder ons: een rijksdaalder was 2,50 gulden. De minister heeft het nog meege-maakt, zegt hij. De minister is ook oud aan het worden, zeg ik tegen de mensen in Nederland! Dat is ook helemaal niet erg, hoor. Zolang je gezond bent, is dat prima. Zakgeld dus. Zakgeld voor vreemdelingen in bewaring; ik vind dat echt moeilijk uit te leggen. Iemand zit in vreemdelingenbewaring. Hij krijgt eten, hij krijgt drinken, hij krijgt noodzakelijke kleding, hij krijgt onderdak en hij krijgt zorg. Hij krijgt dus de basisvoorzieningen die nodig zijn. Ik vraag me af waarom daarbovenop zakgeld nodig is. Kan de minister uitleggen waarom zakgeld een wettelijk recht moet zijn? Waar is dat precies op gebaseerd? Is dat Europeesrechtelijk verplicht of is dit een nationale keuze? Als het een nationale keuze is, waarom kiest de regering daar dan voor? Ik wil ook van de minister weten hoeveel zakgeld vreemdelingen dan eigenlijk krijgen. Welk bedrag gaat er jaarlijks naar het zakgeld van mensen in vreemdelingenbewaring? Ik wil ook graag weten wat er met dat zakgeld wordt gekocht. Kan de minister daar een lijst van verstrekken? Is de minister bereid om te onderzoeken, voor zover hij dat nog niet heeft gedaan, of zakgeld kan worden vervangen door simpele arbeid of door een dagbesteding met een beperkte vergoeding?

Voorzitter. Het wetsvoorstel geeft vreemdelingen niet alleen het recht op zakgeld, maar in het wetsvoorstel staat ook dat vreemdelingen het recht hebben om te bellen en gebeld te worden. Er staat ook in dat zij het recht hebben om het internet te raadplegen op de in de inrichting beschikbare computers. BBB snapt dat het nodig kan zijn om contact te hebben met je advocaat en eventueel met je familie of met instanties, maar internet is niet neutraal. Internet kan worden gebruikt om de terugkeer te frustreren, een identiteits-onderzoek te bemoeilijken of getuigen te beïnvloeden. Daarom vraag ik de minister: over wat voor toegang tot het internet hebben we het eigenlijk? Kunnen ze zonder restricties websites bezoeken? Zo nee, kan de minister een overzicht geven van welke websites ze wel kunnen bezoeken? Hebben ze 24 uur per dag toegang tot het internet, of alleen tijdens bepaalde uren? Kan de minister aangeven in welke gevallen internettoegang kan worden beperkt of ingetrokken? Zoals ik de wet namelijk begrijp, kan dat recht niet worden ingeperkt. Is de minister bereid om artikel 32 te wijzigen, zodat het recht op internettoegang wel kan worden beperkt of uitgesloten, behalve voor strikt noodzakelijke toegang tot rechtsbijstand of procedurele informatie?

Voorzitter. Artikel 62 regelt disciplinaire maatregelen. In de novelle wordt voorgesteld dat meer dan één maatregel kan worden opgelegd. BBB vindt dat terecht. Maar bij schade is de novelle nog veel te vrijblijvend. Er staat namelijk dat

ondanks het opleggen van een straf de directeur een regeling met de vreemdeling kan treffen over de veroorzaakte schade. "Een regeling kan treffen." Ja, wat is dit? Waarom moet de vreemdeling die schade veroorzaakt die schade niet vergoeden, zoals wij in Nederland allemaal moeten doen? Als ik de deur van mijn buurman intrap of verniel, dan moet ik gewoon dokken. Dat vind ik logisch en dat is ook terecht, en ik krijg ook nog straf. Waarom zou een vreemdeling in vreemdelingenbewaring dat dan niet hoeven? Kan de minister mij daarom uitleggen waarom hier het woord "kan" in de wet staat? Kan de schade op basis van het huidige wetsvoorstel worden verrekend met zakgeld, andere geldmiddelen of bezittingen? En kan geld tijdelijk worden vastgezet of ingehouden als er schade is veroorzaakt? Als dat niet het geval is, waarom is daar dan niet voor gekozen?

Voorzitter. Dan de termijnen voor de vreemdelingenbewaring. Dit wetsvoorstel en de Vreemdelingenwet begrenzen de maximale duur voor een vreemdelingenbewaring. Met andere woorden, als je maar lang genoeg hebt gezeten, dan kom je gewoon weer op straat. BBB heeft daar grote vraagtekens bij. Het roept een gevoel op van onrechtvaardigheid. Daarom de volgende vragen aan de minister. Waar komen deze termijnen precies vandaan? Vloeien die dwingend voort uit Europese regels of is hier sprake van een Nederlandse keuze? En als er Europese regels aan ten grondslag liggen, benutten wij als Nederland dan de maximale ruimte die we hebben?

Voorzitter. Het voelt niet alleen voor BBB, maar voor heel veel Nederlanders onrechtvaardig dat iemand die zijn eigen uitzetting lang genoeg traineert, uiteindelijk uit de vreemdelingenbewaring kan worden geplaatst, omdat er geen zicht meer is op uitzetting. Daar lijkt het nu wel op. Dan wordt tegenwerking feitelijk beloond. Ik vind dat echt een verkeerd signaal. Is de minister het hiermee eens? Kan de minister uitleggen hoe hij gaat voorkomen dat het frustreren van terugkeer uiteindelijk in het voordeel van de vreemdeling werkt? Kan de minister ook aangeven hoe andere EU-landen hiermee omgaan? Hanteren zij dezelfde termijnen of maken zij andere keuzes binnen de Europese kaders en, zo ja, welke? Als de huidige Europese regels inderdaad verhinderen dat Nederland iemand langer kan vasthouden wanneer diegene aantoonbaar niet meewerkt, is de minister dan bereid om in Brussel te pleiten voor aanpassing van die regels?

Voorzitter. BBB heeft ook zorgen over de informatiepositie van de overheid. In het oorspronkelijke wetsvoorstel kon de directeur persoonsgegevens van bezoekers verwerken met het oog op orde en veiligheid. In de novelle vervalt dit, terwijl elders wél bredere bepalingen zijn opgenomen over gegevensverwerking.

Uit de uitvoeringstoets blijkt dat het wetsvoorstel — dit is even een ander onderwerp; dit gaat over het bewaren van de persoonsgegevens — veel extra personele inzet vraagt. Dat wordt mede veroorzaakt door de grote vrijheden die worden toegekend aan vreemdelingen. De mensen in de vreemdelingenbewaring krijgen door dit wetsvoorstel heel veel vrijheden. Ze mogen twaalf uur per dag lekker rondlopen, ze mogen rondhangen, ze mogen cursussen volgen, ze mogen kranten lezen en het nieuws volgen, ze mogen naar de bibliotheek, ze mogen lekker sporten, ze mogen lekker recreëren. In het verblijfsregime is dit niet in te per-

ken. Je hebt op allerlei plekken dus continu personeel nodig. In het verblijfsregime mogen mensen namelijk gewoon kiezen wat ze doen: of ze deelnemen aan de dagbesteding of aan sport, of dat ze op de afdeling verblijven. Alleen in het beheersregime kun je mensen insluiten als zij bijvoorbeeld niet mee willen doen aan een activiteit.

Voorzitter. We maken een wet die om nóg meer personeel vraagt, terwijl we weten dat de Dienst Justitiële Inrichtingen, de DJI, het werk nu al niet aankan. Ik vraag de minister daarom of er op dit moment voldoende personeel is om dit wetsvoorstel uit te voeren. Zo nee, wat betekent dat dan voor het aantal beschikbare plaatsen in de vreemdelingenbewaring? Wat betekent het personeelstekort gezien al die vrijheden voor de veiligheid van het personeel? Waarom is structurele personeelskrapte geen reden om tijdelijk te kunnen afwijken van bepaalde regime-eisen? Als het gevolg van personeelskrapte is dat de vreemdelingenbewaring niet veilig of niet uitvoerbaar is, moet de wet toch niet de inrichting dwingen om onmogelijke rechten te leveren? Is er niet een aanvullende wettelijke grondslag nodig waarmee de directeur bij aantoonbare veiligheidsrisico's of personele onuitvoerbaarheid tijdelijk ruimere bevoegdheden krijgt om beweging, dagbesteding en bezoek te beperken?

Voorzitter, ik ben er bijna. Op 21 april had de Eerste Kamer een wet kunnen aannemen met daarin stevige maatregelen om meer grip te krijgen op asiel en migratie, maar deze coalitie, met uitzondering van de VVD, stemde daartegen. Dan kom ik op het zogenaamde plan B rond de asielwetten. Dat plan, zo blijkt nu, lag blijkbaar al voor de stemmingen op tafel. Dat is relevant voor dit debat, omdat onderdeel van deze novelle een nota van wijziging is om maatregelen uit die strengere asielwet nu in deze novelle te fietsen. BBB heeft hierover schriftelijke vragen gesteld, omdat wij ons afvragen hoe serieus de Asielnoodmaatregelenwet was als vóór de stemming in de Eerste Kamer al gewerkt werd aan een plan B.

De antwoorden op deze vragen zijn binnen, maar roepen vooral nieuwe vragen op. De minister bevestigt namelijk dat vanaf maandag 20 april ambtelijk is gesproken over scenario's voor het geval de wetten in de Eerste Kamer zouden sneuvelen. Op de vraag of senatoren in de Eerste Kamer hiervan op de hoogte waren en welke senatoren dat dan zijn, antwoordt de minister: dat is bij mij niet bekend. Op de vraag of hij kan uitsluiten dat senatoren vóór de stemming wisten van alternatieve wetgeving, zegt hij opnieuw niet "ja, ik sluit uit dat ze dat wisten"; ook hier zegt hij: dat is mij niet bekend.

Voorzitter. Voor BBB zijn dit heel belangrijke vragen, want als senatoren vóór de stemmingen al wisten dat er een alternatieve route klaarlag, kan dat van invloed zijn geweest op hun stemgedrag. En juist dat kan de minister op dit moment niet uitsluiten. Ik vraag de minister daarom nu concreet het volgende. Heeft de minister zelf contact gehad met senatoren over deze alternatieve route? Hebben de minister-president, de eerste vicepremier of andere bewindspersonen daarover contact gehad met senatoren? Is hierover contact geweest met fractievoorzitters van de coalitiepartijen in zowel de Eerste als de Tweede Kamer en/of is er met fractievoorzitters of senatoren van coalitiepartijen een afspraak gemaakt over dit alternatieve traject, al dan niet voor het geval de wetten zouden sneuvelen?

"Het is mij niet bekend." Dat is geen antwoord, want dat is precies wat deze minister hoort uit te zoeken.

Voorzitter. Ik stop ermee, maar niet voordat ik zeg dat ik uitkijk naar de beantwoording van de minister. Afhankelijk van die beantwoording overwegen wij om misschien naast de ingediende amendementen nog een aantal andere amendementen in te dienen.

Dank u wel. "Ik stop ermee" betekent trouwens niet dat ik stop met mijn Kamerwerk.

De voorzitter:
Dat hadden we ook niet gedacht.

Mevrouw Van der Plas (BBB):
De mensen zitten nog wel een paar jaar met mij opgescheept.

De voorzitter:
Gelukkig maar, gelukkig maar.

Mevrouw Van der Plas (BBB):
Dank u wel.

De voorzitter:
Dank u wel, mevrouw Van der Plas. Het woord is aan de heer Dassen namens Volt.

De heer Dassen (Volt):
Dank, voorzitter. Vandaag behandelen we de Wet terugkeer en vreemdelingenbewaring. Dat traject loopt al lang, namelijk sinds 2013. Er zijn vandaag al veel vragen gesteld, dus ik ga niet de hele wet opnieuw doorlopen, maar ik heb zelf nog wel enkele andere punten die ik graag aan de minister wil meegeven en waarop ik ook een goed antwoord hoop te krijgen.

Een van die punten is de snellere ongewenstverklaring. Ik probeer het goed te begrijpen zonder strafbare feiten te bagatelliseren. Hoe voorkom je dat mensen in een vicieuze cirkel komen te zitten? Een ongewenstverklaring zorgt er namelijk ook niet voor dat mensen verdwijnen. Hoe doorbreekt de minister die cirkel? Hoe voorkomt hij daarbij dat statelozen, mensen met psychiatrische problematiek of slachtoffers van uitbuiting, voor wie terugkeer feitelijk niet mogelijk is, langdurig voor strafbaar verblijf worden vastgezet? Ik geloof dat collega Westerveld daar al het een en ander over heeft gezegd. Als het land van herkomst iemand niet terugneemt, lost een sneller opgelegde maatregel dat niet per se op. Ik ben benieuwd hoe de minister hiermee omgaat en hoe we kunnen voorkomen dat zowel wij als land als de mensen in de betreffende situatie met een probleem komen te zitten.

Dan de uitvoering. Mevrouw Van der Plas verwees daar net al naar. De dienst waarschuwt zelf dat de detentiecapaciteit ontoereikend is. De uitvoeringstoets schat 800 tot 1.200 extra ongewenstverklaringen per jaar. Wat is het plan van de minister om te voorkomen dat de uitvoering dadelijk

vastloopt? We hebben hier met elkaar zo'n lange wetsbehandeling doorlopen. Nu komen er aanvullingen van de minister zelf. We zien in de asielketen wel vaker zaken vastlopen. Hoe gaan we dus voorkomen dat dat op dit gebied ook gaat gebeuren?

Dan de juridische kant in relatie tot Europa. De Terugkeerrichtlijn van het Asiel- en migratiepact schrijft al voor wanneer de lidstaten mensen zonder verblijfsrecht kunnen aanpakken. Het Hof van Justitie heeft bovendien recent bevestigd dat lidstaten de Europese terugkeerregels niet via nationale omwegen mogen omzeilen. Doet dit voorstel niet precies dat? Gaat de minister daarin verder dan Europa toestaat? Ik vraag me af of dat zo is. Ik hoor graag van de minister het antwoord op deze vraag.

Tot slot de lockdownbevoegdheid. Daarover is vandaag door meerdere collega's al het een en ander gezegd. De Raad van State maakte hier ook enkele opmerkingen over: eerder dagen dan weken. Het kabinet geeft zelf aan: vier weken. Ik ben benieuwd wat dat betekent voor mensen die daar zo lang in zitten, wat er eerder aan lockdown is geweest en waarom het dan nodig is om dit op deze lange termijn te doen. Waarom zouden we dat niet korter doen, vraag ik aan de minister.

Dank u wel, voorzitter.

De voorzitter:

Dank u wel, meneer Dassen. Dan is tot slot het woord aan de heer Markuszower. Eenmaal, andermaal. We kennen dit van u uit andere tijden. Gaat uw gang.

De heer Markuszower (Groep Markuszower):

Excuus! Ik vond de bijdrage wel heel interessant, maar ik kreeg een belletje, dus ik was even niet in de zaal.

Voorzitter. Ik ben vandaag de laatste spreker, dus ik denk dat inmiddels het meeste wel is gewisseld. Kort gezegd komt deze novelle erop neer dat terugkeerfrustrateerden kunnen worden onderworpen aan strengere bestuursrechtelijke maatregelen. Ook regelt deze wet een van de drie onderdelen die eerder via de Asielnoodmaatregelenwet geregeld hadden kunnen worden, maar zoals we allemaal weten, heeft de Eerste Kamer die wet weggestemd en moet het kabinet nu met wat knip- en plakwerk komen. Dat is op zich allemaal prima, maar het levert natuurlijk wel heel veel vertragen op en dat is dan wel weer zonde.

Onze fractie juicht de wetswijziging toe. Een strenger regime is altijd beter dan een slap regime, maar voor de goede orde: zoals inmiddels bekend is door het echec van de verworpen Asielnoodmaatregelenwet in de Eerste Kamer, hebben we het slechts over een heel beperkte groep terugkeerfrustrateerden die daadwerkelijk in beeld is bij de overheid. Ondertussen wemelt het in Nederland van de illegalen. Niemand weet precies hoeveel het er zijn. Er is ook geen overheidsdienst die hier actief en systematisch op wil of kan ingrijpen, want illegaliteit is gek genoeg in Nederland niet strafbaar, anders dan in heel veel andere landen. Daar steggelt de Nederlandse politiek al decennia over, maar ondanks de grote problemen rond massamigratie en de druk die open grenzen leggen op onze sociale zekerheid, collectieve sector en infrastructuur, lukt het ons

hier in Den Haag maar niet om illegalen systematisch op te sporen, vast te zetten en uit te zetten.

Voorzitter. Ik geef toe dat het een zoveelste poging is, maar vandaag proberen we het gewoon weer. We hebben namelijk een amendement ingediend om illegaliteit strafbaar te stellen. Dat is ongeveer hetzelfde amendement als het amendement dat de PVV twee of drie maanden geleden heeft ingediend en dat aansluit bij de aangenomen novelle in de Tweede Kamer van eind vorig jaar. Dit amendement verbiedt niemand om een kop soep te geven aan een man, vrouw of kind met honger; gelukkig maar. Het beoogt gewoon ongecontroleerde migratie naar ons land te beperken en mensen die hier onrechtmatig verblijven, terug te sturen naar het veilige land waar zij vandaan komen. Maar we hebben ook gezien dat onze vrienden van de PVV een ander amendement hebben ingediend om illegaliteit strafbaar te stellen, een amendement dat dan weer naadloos aansluit op een — het is ingewikkeld hoor — eerder aangenomen PVV-amendement. Ik heb eerder al vóór dat amendement gestemd, dus vanzelfsprekend stemmen wij daar ook nu weer voor. We zullen bij de stemmingen dan wel verzoeken om eerst te stemmen over dat PVV-amendement van vandaag. Als dat wordt aangenomen, zullen wij ons amendement intrekken. Als het niet wordt aangenomen, ligt ons amendement klaar om alsnog illegaliteit strafbaar te stellen.

Ik weet niet of ik de hele beantwoording kan beluisteren, maar ik zal het wel daarna terugluisteren. Veel succes alvast met de beantwoording; bij voorbaat dank daarvoor. Sommigen van u zie ik misschien vanavond. Het schijnt dat er nog een debatje op de planning staat. Laten we dat dan ook voeren met elkaar.

De voorzitter:

En u staat op de sprekerslijst, heb ik al gezien. Daarmee zijn we aan het einde gekomen van de eerste termijn van de zijde van de Kamer. Ik schors tot 16.30 uur en deel u mee dat het voorzitterschap in de termijn van de beantwoording van de minister zal worden overgenomen door mevrouw Paulusma, vanwege verplichtingen van ondergetekende elders in het gebouw der Kamer. Ik schors tot 16.30 uur, voor de beantwoording van de zijde van de minister.

De vergadering wordt van 16.01 uur tot 16.29 uur geschorst.

Voorzitter: Paulusma

De voorzitter:

Ik heropen de vergadering. Aan de orde is de Wijziging van de Wet terugkeer en vreemdelingenbewaring met het oog op het handhaven van de mogelijkheden om maatregelen te nemen ten aanzien van overlastgevend vreemdelingen. Ik heet de leden van de Kamer welkom en ik heet de minister in vak K van harte welkom. Wij zijn toegekomen aan zijn eerste termijn, dus ik geef hiertoe de minister graag het woord. Ga uw gang.

Minister Van den Brink:

Voorzitter, dank u wel. Opnieuw ook dank aan de Kamer, die mij in de gelegenheid stelt om vandaag alweer hier te mogen komen om opnieuw een wet te bespreken. Dat doe

ik soms in de Tweede Kamer en soms in de Eerste Kamer; eigenlijk is het elke week bal. Dat is op zich iets heel goeds, want dat onderstreept denk ik ook de noodzaak die we met z'n allen voelen om meer grip op migratie te krijgen. Dat gaat via heel veel routes; vandaag ben ik hier vanwege het debat over vreemdelingenbewaring. Dank dus voor al uw inbreng.

We spreken vandaag over het wetstraject dat ervoor moet gaan zorgen dat er een Wet terugkeer en vreemdelingenbewaring komt. Zoals u weet, is dat een wetstraject dat al een enorm lange periode loopt. Ik denk niet dat er iemand in deze Kamer is — ik keek naar mevrouw Westerveld, maar zelfs zij niet — die er al zat toen dit traject begon. Tussendoor zijn er nog wel een paar aanpassingen nodig geweest: een novelle en daarna nog een wijziging op de novelle om hem helemaal up-to-date te maken. Daarnaast heb ik nadat de Asielnoodmaatregelenwet sneuvelde, bedacht om een aantal elementen daaruit hieraan toe te voegen.

Het is goed dat we hier vandaag over spreken. Wat is nou echt de essentie van deze wet? Dat is de noodzaak voor een eigen, passend juridisch kader voor de vreemdelingenbewaring. Dat is noodzakelijk omdat we zo de vreemdelingenbewaring kunnen voorzien van een eigen, passend juridisch kader, dat we tot nu toe niet hebben. De vreemdelingenbewaring wordt nu namelijk nog uitgevoerd op grond van de Penitentiaire beginselenwet, die gaat over mensen die afgestraft worden via het strafrecht. Vreemdelingenbewaring is echt een bestuursrechtelijke maatregel en geen straf. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in verband daarmee eerder al eens geoordeeld dat het regime in de vreemdelingenbewaring niet te veel mag lijken op het regime in de strafrechtelijke detentie. We komen daar straks bij de verschillende voorstellen van uw Kamer ook nog over te spreken, denk ik. De toepassing van die Penitentiaire beginselenwet past daarom dus niet. Om de vreemdelingenbewaring te kunnen behouden als maatregel in het kader van het terugkeerbeleid is een afzonderlijk passende regeling nodig. We kunnen daar eigenlijk geen dag mee wachten, omdat we deze regeling en wet al heel vaak in het vooruitzicht hebben gesteld bij rechters en bij procedures. De noodzaak is dus groot. Treffen we de regeling niet, dan is er een groot risico dat het oordeel zou kunnen volgen dat onze huidige praktijk van de vreemdelingenbewaring niet gehandhaafd kan worden, en dat zou grote gevolgen kunnen hebben voor het terugkeerproces. Dit is dus opnieuw een wet met een grote urgentie en een grote noodzaak.

Daarnaast kunnen we met de invoering van deze wet en de voorgestelde aanpassingen ook het terugkeerproces aanzienlijk verbeteren en versnellen. Dat kan onder meer door een verlenging van de ophoudtermijn, zodat er meer tijd is om een vreemdeling te horen en te bepalen of er grond is voor de inbewaringstelling, en door de mogelijkheid om de vreemdeling te verplichten om mee te werken aan terugkeer, in belangrijke mate te verruimen. Ik heb daar vandaag weinig vragen over gehoord, en daarmee onderstreept u denk ik hoe belangrijk dat is. Om een belangrijk element te noemen: wij hebben om vreemdelingen terug te kunnen sturen een laissez-passer nodig van het land dat ze dient te ontvangen. We hebben in het verleden heel vaak problemen gehad doordat vreemdelingen weigerden om zich te presenteren bij een ambassadeur. Deze wet biedt de mogelijkheid om zelfs met de sterke arm daar iemand naartoe te brengen om een laissez-passer te kunnen afhalen

en de terugkeer te realiseren. Het is hartstikke goed dat we dat hiermee realiseren. Als mensen niet meewerken, kunnen ze daarvoor strafbaar worden gesteld.

Nou wilde ik gewoon maar ingaan op alle vragen. De voorzitter — dat is de voorzitter in functie, dus ook deze voorzitter — heeft mij het volgende gevraagd. Deze wet staat op de rol voor de hele middag. In de avond hebben we weer een ander debat. Om dat te bespoedigen, dacht ik dit. Ik begin met het juridisch kader, blokje één, daarna ga ik naar het regime — dat gaat ook over de lockdown en de uitzonderlijke omstandigheden — en vervolgens ga ik naar de ongewenstverklaring. Dan heb ik bijna alle vragen beantwoord die juridisch van aard zijn. Als tussenmomentje wilde ik de amendementen doen om daarna af te sluiten met nog heel veel vragen over terugkeer en de overige vragen. Dan doen we alles in de volgorde der belangrijkheid en mogelijk helpt dat ook om het debat op tijd af te ronden.

De voorzitter:

Dat wordt zeer gewaardeerd door de voorzitter en ik denk ook door de collega's. Ik stel voor dat we vragen doen na elk blokje. Als de minister aangeeft wanneer hij klaar is met een blokje en wil beginnen met een volgend, dan zal ik kijken naar de leden in de Kamer.

Minister Van den Brink:

Mooi. Het eerste blokje is vrij overzichtelijk. Er zijn een aantal vragen gesteld over het juridisch kader.

De voorzitter:

Mevrouw Van der Plas. Het helpt als ik de microfoon aanzet.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Zeker helpt dat. Meer vrouwen naar technische opleidingen, zou ik zeggen.

De voorzitter:

Nou, gewoon een beetje opletten helpt soms ook.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Het is ook zelfspot, hoor. Het zou mij ook kunnen overkomen.

De voorzitter:

Ga uw gang, mevrouw Van der Plas.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Ik snap dat, omwille van de tijd. Het is wel zo dat we per keer drie interrupties doen. Als ik een interruptie doe, dus drie, en er daarna een ander komt, ook drie, dan mag ik er ook weer drie doen. Zo werkt dat normaal. Maar als je dan de laatste vragensteller in een blokje bent, dan heb je eigenlijk maar drie interrupties, want dan komt er niemand meer tussendoor. Daar worstel ik een beetje mee. Ik zou liever voorstellen: laten we interrumperen wanneer er iets aan de orde komt wat een vraag oproept, maar wel proberen om de interrupties echt kort te houden. Ik weet: dat is voor mij ook lastig. Maar ...

De voorzitter:
Dat klopt.

Mevrouw **Van der Plas** (BBB):
... daar ga ik echt mijn best voor doen.

De voorzitter:
Dat is heel goed. Ik stel het niet zozeer voor omwille van de tijd, maar ook omdat de minister soms nog niet is toegekomen aan de beantwoording van een vraag en daar dan al wel een interruptie over is. Ik probeer dus ook een beetje het debat gaande te houden. Als de interrupties kort zijn en u kunt zich daar allen in beheersen en excelleren, dan wil ik ook de andere vorm voorstellen, namelijk dat mensen naar voren kunnen komen indien ze vragen hebben. Maar laten we de minister vooral ook eerst even wat meters laten maken in de eerste beantwoording. Gaat uw gang.

Minister Van den Brink:
Die eerste beantwoording is eigenlijk heel kort. Ik denk dus dat ik die gelijk samen met de beantwoording over het regime doe, want anders is die denk ik een beetje overbodig.

De heer Ceder van de ChristenUnie vroeg of het juridisch kader niet in onderdelen had moeten worden behandeld. De Wet terugkeer en vreemdelingenbewaring ziet op drie onderwerpen: het terugkeerproces, de vreemdelingenbewaring zelf en de verruiming van de ongewenstverklaring, die ik eraan toegevoegd heb. Die eerste twee onderwerpen zijn nauw met elkaar verbonden, want vreemdelingenbewaring is een maatregel die, als een uiterst middel, ingezet kan worden in het kader van het terugkeerproces. Gelet op die nauwe band is het dus essentieel om de onderwerpen in goede samenhang te regelen. Dit is de reden geweest dat ze allebei in dit wetsvoorstel zitten. De verruiming van de ongewenstverklaring is aan het wetsvoorstel toegevoegd, vanwege het sneuvelen van deze wet in de Eerste Kamer. Ik maak daarbij de opmerking dat die verruiming eerder, zoals je bij de eerdere behandeling zag, eigenlijk al een ruime meerderheid had verkregen. Het leek mij daarom wel passend om die hierin gelijk weer aan uw Kamer voor te leggen.

Mevrouw Westerveld vroeg of het doel van de oorspronkelijke wet nog steeds overeind staat. We hebben allemaal novelles en nota's van wijziging gehad. Ik snap dat daar best moeilijk doorheen te lezen was. Voor mij is het ook een nieuwe wet, dus ik denk dat ik dezelfde struggle heb gehad als u. Het doel staat nog steeds. Het doel is een eigen passend juridisch kader voor vreemdelingenbewaring vanuit het bestuursrechtelijke kader, weg uit het strafrechtelijke kader, en het verbeteren van het strafrechtproces.

De heer Van Dijk en anderen vroegen waarom het een jaar duurt en of dit niet ook in de uitvoering had gekund. Dit zijn met name grote veranderingen in de uitvoering. DJI moet zich daar ook op voorbereiden en mensen opleiden, want het is echt een soort nieuwe tak van sport in hun werk. Dat vraagt om aanpassingen die tijd nodig hebben. Ze zullen niet langer de tijd nemen dan strikt noodzakelijk. Als het korter kan, dan zullen we daar gebruik van maken.

De kernvraag achter deze hele wet is, denk ik, wat nou het verschil is tussen wat we doen bij de vreemdelingenbewaring en bij het reguliere gevangeniswezen. In het reguliere gevangeniswezen gaat het om strafdetentie: iemand moet een straf uitzitten vanwege het plegen van een strafbaar feit. Vreemdelingenbewaring is geen straf, maar een bestuurlijke maatregel die erop gericht is dat een vreemdeling die hier niet mag blijven, terugkeert. Het dient dus echt een heel ander doel. Bij vreemdelingenbewaring is er een verblijfsregime en een beheersregime. De vreemdeling kan daarnaartoe worden overgeplaatst als hij met zijn gedrag de orde en de veiligheid binnen het verblijfsregime te zeer verstoort. Het doel is daarmee om een gedragsverandering te bewerkstelligen. Zodra het gedrag verbetert, gaat de vreemdeling terug naar het verblijfsregime.

Zowel in het verblijfsregime als in het beheersregime geldt als uitgangspunt dat de vreemdeling zo veel mogelijk bewegingsvrijheid heeft. Verschillenden van u hebben daar ook al over gesproken. Het woord "vrijheid" is natuurlijk op geen enkele manier vergelijkbaar met het woord "vrijheid" dat wij gebruiken als we op straat lopen, want het gaat over een afdeling in een instelling. Iedereen die daar weleens een bezoek aan heeft gebracht, ziet hoe klein die verschillen zijn. Het is namelijk gewoon een instelling. Op een andere plek zit de p.i. en op deze plek zit de vreemdelingenbewaring. Daar zijn 24 verblijfsruimtes; op andere plekken noemen ze dat een cel. Alleen is de hele omgeving die daar voor de vreemdeling wordt gecreëerd dus wel gebaseerd op vrijheid, omdat het een bestuursrechtelijke maatregel is. Concreet betekent dat dus dat hij vrij mag bewegen op die afdeling. Als u daar weleens bent geweest, weet u dat daar 24 verblijfsruimtes zijn, waarvan je ook de deur dicht kan doen. We gaan daar zo meteen nog over spreken. In het verblijfsregime kan de vreemdeling gedurende maximaal twaalf uur per dag in die ruimte worden ingesloten. In het beheersregime is dat maximaal zeventien uur per dag. Dan zie je hoeveel tijd je ongeveer nog overhoudt op een dag om vrij te bewegen en dat dan ook nog op een afdeling waar je niet af kan. Het enige wat je daar ziet is ongeveer hetzelfde type verblijfsruimtes. Hoewel het dus niet helemaal te vergelijken is omdat er in het strafrechtelijke detentieregime wordt gewerkt met wekelijks uren, kan ik wel zeggen dat als je het omrekent een gedetineerde gemiddeld achttien uur per etmaal ingesloten zou kunnen worden op zijn cel. Dat is dus vergelijkbaar met de twaalf uur in het verblijfsregime of de zeventien uur in het beheersregime.

Dan komen we bij alle vragen die zijn gesteld over de lockdown en alles wat daarbij komt kijken. Een algehele lockdown is mogelijk voor ernstige orde- en veiligheidsproblemen. Daar hebben meerdere mensen vragen over gesteld.

Mevrouw Westerveld begon heel concreet over de locaties en vroeg of het ook op andere locaties kan. De locaties die u noemde zijn het DCR, Schiphol en Zeist. Daarop is het van toepassing, omdat dat de aangewezen locaties zijn waar we nu vreemdelingen in bewaring stellen. U noemde ook Zeist: kan de minister ingaan op de gevolgen van een lockdown voor deze groep? Die lockdown is een algemene bepaling die niet langer dan strikt noodzakelijk mag duren. Dat kan dus op alle verblijven worden toegepast. Alleen, de situatie is natuurlijk niet vergelijkbaar met die van Rotterdam en Schiphol, want in Zeist is het een familievriendelijke omgeving, waar alleen wel een hek omheen staat. Daar zijn van die kleine huisjes waar je met een gezin verblijft.

Kinderen kunnen daar naar buiten. Daar gelden dan weer niet al die beperkingen die we hier bespreken met het insluiten. Daartussen zit dus echt een fors verschil.

Onder welke omstandigheden kan zo'n lockdown worden ingesteld, hebben meerdere mensen gevraagd. Is dat limitatief en hoe vaak vindt dat plaats, werd gevraagd. Op dit moment worden ook lockdowns geaccommodeerd binnen de kaders van de Penitentiaire beginselenwet. In de geest van die wet is ook naar dit kader gekeken. Er vindt geen centrale registratie plaats van de inzet van lockdowns. De lockdown kan bijvoorbeeld plaatsvinden bij een grote brand, bij een vermoeden van de aanwezigheid van een wapen in de instelling of bij onrust. Er wordt niet zonder reden toe overgegaan en de lockdown is altijd zo kort als mogelijk. Zo worden er bij groepsonrust zo snel mogelijk de onrustmakers gescheiden, zodat de overige populatie weer vrijelijk kan bewegen. Ik kan wel meegeven dat dit gaat om enkele malen per jaar. Zo zijn er in de zomer- en najaarsperiode van 2024 drie periodes geweest waarin op een of twee afdelingen van het detentiecentrum in Rotterdam het dagprogramma tijdelijk is ingeperkt. Deze maatregelen deden zich met name voor op de beheersafdeling. Dit betrof geen volledige lockdowns, van de gehele inrichting, maar gerichte beperkingen van het dagprogramma, voor zover dat operationeel en vanuit veiligheidsoptiek noodzakelijk werd geacht. In het najaar van 2025 is er op een reguliere afdeling op een tweetal momenten kortdurend sprake geweest van een ingeperkt dagprogramma. Ook hier is geen sprake geweest van een volledige lockdown van de inrichting, maar van een tijdelijke aanpassing van het dagprogramma. Daarin zie je dat het echt om een uitzonderlijke maatregel zou gaan.

Dan heeft de Raad van State er natuurlijk ook verschillende uitspraken over gedaan. Verschillende partijen hebben daar ook vragen over gesteld. Bij veiligheidsproblemen en incidenten in de inrichting of op een afdeling, zoals het vinden van een wapen of in het geval van ernstige groepsagressie richting het personeel, kan de directeur een gedeeltelijke of hele lockdown afkondigen. In de praktijk zal het vaak waarschijnlijk alleen gaan om die ene afdeling, waar zij met een groep zitten. Dit kan alleen als het strikt noodzakelijk is voor het herstellen van de orde en veiligheid en individuele ordemaatregelen of disciplinaire maatregelen niet meer werken, want dat is het begin. Je begint met persoonlijke, disciplinaire maatregelen, maar als het om een groep gaat, kan je de lockdown gebruiken. Die moet wel op de minst ingrijpende manier worden uitgevoerd. Dat betekent dat deze stopt of wordt afgebouwd wanneer de situatie dat toelaat. Als de situatie dus binnen een uur is opgelost, kan de lockdown ook binnen een uur worden opgelost. Als het langer duurt, mag die lockdown ook langer worden gebruikt. We hebben daar, naar aanleiding van de Raad van State, een aanpassing op gedaan en de periode uiteindelijk teruggebracht tot vier weken. Er is alleen nu niet zomaar gezegd dat dit op die manier gaat gelden. Omdat de directeur het alleen in uitzonderlijke situaties zal gebruiken, zal het, voor de hele werking van de inrichting en voor de sfeer in de inrichting, van zo kort mogelijke duur zijn. Je gaat dan namelijk weer terug naar het originele regime.

De personeelstekorten die werden genoemd, kunnen geen reden zijn om die lockdown af te kondigen. Die lockdown wordt gebruikt bij een acute en ernstige verstoring en alleen vanwege orde en veiligheid. Wel kan het zo zijn dat bij een acute griepgolf, die op andere plekken werd genoemd, een

dagprogramma niet volledig kan worden uitgevoerd en er soms op andere manieren met knip- en plakwerk programma's aan elkaar geknipt en geplakt moeten worden. Dat kan dus niet onder de titel van de lockdown. Er zal dan altijd eerst naar passende compenserende maatregelen moeten worden gekeken. Die lockdown is dus ook geen strafmaatregel, maar is enkel bedoeld om de orde en de veiligheid in de instelling te herstellen. Op die manier is de lockdown ook niet op personen gericht, maar op het geheel van een afdeling of op de hele instelling.

Er zijn vragen gesteld over wie er toezicht op houdt. Mevrouw Westerveld vroeg daarnaar en vroeg of daar kan worden ingegrepen. Het toezicht op de tenuitvoerlegging van die vreemdelingenbewaring, waaronder de toepassing van de lockdown, is belegd bij de commissie van toezicht. Vreemdelingen kunnen daar hun beklag doen over een disciplinaire maatregel en ook over een lockdown. Tegen die uitspraak van de commissie staat vervolgens de mogelijkheid tot beroep open bij de door de Raad voor Strafrechtstoepassing en Jeugdbescherming ingestelde beroepskamer. De vreemdeling kan tijdens de behandeling van de klacht door de commissie vragen aan de beroepskamer om de tenuitvoerlegging van de beslissing geheel of gedeeltelijk te schorsen. Zij kunnen bindende uitspraken doen.

Voordat ik tot mijn afronding kom: er zijn nog meer vragen gesteld over de lockdown. De heer Van Asten vroeg of ik een overzicht zou kunnen geven van lockdownmaatregelen. Er is dus geen centrale registratieplaats. Ik heb u net een paar voorbeelden gegeven uit 2024 en 2025, maar er zouden nog meerdere voorbeelden kunnen zijn, die ik niet nu even op mijn netvlies heb gekregen. Ik ben wel voornemens om daar een meldplicht aan te gaan koppelen. Ik kom daar straks op in mijn reactie op de amendementen, want volgens mij zit dit in een van de amendementen. Dat lijkt mij een passende toevoeging om de proportionaliteit daarin te borgen. Maar dat is uiteindelijk een afweging van de directeur, want die maakt de afweging. Ik snap wel dat er een melding van gemaakt zou moeten kunnen worden.

Ik denk dat ik hiermee de lockdown heb gedaan. Dan kom ik daarmee bij de uitzonderlijke situaties.

De voorzitter:

Maar dan ga ik eerst de heer Ceulemans het woord geven voor het stellen van een vraag. Gaat uw gang.

De heer Ceulemans (JA21):

Misschien komt de minister er nog op, want hij had het net al even over een personeelstekort, dat geen grond mag zijn om een lockdown af te kondigen. Ik heb de vraag ook in bredere zin gesteld: wat kunnen de gevolgen van een personeelstekort zijn voor bijvoorbeeld dagbesteding et cetera? Komt de minister daar nog op? Dan ik wacht namelijk even.

Minister Van den Brink:

Ja, ik kom daar straks bij de uitvoering nog op.

De heer Ceulemans (JA21):

Oké, dan wacht ik daarop.

De voorzitter:
Gaat u verder.

Minister Van den Brink:
Dan de uitzonderlijke situaties.

De voorzitter:
Een klein moment. Mevrouw Westerveld nog.

Mevrouw Westerveld (GroenLinks-PvdA):
De minister refereerde net even kort aan de Raad van State, die heel kritisch is en zegt: maak nou niet de maximumtermijn een maand, maar verander die naar enkele dagen. De vraag die ik in de eerste termijn heb gesteld, is waarom daar niet naar geluisterd is. Dit is immers een vrij fundamenteel punt.

Minister Van den Brink:
Een veiligheidssituatie in zichzelf laat zich qua duur moeilijk inschatten. Er worden inschattingen gemaakt dat het soms in een groepssetting langer kan duren, maar het maximum is geen minimum. Het is geen maximumtermijn die op die manier naar believen kan worden ingezet. Deze moet proportioneel en gemotiveerd zijn. Ik ga straks in mijn reactie op het amendement van de heer Van Baarle aangeven dat dit dan ook gepaard gaat met een meldplicht. We zijn daarmee tegemoetgekomen aan de kritiek dat de termijn, die zes weken was, te lang was. We hebben het verkort naar vier weken. We vinden dat we op die manier tegemoet zijn gekomen aan de kritiek, maar dat we wel de ruimte bieden aan de directeur om zo'n maatregel te kunnen treffen. Maar zoals ik zei: een maximum is geen minimum.

Mevrouw Westerveld (GroenLinks-PvdA):
Als de Raad van State zegt "wij denken eerder aan enkele dagen" en de minister vervolgens zegt "wij hebben er vier weken van gemaakt", dan vind ik dat je niet helemaal tegemoetgekomen bent aan de kritiek. De Raad van State zegt erbij: je kan individuele maatregelen treffen. Omdat de minister in zijn beantwoording een aantal keer benadrukt dat het niet gaat over een hele instelling, maar dat het soms gaat over het gedrag van een enkeling, vraag ik me af: waarom ziet de minister niets in een verkorting? Er kunnen bovendien individuele maatregelen, dus tegen de overlastgevers, getroffen worden. Waarom is dat volgens hem geen goed alternatief?

Minister Van den Brink:
Dat is het begin. Daarom staat het ook helemaal aan het eind. In de ideale situatie is het uitgangspunt dat iemand in de instelling verblijft onder het ruime verblijfsregime. Als dat allemaal goed gaat, is er eigenlijk niks aan de hand. Dat is vaak ook de grootste groep in zo'n instelling. Daarna krijg je het beheersregime voor mensen die zich niet gedragen. Daarbovenop kunnen nog extra maatregelen getroffen worden als mensen geweld gaan gebruiken. Daarbovenop kunnen mensen ingesloten worden. Er zijn dus al allerlei dingen in te zetten, die bij elkaar optellen. Maar daarbovenop komt dan het echte risico, het gevaar. Dat draait om de veiligheid. Dat is een groepsgevaar dat op de hele afdeling of de hele locatie van toepassing is. De

voorbeelden zijn zo uitzonderlijk dat dat dus ook de uitzondering zal blijven. Daarom hebben we met de uitvoering gezocht naar de meest passende vorm. Daarbij zijn we uiteindelijk op deze vier weken uitgekomen, na ook de Raad van State gehoord te hebben.

De voorzitter:
Kort en afrondend, mevrouw Westerveld.

Mevrouw Westerveld (GroenLinks-PvdA):
De minister zei ook: personeelstekorten mogen nooit een reden zijn. Het Meldpunt Vreemdelingendetentie geeft aan — dat schreven ze ook al in een brief van een aantal jaar geleden over de novelle — dat er, met name in vakantieperiodes, lockdowns hebben plaatsgevonden. Ik snap dat het zo in de wet staat. De bedoeling van een wet kan nooit zijn dat personeelstekort een reden is voor een lockdown, maar de praktijk kan natuurlijk anders uitwijzen. Hoe voorkomt de minister dat in de praktijk personeelstekort wel een reden kan zijn voor een lockdown?

Minister Van den Brink:
Daar ziet dat toezicht ook op. Er is een toezichtinstrumentarium dat hierop toeziet. Wij normeren ook via wat we hier bespreken en vastleggen. Daar houdt de uitvoering zich ook aan. In die zin heb ik er gewoon vertrouwen in dat het in de uitvoering op die manier zal worden toegepast.

De voorzitter:
Mevrouw Westerveld, ik heb gezegd: kort en afrondend, en in drieën. Ik wil dus eigenlijk de heer Van Baarle het woord geven.

De heer Van Baarle (DENK):
Excuses aan de collega's en de minister dat ik een gedeelte van dit debat gemist heb. Ik ben op en neer aan het lopen. Ik ga straks ook weer naar een ander debat. Kon ik mezelf soms maar klonen.

Wat er in de wet wordt gezet, is nogal wat. De mogelijkheid wordt erin gezet dat je vier weken lang bepaalde rechten van vreemdelingen in bewaring buiten werking kan stellen c.q. kan verminderen. Dat is een hele zware bevoegdheid. Waarom is het noodzakelijk om de bevoegdheid om dat vier weken te doen, in de wet te zetten? Als er veiligheidsissues zijn en het noodzakelijk is om vier weken een lockdown af te kondigen, dan is er volgens mij iets mis in het systeem. Dan is er gewoon iets mis in het systeem.

Minister Van den Brink:
Ik haak gelijk op het laatste aan. De directeur probeert het ordesysteem en de veiligheid weer te herstellen. Daar probeert een directeur handen en voeten aan te geven. Dat gaat natuurlijk altijd in fases. Stel dat er een onveilige situatie is. Dan is het gerechtvaardigd om die lockdown in te stellen. Vanuit die lockdown wordt het in stappen weer naar normaal gebracht. Alleen, er was misschien toch weer een moment dat het even misging. Dan ga je weer een stap terug. In de voorbeelden die ik net noemde, is dat ook gebeurd. Misschien klinkt het een beetje raar, maar er zit ook een pedagogische kant aan dit werk. Mensen die nor-

maal doen, krijgen namelijk ruimte en mensen die abnormaal doen en geweld gebruiken, krijgen minder ruimte. Zo werkt het natuurlijk ook in dit systeem. Bij het afbouwen van zo'n lockdown werkt het ook zo dat dit soms gefaseerd kan gaan. Dan heb je het niet over vijf dagen; dan kan dat dus ook in een periode van uiterlijk vier weken zijn. De bedoeling daarvan is niet dat men vier weken niks meer mag. Nee, de bedoeling is om de hele veiligheidssituatie weer terug te brengen naar normaal.

De heer **Van Baarle** (DENK):

De minister heeft het over "zij die zich gedragen" en "zij die zich niet gedragen". Daar hebben we maatregelen voor, maar zo'n lockdown is generiek. Dat is een beperking voor iedereen. Daarom is het ook zo'n grote stap om de mogelijkheid in de wet op te nemen dat die vier weken is. Zo'n afbouw kun je ook realiseren door middel van een bepaling zoals in mijn amendement. Als je de termijn bijvoorbeeld verkort en op vijf dagen zet, kun je die daarna met vijf dagen verlengen, met een afbouw, maar dan moet de proportionaliteit wel elke keer weer worden aangetoond.

De **voorzitter**:

Uw vraag, meneer Van Baarle.

De heer **Van Baarle** (DENK):

Mijn zorg is: als je per definitie de mogelijkheid van vier weken inbrengt, heb je die tussentijdse proportionaliteits-toetsen niet. Dan doe je dus heel makkelijk af aan de rechten van vreemdelingen. Mijn vraag aan de minister is: waarom wordt niet voor die veiligere weg gekozen?

Minister **Van den Brink**:

Omdat we hiermee volgens mij de professionaliteit en de verantwoordelijkheid van de directeur de ruimte geven om in fases af te bouwen. Ik geloof er volop in dat hij dat ook op deze manier wil bereiken, want uiteindelijk wil ook hij weer terug naar normaal. Er is geen directeur van zo'n inrichting die het een fijne uitkomst vindt dat hij die maatregel moet treffen, maar hij moet wel de ruimte krijgen om dit gefaseerd terug te brengen naar de normale situatie. Zo hebben we het ook met de uitvoering besproken. Wij vinden deze periode daarvoor passend.

De **voorzitter**:

Meneer Van Baarle, we hebben afgesproken om interrupties maximaal 30 seconden te laten duren. U moet een beetje oefenen in het bondiger worden.

De heer **Van Baarle** (DENK):

Ja. Ik kom ook weer zo'n debat ingevlogen. Weet je, ...

De **voorzitter**:

Dit gaat af van de tijd!

De heer **Van Baarle** (DENK):

Ik maak me zo niet populair, voorzitter. De incidenten die zich in het verleden in de vreemdelingendetentie hebben voorgedaan, laten volgens mij zien dat er vertrouwen is in

de uitvoering, maar ook dat het niet overal goed gaat. Daarom moeten we waarborgen hebben. Mijn zorg is dat je te weinig waarborgen hebt als je de vierwekeneis erin brengt en daardoor in de praktijk juist een situatie kan creëren waarin het mis kan gaan. Ik vraag aan de minister hoe hij dat gaat voorkomen. Ik zie te weinig waarborgen om dat dan in de praktijk tegen te gaan.

Minister **Van den Brink**:

Maar daarin kom ik u wel tegemoet en wel in die zin dat we de waarborg hebben van de meldplicht. Volgens mij staat dat in uw amendement. Dat ga ik straks oordeel Kamer geven, ongeacht of u dan wel of niet in de zaal bent, om zo te borgen dat wij zicht houden op de situaties waarin zich dat voordoet. Rekent u maar dat dit ertoe leidt dat de inspectie en ik zicht houden op hoe dat verloopt. Dat kan ik u dus toezeggen.

De **voorzitter**:

Vervolgt u uw beantwoording.

Minister **Van den Brink**:

Ja. Ik ga in op de uitzonderlijke situaties. Daar zijn ook veel vragen over gesteld. De uitzonderlijke situatie komt eigenlijk voort uit wat we bij corona hebben gezien. We zagen dat zich in zo'n instelling een situatie kan voordoen waarin zaken gewoon niet hanteerbaar zijn. Ik noem bijvoorbeeld het houden van anderhalve meter afstand. Dat was zo'n moment in die tijd. Er zijn ook allerlei andere zaken die in zo'n omgeving moeilijk te realiseren zijn. Dat is dus de achtergrond, maar er zijn nog wel veel vragen over.

Mevrouw Straatman vraagt of onder "uitzonderlijke situaties" ook de situatie valt waarin een uitzonderlijk groot aantal vreemdelingen in vreemdelingendetentie moet terugkeren. Van de bevoegdheid om af te wijken kan gebruik worden gemaakt indien zich uitzonderlijke situaties of omstandigheden voordoen, zoals een pandemie of een grote schade aan een ruimte binnen de inrichting door brand of storm. Dat maakt het onmogelijk om het dagprogramma uit te voeren. Ik zie dit niet als het meest ... Dat zou immers betekenen dat we heel veel vreemdelingen in die instelling hebben. Ik verwacht dus niet dat dat gelijk de situatie zal zijn.

Waarom wordt de bepaling zo ruim geformuleerd? Ook dat is door mensen gevraagd. Dat is omdat dit uitzonderlijk is; die geldt dus in uitzonderlijke omstandigheden. Daarmee wordt ook verankerd dat dit niet een besluit is van de directeur zelf — daar hadden we het net over toen we over de lockdown spraken. Nee, dit is een situatie waarin van een soort overmacht sprake is. Dan moet het dus bij ministeriële regeling en dus is het een besluit dat ik dien te nemen nadat ik die situatie van overmacht heb moeten vaststellen. Op die manier zal het, denk ik, ook echt een uitzondering zijn. We kennen in die zin alleen nog maar de coronasituatie als een voorbeeld hiervan.

"Hoe wordt dat weer opgepakt, als ze daarna weer teruggaan?", vraagt mevrouw Westerveld. Zodra die uitzonderlijke omstandigheden niet meer aanwezig zijn, wordt die ministeriële regeling ingetrokken. Vanaf dat moment is er dus ook weer een dagprogramma dat kan worden hervat. Dus zolang die ministeriële regeling ervoor in de plaats

staat, niet. Dan kunnen er uitzonderingen gemaakt worden. Maar als ik die regeling weer intrek, dan zal er gelijk weer gestart worden met het dagprogramma.

Er zijn nog een heel aantal vragen gesteld. "Is er al eerder van gebruik gemaakt?", heeft mevrouw Straatman nog gevraagd. Er is nog geen gebruik gemaakt van deze bepaling in de bevoegdheid van de penitentiaire maatregel. Dus in die zin is dit in de afgelopen vier jaar niet aan de orde gekomen.

Zij heeft ook nog gevraagd waarom er bij een pandemie een verschil is in het aantal uren luchten bij het verblijf in zo'n beheersregime. Het verschil met de reguliere situatie wordt gewoon verklaard doordat er ook zo'n verschil is in de huidige situatie. Dus eigenlijk is dat gewoon een-op-een doorgevoerd in de pandemiesituatie. Daarbij is er niet nog een extra afweging gemaakt voor waarom we dat zo zouden doen.

Ik kom nu bij een aantal praktische vragen die nog over het regime gaan.

Mevrouw Straatman (CDA):

Ik had inderdaad een vraag gesteld over hoe je die uitzonderlijke omstandigheden moet interpreteren en of dat uitzonderlijk grote aantal vreemdelingen die binnenkomen en ook weer weg moeten, daaronder valt. De achtergrond van die vraag is dat artikel 18 van de Terugkeerrichtlijn een grondslag bevat voor zo'n noodsituatieachtergrond, ook op het moment dat het personeel onverwacht zwaar wordt belast vanwege zo'n grote instroom. Mijn vraag is: kunnen we dat via die uitzonderlijke grond meenemen, of hebben we er elders in de Vreemdelingenwet of in deze wet rekening mee gehouden dat we zo'n noodsituatie hebben? Als we een richtlijnbevestiging zouden hebben die ons wat meer flexibiliteit geeft, zou het namelijk zonde zijn als we daar geen gebruik van maakten.

Minister Van den Brink:

U geeft mij nu college over de Terugkeerrichtlijn zoals we die nu hebben?

Mevrouw Straatman (CDA):

Zeker; artikel 18 van de huidige Terugkeerrichtlijn.

Minister Van den Brink:

Nou, dan ga ik daar toch in tweede termijn op terugkomen, want nu ben ik gewoon even outclassed — zo heet dat in mijn woorden.

De voorzitter:

Gaat u verder met de beantwoording.

Minister Van den Brink:

Mevrouw Van der Plas vroeg naar zaken die in dit regime wel of niet van toepassing zijn, waaronder het door haar zo genoemde "zakgeld". Een vreemdeling in vreemdelingenbewaring is niet in staat om in zijn eigen onderhoud te voorzien. Hij maakt nergens aanspraak op, krijgt geen uitkering. Hij kan ook niet deelnemen aan arbeid zoals we die

wel kennen in andere bewaringssituaties, omdat dit iemand is die geen legaal verblijf meer heeft als hij werkt aan zijn terugkeer of terug moet keren. Arbeid is niet gericht op een terugkeer van de vreemdeling, maar in een situatie zoals we die kennen in andere bewaringssystemen, op zoiets als resocialisatie. Nou ja, het zakgeld dat wordt verstrekt is €22,50 per week. Ik denk dat u wel goed kan inschatten wat daar ongeveer van gekocht wordt. Ik weet niet of de volgorde die ik nu ga opnoemen ook de volgorde is waaraan het opgaat: boodschappen, beltegoed en rookwaar. Maar het zou ook weleens de volgorde andersom kunnen zijn.

Mevrouw Westerveld vroeg mij naar de toepassing in Veldzicht, dus hoe het daar in de uitvoering verloopt. Ik heb u daar onlangs over geïnformeerd. Wij hebben de Kamer toegezegd om Veldzicht weer meer ter beschikking te stellen van de echte tbs-opgave die er ligt, met alle problemen die er natuurlijk ook zijn en het tekort aan plekken gekoppeld aan de ggz-zorg. Dat geldt ook voor dit type zorg. Ik ben daarover in heel nauw overleg geweest. We zijn in de uitvoering nu bezig met dat af te bouwen, ook omdat we zien dat we op andere manieren een beter zorgaanbod weten te leveren, waardoor we met minder plekken uit kunnen. Maar we blijven in gesprek met zorgaanbieders om de landelijke rol van Veldzicht over te nemen als het gaat om die zorg voor personen met een hoog beveiligingsniveau. Ook wordt er gekeken naar de verbetering van de door- en uitstroom van de COA-doelgroep uit Veldzicht, want in Veldzicht zitten natuurlijk meerdere doelgroepen. Als dat gerealiseerd kan worden, leidt dat ook tot meer ruimte binnen Veldzicht voor de reguliere tbs.

De voorzitter:

Ik hoorde een punt. Mevrouw Van der Plas.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Boodschappen en rookwaren? Ze krijgen al kleding, schoeisel en eten. Waarom moeten ze geld krijgen voor sigaretten, bijvoorbeeld?

Minister Van den Brink:

Ik denk dat dit gewoon gebruikelijk is voor mensen die in bewaring worden gesteld. Of dat nu in deze instelling is of in een andere. We kennen natuurlijk ook de penitentiaire instellingen, waar mensen met arbeid iets kunnen verdienen. We kennen ook mensen die onder verblijf van het COA zijn. Daar werken we met leefgeld en eetgeld. In die zin is het allemaal in lijn hiermee, omdat je iets van verstrekkingen geeft aan mensen die in zo'n situatie zitten.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Dit zijn mensen die niet meewerken aan hun terugkeer en alles traineren. Ze krijgen eten, ze krijgen zorg, ze krijgen kleding en ze krijgen schoeisel. Dan gaat de Nederlandse belastingbetaler dus betalen voor hun sigaretten. Sorry, ik snap het niet helemaal. Ik rook zelf ook, maar ik werk er hard voor. Ik begrijp dat niet. Waarom moet dat? Het is een luxeproduct. Dat hoeft toch helemaal niet?

Minister Van den Brink:

Ik schrijf zeker niet voor om rookwaar te gaan kopen. Volgens mij is het verstrekken van geld een manier om tege-

moet te komen aan mensen die niet in staat zijn op welke andere manier dan ook iets van geld te verdienen, omdat ze ingesloten zitten en niet mogen werken. Ik heb niet het idee dat dit iets anders dan dat doel dient.

De voorzitter:

Afrondend, mevrouw Van der Plas.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Ik vroeg ook nog of dit dan een Europese wettelijke verplichting is of dat wij dit zelf hebben verzonnen. Volgens mij is het heel simpel. Je moet tegen die mensen zeggen: als u gewoon meewerkt aan uw terugkeer en naar uw eigen land gaat, kunt u lekker gaan werken en kunt u lekker gaan roken. Van uw eigen geld.

Minister Van den Brink:

Die aanmoediging om mee te werken aan de terugkeer mag wat mij betreft elke dag gedaan worden. Daar ben ik het helemaal mee eens, maar op deze manier stellen we mensen die op geen enkele andere manier iets van een verdienste kunnen hebben, in staat om in de situatie waarin ze zitten nog wel iets zelf te kunnen aanschaffen.

De voorzitter:

Vervolgt u uw beantwoording. De vraag buiten de microfoon is of dit het einde van het blokje is.

Minister Van den Brink:

Nee, de vraag is of het wettelijk is. Het is uiteindelijk een wet die wij hier in Nederland op deze manier maken. Ik weet niet of er een internationale wet is die hiertoe verplicht. Ik denk dat het onze eigen invulling is.

Mevrouw Westerveld (GroenLinks-PvdA):

Ik wil graag even weer teruggaan naar het begin. Meerdere collega's hebben gerefereerd aan Aleksandr Dolmatov en aan het idee van deze wet, namelijk dat het een bestuursrechtelijk regime wordt. De minister is daar in zijn antwoorden op ingegaan, maar mijn vraag aan hem was: kan hij schetsen wat deze wet verandert voor iemand die nu in vreemdelingenbewaring zit en wat nou de concrete veranderingen zijn vanuit de persoon zelf onder het nieuwe bestuursrechtelijke regime?

Minister Van den Brink:

Laat ik het zo zeggen: er wordt op dit moment al zo veel mogelijk via een verblijfsregime en een beheersregime gewerkt. Het is dus sowieso al anders. Alleen legt deze wet het helemaal vast. Daarop gaat de uitvoering zich dan ook voorbereiden. In de huidige situatie zou het kunnen voorkomen dat mensen eerder zitten ingesloten, of voor meerdere uren. Voor die afweging is nu in ieder geval juridisch gezien meer ruimte. Met deze wet leggen we dat denk ik met name heel erg vast. Daarnaast geven we mensen meer ruimte met recreatieve voorzieningen en dagbesteding op de locatie, om daar in vrijheid activiteiten te kunnen verrichten. Ik denk dat daar het grootste verschil in zit.

Mevrouw Westerveld (GroenLinks-PvdA):

Eigenlijk hoor ik de minister zeggen dat mensen nu meer vrijheden, meer recreatiemogelijkheden en meer dagbesteding hebben dan zo'n dertien jaar geleden. Toen vond de Tweede Kamer met elkaar dat dat echt verbeterd moest worden, naar aanleiding van een heel kritisch rapport van zowel de Rekenkamer als de inspectie.

Minister Van den Brink:

Ik ken niet de exacte situatie van toen, maar we weten in ieder geval dat we het toen helemaal via de Penitentiaire beginselenwet deden. Dat was waarschijnlijk met de destijds geldende uren en regimes. Hier is in de afgelopen jaren gewerkt aan een verblijfs- en beheersregime. In dat verblijfsregime zit meer vrijheid. Ik vind het woord "vrijheid" echter niet het meest passend, omdat het echt om een gesloten setting gaat waarin je geen kant op kan. Het is gericht op terugkeer. Daarmee is het wel bestuursrechtelijk. Het heeft dus niet afstraffen ten doel. Ik denk dat dat het belangrijkste is, juridisch maar ook in de wijze waarop we het invullen. Het heeft dus niet als doel om mensen af te straffen voor iets wat ze gedaan hebben. Het heeft als doel om mensen beschikbaar te houden voor de terugkeer en alles wat daarvoor nodig is. Ik denk dat dat het meest wezenlijke onderscheid is dat we hiermee realiseren en dat we nu ook juridisch realiseren.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Ik ging terug naar mijn stoel, maar het zit me toch helemaal niet lekker. Ik denk aan opa en oma van 80 in het verzorgingstehuis die niet eens een sigaretje op hun balkon of in hun eigen kamer mogen roken. We hebben hier mensen die gewoon keer op keer op keer hun terugkeer traineren en die worden beloofd met allerlei dingen. Dan heb ik het niet over de basisvoorzieningen. Zij krijgen €22,50 per week. Nu blijkt dat zij daar sigaretten van kopen.

De voorzitter:

Uw vraag, mevrouw Van der Plas?

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Nou, mijn vraag is: vindt de minister dit zelf normaal? Ik hoor in zijn beantwoording dat wij dit gewoon zelf hebben verzonnen. Dat is toch niet normaal?

Minister Van den Brink:

U probeert volgens mij uit te drukken dat u het normaal vindt dat mensen teruggaan, en dat deel ik. Ik vind het ook normaal dat mensen zelfstandig verantwoordelijk zijn als ze het besluit krijgen om terug te keren naar hun land. In de praktijk zijn er echter mensen die daar niet aan meewerken. Daarvoor hebben wij de hier voorliggende wet, maar ook de praktijk dat we mensen in vreemdelingenbewaring zetten en dat zij daar niet meer uit mogen. Je hebt voor de rest geen enkele vrijheid, behalve op de plek zijn waar je zit, totdat wij in staat zijn om jou wel terug te sturen. Om daar een invulling aan te geven, is er dus ruimte om mensen met zakgeld hun eigen rookwaar te laten kopen. Dat is eigenlijk gewoon de praktijk.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Ze krijgen geld van de overheid, dat opgebracht wordt door werkende mensen in Nederland, handje contantje, in hun hand, om sigaretten te kunnen kopen. Ik vind het dus niet normaal dat oude mensen in verzorgingstehuizen niet meer mogen roken. Die mogen niet eens meer op hun eigen kamer een sigaretje roken. Ik vind de tegenstelling zo bizar. Deze mensen werken tegen en doen er alles aan om te traineren. Zij krijgen als cadeautje €22,50 per week en de overheid zegt: gaat u maar lekker sigaretjes kopen. Dat is toch bizar? Dan kan de minister zeggen: u wil graag dat ze terugkeren. Ja, dat wil ik sowieso. Maar ik wil ook dat dit stopt. De basisvoorzieningen zijn er al. Ze hoeven geen geld van ons te krijgen om luxeproducten, zoals sigaretten, te kopen.

Minister Van den Brink:

Waarvan akte. Daarop kunt u uw voorstel indienen. Ik heb uitgelegd wat daar de standaard situatie is. Deze mensen kunnen niet werken, hebben geen uitkering en kunnen niet op een andere manier voorzien in eigen middelen voor aankopen voor hun levensbehoeftes. Dit is de wijze waarop wij daar invulling aan geven.

De voorzitter:

Kort en afrendend.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Ze kunnen wél werken: in hun eigen land. Daar kunnen ze geld verdienen en dan kunnen ze zo veel sigaretten kopen als ze willen. Dat ze niet kunnen werken is toch geen reden? Dat kunnen ze wél: als ze teruggaan naar hun eigen land. Om hoeveel mensen gaat het hier eigenlijk, met die €22,50? En ik vraag de minister ook wat ze daarvoor kopen.

Minister Van den Brink:

Volgens mij, zo zeg ik uit mijn hoofd, hebben we een aantal honderden plekken voor vreemdelingendetentie in dit land.

De voorzitter:

Vervolgt u uw beantwoording. Ik wil voorstellen om de minister weer een aantal meters te geven om verder te komen in zijn beantwoording. Gaat uw gang.

Minister Van den Brink:

Door verschillende partijen zijn er vragen gesteld over de personele gevolgen van de invoering van de wet. Onder anderen de heer Van Dijk vroeg daarnaar. Andere partijen vroegen ook naar DJI en de wijze waarop zij hier invulling aan kunnen geven. Wij hebben daar met DJI en andere ketenpartners ook in de uitvoeringstoetsen uitvoerig bij stilgestaan. Dit is in die zin natuurlijk een nieuwe opdracht. Bij de inwerkingtreding van de wet moeten ze de hiervoor benodigde personele inzet realiseren. Dat is de reden waarom ze om die periode van een jaar hebben gevraagd om het in te voeren. Die periode hebben ze gekregen.

We hebben het exacte aantal extra personele inzet in fte's nu niet beschikbaar, maar ze gaan natuurlijk starten met mensen werven om zo deze fte's in te vullen. Daarbij geldt dat verschillende onderdelen van het wetsvoorstel de uitvoering helpen. Naar aanleiding van dit wetsvoorstel kan

een vreemdeling bijvoorbeeld negen uur in plaats van zes uur worden opgehouden, waardoor ketenpartners meer tijd hebben om bewaringsmaatregelen zorgvuldig voor te bereiden. Daardoor bestaat er ook minder kans dat er een uitspraak volgt waardoor de bewaringsmaatregel moet worden opgeheven. Op die manier wordt de uitvoering dus ook geholpen.

Mevrouw Vondeling (PVV):

Kan de minister dan garanderen dat het feit dat vreemdelingen zich straks minimaal twaalf uur vrij mogen bewegen in bewaring niet gaat leiden tot het sluiten van cellen omdat er niet genoeg personeel is? Kan de minister dat garanderen?

Minister Van den Brink:

De algemene vraag is wat er gebeurt als er een personeelstekort is. Of bedoelt u iets anders?

Mevrouw Vondeling (PVV):

Dit gaat echt om wat DJI heeft gezegd. U gaf net zelf ook aan dat ze zich vrijer mogen bewegen en dat er meer mogelijkheden zijn voor recreatie en zo. Ik heb gelezen dat het feit dat de uitsluitingsuren worden verruimd ertoe kan leiden dat 40% van de capaciteit van de bewaring niet gebruikt kan worden, maar ik hoor het natuurlijk graag als ik het mis heb.

Minister Van den Brink:

Er ligt dus wel een personele opgave bij DJI. Ze gaan daarop werven. We gaan er met hen natuurlijk zo hard mogelijk aan werken om dat te realiseren. Zo'n afdeling kan je ook alleen runnen als je voldoende personeel hebt. In die zin gaan we er met DJI voor zorgen dat we die mensen werven, want dan kunnen we die vreemdelingen op die afdelingen in bewaring stellen.

Mevrouw Vondeling (PVV):

Ik heb nog één vraag. Het lijkt me toch ook dat de personeelscapaciteit geen probleem meer is als je de vreemdelingen wat langer op hun cel laat? Daarmee kan je toch ook borgen dat je voldoende capaciteit hebt?

Minister Van den Brink:

Ja, daarom werken we ook gefaseerd aan de invoering. De gefaseerdheid in het aantal personeelsleden dat bij DJI geworven wordt, wordt ook gebruikt om het aantal plekken uit te breiden.

De heer Ceulemans (JA21):

Ik denk dat dit het geschikte moment is voor het volgende. Los van de vraag of je het wel of niet gefaseerd invoert, kunnen er op een locatie natuurlijk altijd personeelstekorten ontstaan, bijvoorbeeld door ziekte, waardoor eigenlijk niet meer voldaan kan worden aan alle rechten die zijn toegekend wat betreft allerlei daginvullingen, bezoekrechten et cetera. Mijn zorg zit 'm erin dat nu heel expliciet staat vastgelegd dat personeelstekort geen aanleiding mag zijn voor het gebruikmaken van de afwijkingsbevoegdheid. Ik wil de vraag eigenlijk andersom stellen aan de minister. Op

het moment dat er geen personeel is om die rechten te kunnen waarborgen en in de wet vastgelegd staat dat je dan dus geen aanspraak kan maken op de afwijkingsbevoegdheid, wat is dan het praktische gevolg op zo'n locatie?

Minister Van den Brink:

Daar zit natuurlijk nog wel een gebied tussen. De afwijkingsmogelijkheid gaat echt om het helemaal terzijde schuiven van de maatregelen uit deze wet. Tegelijkertijd heb je te maken met de vraag of je die dag voldoende personeel hebt. Dat is een kwestie van inplannen. Als er zich in de praktijk een situatie voordoet waarin er niet voldoende personeel is om de activiteiten te kunnen doen, dan zullen ze daar gewoon op de locatie zelf invulling aan geven. Dat zou kunnen betekenen dat die activiteit op dat moment even niet doorgaat. De uitzonderingsmogelijkheid gaat natuurlijk om een structurele maatregel waarbij alles terzijde wordt geschoven.

De heer Ceulemans (JA21):

Dat is dan verhelderend. Als het gaat om het structureel terzijde schuiven van bepaalde rechten, begrijp ik wat de minister zegt. Oké, dat is dan bij dezen opgehelderd. Dat er onder deze wet en onder die opmerking over dat personeelstekort geen reden mag zijn om gebruik te maken van die afwijkingsbevoegdheid, belet het personeel dus niet om te zeggen: "We hebben te veel zieken vandaag. We kunnen dit niet op een ordentelijke manier vormgeven, dus het sporten gaat vandaag niet door." Dat blijft gewoon mogelijk.

Minister Van den Brink:

Laat ik zeggen dat dat niet een doel is, maar gezond verstand wordt in iedere uitvoeringsorganisatie gebruikt om verstandige dingen te doen. Als er dus op een dag opeens allemaal zieken zijn, zal de veiligheid in zo'n instelling altijd voorgaan. Op die manier worden er dan afwegingen gemaakt.

De heer Ceulemans (JA21):

Tot slot. Het riep deze vraag bij mij op, omdat ik vind dat het onduidelijk in de wet is weergegeven. Dat roept deze vraag op. Het zorgt er ook voor dat er straks, als het zwart-op-wit in de wet staat en die wet wordt aangenomen, met die wet in de hand tegen een locatie gezegd kan worden: je hebt het bezoekersuurtje of een bepaalde daginvulling geschrapt, terwijl in de wet staat dat het personeelstekort daar geen reden voor mag zijn. Ik zou het beter vinden als explicieter in de wet wordt opgenomen dat deze mogelijkheid wel op incidentele basis blijft bestaan. Ik overweeg dus een amendement om dat te verhelderen.

Minister Van den Brink:

Dan maak je er weer de norm van. Ik probeer vooral een praktisch antwoord te geven over hoe dat in de uitvoeringspraktijk werkt. Als je de praktische oplossing die ik hier net uitlegde tot wet gaat verheffen, heb je weer een andere discussie. Dan creëer je namelijk weer een uitzondering op de uitzondering. Dat zou ik niet verstandig vinden.

Mevrouw Straatman (CDA):

Mijn vraag gaat eigenlijk verder op de vraag die de heer Ceulemans stelde over het personeelstekort. De minister zei namelijk: we gaan op zoek om nog meer mensen bij DJI te werven. Dat proberen we natuurlijk al langere tijd. We weten dat de situatie, bijvoorbeeld in Alphen aan den Rijn, zo is dat we ondanks code zwart in het gevangeniswezen gewoon cellen leeg hebben staan, omdat het personeel er niet is. In aanvulling op de vraag die de heer Ceulemans stelde, heb ik dus de volgende vraag. We zien nu bijvoorbeeld in Alphen aan den Rijn dat een deel van het dagprogramma wordt vervangen door tablets op cel of allerlei andere creatieve oplossingen. Biedt deze wet die ruimte ook, of zetten we ons helemaal vast met rechten die je precies op die manier moet uitoefenen?

Minister Van den Brink:

Volgens mij biedt deze wet een kader waarmee we duidelijk maken dat het hier om een heel andere situatie gaat dan in die penitentiaire inrichtingen. Je biedt die ruimte dus in een bestuursrechtelijk kader. Laat ik zeggen: we zullen vast niet aan alle toepassingen die we nu of in de komende tijd misschien als mogelijkheden zien een creatievere invulling geven dan we nu in deze wet hebben gevat. Maar het lijkt mij dat die wet het ook niet onmogelijk maakt.

De voorzitter:

Wilt u iets bondiger zijn in uw vraag, mevrouw Straatman?

Mevrouw Straatman (CDA):

Ik zal een poging doen, voorzitter. Heel kort. Ziet de minister nog ruimte om het in de wet nog meer te verduidelijken? Dan krijgen we namelijk niet op een later moment alsnog de discussie of de wet wel voldoende flexibiliteit bood.

Minister Van den Brink:

Laat ik zeggen: ik heb zeker niet de indruk dat we daar nu tegenaan gaan lopen. We hebben deze wet namelijk samen met de uitvoering opgesteld. Ik heb nu dus geen aanleiding om te denken dat we daar op die manier tegenaan gaan lopen.

De voorzitter:

Kunt u aangeven hoever u bent?

Minister Van den Brink:

Ja. Ik ben eigenlijk een heel eind met wat ik heb toegelicht over het regime, over de lockdown en over de uitzonderlijke situatie. Ik kom straks nog bij de amendementen over de uren en de wijze waarop we dat nu hebben vormgegeven.

Ik wilde overgaan naar de ongewenstverklaring, omdat dat ook een vrij juridisch vraagstuk is. We hebben eerder natuurlijk al een uitvoerig debat hierover gevoerd. De ongewenstverklaring was een voorstel van het vorige kabinet. Nee, dat moet ik goed zeggen. In de Asielnoodmaatregelenwet van het vorige kabinet is de ongewenstverklaring al opgenomen. Dat was noodzakelijk, precies zoals mevrouw Straatman uitlegde, om tegemoet te komen aan een soort juridische onmogelijkheid die was gecreëerd, omdat we dachten dat met een vroeger inreisverbod dat was gecreëerd, we ook de ongewenstverklaring bij elkaar

hadden gebracht. Dat bleek niet zo te zijn, dus dat werd bij de Asielnoodmaatregelenwet opgelost. Daar was in het vorige debat over de Asielnoodmaatregelenwet niet heel veel discussie over. De Asielnoodmaatregelenwet sneuvelde en toen heb ik gezocht naar de snelste mogelijkheid om dat te herstellen. Daarom ligt de ongewenstverklaring hier vandaag voor. Het levert vandaag meer vragen op dan in het debat over de Asielnoodmaatregelenwet. Dat is op zich ook interessant om vast te stellen.

De heer Ceder vroeg mij: hoe ziet de minister de uitvoering van de ongewenstverklaring? Uit de uitvoeringstoets blijkt dat er rekening mee is gehouden dat de verruiming van de ongewenstverklaring leidt tot circa 800 tot 1.200 zaken extra per jaar. Dat is voor de uitvoeringsorganisaties behapbaar. Wel zijn er randvoorwaarden zoals voldoende personele en financiële capaciteit en een tijdige aanpassing van de IV-systemen, omdat hiervan echt wel iets wordt geleverd voor het vastleggen van de ongewenstverklaring. Als mensen op een later moment namelijk toch weer Nederland in zouden willen reizen, dan moet dat kunnen worden geregistreerd.

Het gaat dus om een ingroeimodel. In de eerste periode zal de implementatie dan ook om een beperkt aantal zaken gaan. De IND kan de ongewenstverklaring opleggen, maar zit daarbij zelf ook aan de knoppen om dat op een goede manier in te regelen. Pas daarna komen veroordelingen en vrijheidsstraffen in beeld als mensen de ongewenstverklaring niet zouden naleven. Ik ben daarbij in gesprek met de uitvoeringsorganisaties, en dus ook met de DJI, en dat zal ik ook blijven doen. Als de strafrechter van het Openbaar Ministerie een vrijheidsstraf oplegt, zal de Dienst Justitiële Inrichtingen die uitvoeren. Net als bij andere vrijheidsstraffen zal dan rekening moeten worden gehouden met het aantal plaatsen. De lagere regelgeving is al voorbereid en zal als de wet is aangenomen ook in werking treden.

Mevrouw Westerveld en ook de heer Ceder vroegen of mensen in een situatie kunnen belanden waarin zij ongewenst verklaard zijn maar niet terug kunnen keren omdat ze in dat land vervolgd worden. Artikel 3 van het EVRM werd genoemd. Als er voor mensen een risico blijkt op het punt van artikel 3 van het EVRM zit dat natuurlijk al vervat in hun asielvergunning. De aanvraag van dit soort mensen begint daar vaak mee. Als artikel 3 van het EVRM zou blijken, zou dat een grond kunnen zijn voor een asielvergunning. Dan heb je sowieso geen ongewenstverklaring. Als er echter door een vreemdeling strafbare feiten zijn gepleegd die zo erg zijn dat een asielvergunning wordt geweigerd of ingetrokken, kan de vreemdeling ook ongewenst worden verklaard. Net zoals er voorheen een zwaar inreisverbod werd uitgevaardigd voor die mensen, zouden we dat nu met een ongewenstverklaring kunnen doen voor een grotere groep mensen.

Als de vreemdeling een artikel 3 EVRM-beletsel heeft, kan deze nog steeds niet worden uitgezet. Als er dan geen ander land is waar die vreemdeling naartoe kan, is de strafrechtelijke vervolging niet aan de orde. Dan heb je dus wel de ongewenstverklaring opgelegd, maar kan de vreemdeling daar niet strafrechtelijk op vervolgd worden. Er is dan sprake van overmacht. Dat geldt ook al bij het zware inreisverbod. Er ligt dan wel een duidelijk signaal naar de vreemdeling dat vanwege zijn eerdere strafrechtelijke gedrag, zijn toekomst niet in Nederland ligt; de ongewenst-

verklaring is opgelegd. Het kan natuurlijk zijn dat de situatie zodanig verandert dat in de toekomst de vreemdeling wel terug kan keren naar het land waar hij naartoe zou moeten, of dat er een ander land is waar hij alsnog veilig naartoe kan worden gebracht. De heer Ceulemans en zijn partij hebben dan weer ideeën over hoe je daarmee om zou kunnen gaan.

De heer Van Baarle vroeg of het niet disproportioneel is. Nee, dat zijn wij niet van mening. Het is een noodzakelijke maatregel om mensen die strafbare feiten hebben gepleegd ongewenst te kunnen verklaren. Als je daar geen gehoor aan geeft, kan daar een straf op volgen via het strafrecht. Wij vinden dat proportioneel.

Mevrouw Westerveld vroeg of het bij de ongewenstverklaring alleen gaat over mensen die geen verblijfsrecht hebben in Nederland, of ook over andere groepen. Het ontbreken van rechtmatig verblijf in Nederland is een voorwaarde voor het kunnen opleggen van een ongewenstverklaring. Dat moet dus wel zo zijn.

Waarom is het inreisverbod dan niet voldoende, vraagt mevrouw Westerveld. Tijdens de implementatie van de Terugkeerrichtlijn in 2011 is de ongewenstverklaring voor wat betreft de derdelanders opgegaan in het Europees inreisverbod door aan het inreisverbod onder omstandigheden de nationale strafbaarstelling uit het Wetboek van Strafrecht te koppelen. Dit werd het "zware inreisverbod" genoemd, opgenomen in artikel 66a. Dit gebeurde in de veronderstelling dat het Europese inreisverbod een vergelijkbare reikwijdte zou hebben als de ongewenstverklaring. De uitleg van het Unierecht bleek echter beperkender dan van tevoren ingeschat. Een gevolg was dat veel minder vaak een zwaar inreisverbod kon worden opgelegd, waardoor de nationale competentie van strafbaarstelling van onrechtmatig verblijf van criminele vreemdelingen ook werd beperkt. Dit wetsvoorstel streeft er in essentie naar om dat weer te herstellen en de mogelijkheid om ongewenst te verklaren terug te brengen naar de situatie van voor 2011. Het heeft lang geduurd om iets te herstellen wat al in 2011 niet meer op orde was.

Is er een verschil tussen die twee en drie jaar, vraagt mevrouw Westerveld. We verlagen de drempel en we verhogen de straf. Het gaat om categorieën van misdrijven. Tussen die categorieën is geen wezenlijk, fundamenteel verschil. Ik wijs er wel op dat het feit dat een ongewenstverklaring opgelegd kan worden als er een misdrijf is gepleegd waarvoor twee jaar gevangenisstraf kan worden opgelegd, niet automatisch betekent dat dit ook gebeurt. De ongewenstverklaring blijft nog steeds een maatregel die een individuele veroordeling vergt. Het gaat om het strafbesluit. Het gaat er niet zozeer om of die straf is opgelegd, maar om of het een misdrijf is waarvoor in het Wetboek van Strafrecht twee jaar staat. Dat is de achtergrond hiervan.

Mevrouw Westerveld vroeg ook nog welke gevolgen een ongewenstverklaring heeft voor lopende of toekomstige procedures, ook in het geval van mensen die zonder verblijfsvergunning zijn en buiten hun schuld Nederland niet kunnen verlaten. Als een vreemdeling tot ongewenste vreemdeling is verklaard, volgt uit de wet als hoofdregel dat hij geen rechtmatig verblijf heeft. We regelen in de wet expliciet dat als een vreemdeling asiel aanvraagt, hij die procedure mag afwachten. Als een vergunning wordt ver-

leend, dan wordt de ongewenstverklaring alsnog opgeheven. Bij reguliere aanvragen zullen de strafbare feiten die een rol speelden bij de ongewenstverklaring ook in de weg staan aan de vergunning. Dat geldt ook voor vreemdelingen die een buitenschuldvergunning kunnen aanvragen omdat ze niet kunnen vertrekken. De ongewenstverklaring betekent niet dat een vreemdeling geen aanvraag meer kan indienen. Als het oordeel van de IND toch is dat een vergunning moet worden verleend, dan wordt die ongewenstverklaring dus opgeheven. Dat op uw vragen over de ongewenstverklaring.

U vroeg ook naar dakloosheid en onderduiken. De ongewenstverklaring vindt plaats op het moment dat de vreemdeling al onrechtmatig in Nederland is. Er is dan een vergunning geweigerd of ingetrokken. We hebben natuurlijk dan ook al uitgesproken dat die moet vertrekken. Dan heeft die ook geen recht meer om hier te verblijven en dan heeft die dus ook geen Basisregistratie Personen meer. De vreemdeling wordt dus niet dakloos doordat een ongewenstverklaring wordt opgelegd, want hij was al onrechtmatig in Nederland. We zetten er natuurlijk volop op in om die mensen te laten terugkeren.

Ik denk dat ik daarmee in ieder geval de vragen van mevrouw Westerveld over de ongewenstverklaring grotendeels heb beantwoord.

Mevrouw Westerveld (GroenLinks-PvdA):

In mijn vraag zat niet de veronderstelling dat iemand dakloos wordt doordat die persoon een ongewenstverklaring krijgt. Wat ik wel scherp probeer te krijgen, is wat we soms ook lezen als verzachtende omstandigheden. Het kan gebeuren dat iemand hier jarenlang zelf wordt uitgebuit, geen papieren heeft en dus in principe hier niet zou mogen zijn, maar dat er allerlei redenen zijn waardoor je kan aannemen waarom die persoon in de positie is waardoor die bepaalde zaken doet. Mijn vraag was eigenlijk of dat nog een rol kan spelen in het besluit of iemand wel of niet een ongewenstverklaring krijgt.

Minister Van den Brink:

Nee. Voor de ongewenstverklaring zelf geldt het aantal delicten dat iemand heeft gepleegd dat een strafbesluit van twee jaar kent. Er zijn natuurlijk situaties waarin mensen — ik denk dat u daar meer op doelt — uitgebuit worden. Dat kan mensenhandel zijn of anderszins. Daar kennen we natuurlijk de 8a-procedure voor. Dan proberen we mensen in die zin uit die situatie te halen. Dan krijgen ze een soort vergunning voor de duur van het onderzoek naar de wijze waarop ze uitgebuit zijn. Ik kan niet zo goed een situatie bedenken waarin iemand die uitgebuit wordt ook een misdrijf pleegt waarvan we zouden zeggen: dat is begrijpelijk. Die combinatie zie ik dus niet zozeer. Voor mensen die uit mensenhandelsituaties komen, zijn dus aparte procedures om ze te beschermen. Ze worden daarin overigens ook beschermd tegen het feit dat ze hier illegaal verblijven. Dat kan dan niet tegengeworpen worden. Dus in die zin is er wel ook een bescherming voor die mensen.

Mevrouw Westerveld (GroenLinks-PvdA):

Ik stelde mijn vraag omdat de minister een aantal keer zei: het is natuurlijk wel een individueel besluit. Dan is mijn vraag of dat dan over het type delict gaat dat iemand pleegt,

of dat meespeelt, of dat het ook de andere omstandigheden zijn die meespelen.

Minister Van den Brink:

De IND kan dat dus doen aan de hand van het feit dat iemand onrechtmatig in Nederland is en er een bewezen feit is, een misdrijf en een opgelegde straf, uit een periode daarvoor. Dat kan dus worden gebruikt om daarmee te zeggen: nu bent u ook ongewenst en moet u Nederland verlaten. Dat moest hij overigens al, maar dan ook met een ongewenstverklaring. Als je dan alsnog Nederland weer betreedt met die ongewenstverklaring, dan kan je daar een straf voor krijgen en daarmee kom je dan in het strafrechtelijk verblijf van een penitentiaire inrichting.

De voorzitter:

Kort en afrendend.

Mevrouw Westerveld (GroenLinks-PvdA):

Aan het begin ging de minister ook in op de 3 EVRM-procedure, voor mensen die in het land waar ze vandaan komen vervolgd worden of gefolterd worden, mishandeld worden, mensen die aantoonbaar niet terug kunnen. Het kan natuurlijk zijn dat iemand hier de procedure ingaat en dat er — soms zijn ze maanden hier — intussen wat gebeurt waardoor die persoon veroordeeld zou kunnen worden, een straf opgelegd kan krijgen.

De voorzitter:

Uw vraag, mevrouw Westerveld.

Mevrouw Westerveld (GroenLinks-PvdA):

Mijn vraag aan de minister is of hij nog een keer kan bevestigen dat deze personen, die als ze terug worden gestuurd vervolgd worden in hun land, niet teruggestuurd worden.

Minister Van den Brink:

Ja, klopt. Als uit de 3 EVRM-toets blijkt dat iemand in het land waarnaar hij teruggestuurd wordt vervolgd wordt, gefolterd wordt — dat is dan de term die daarvoor wordt gebruikt — vervalt elke ruimte om iemand uit te zetten, ook als die ongewenst verklaard is. Maar die ongewenstverklaring blijft wel staan naar de toekomst toe. De situatie in een land kan in de toekomst veranderen, doordat het regime van het land of de omstandigheden in het land veranderen. Daardoor zou hij dan wel weer kunnen worden uitgeplaatst. Als er op het moment van de beoordeling echter sprake is van 3 EVRM, kan er geen sprake zijn van uitzetting.

Even kijken waar ik was.

De voorzitter:

Bij de amendementen.

Minister Van den Brink:

Bijna. De heer Van Dijk heeft mij nog gevraagd naar ongewenstverklaring in relatie tot antisemitisme of anderszins haatdragende sprekers. De vraag was of dat hierop van

toepassing is. Uit artikel 67 volgen de mogelijkheden voor ongewenstverklaring. Daarbij gaat het om de vraag of de vreemdeling is veroordeeld voor een delict met een strafbedreiging van ten minste twee jaar, of dat de openbare orde in Nederland wordt bedreigd door de komst van zo'n vreemdeling. Dat kan onder omstandigheden zijn door het gedachtengoed dat iemand in Nederland wil verspreiden, maar dat zal wel steeds een individuele beoordeling moeten zijn en geen automatisme kunnen zijn. Het zal ook de toets van de rechter moeten kunnen doorstaan. We hebben daar natuurlijk onlangs weer een voorbeeld van gehad, waarover uitvoerig is gedebatteerd. Daarover zal u nader worden geïnformeerd als daar nieuwe informatie over ter beschikking komt. Daarmee heb ik denk ik ook de vraag van de heer Ceulemans over de strafbedreiging van drie naar twee jaar beantwoord.

De heer Dassen vroeg nog of er een vicieuze cirkel is. Die zien wij niet; wij zien dit echt als een uitspraak, een ongewenstverklaring met als doel om de vreemdeling te bewegen naar zijn land terug te gaan. Als hij daar geen gehoor aan geeft en toch blijft of terugkomt, geeft dit een extra strafmogelijkheid.

De voorzitter:

Was u aan het einde van dit blokje gekomen?

Minister Van den Brink:

Ik zit nog even te kijken naar de heer Ceulemans vanwege zijn vraag. Bij het amendement-Rajkowski/Van Zanten is de termijn van drie jaar verlaagd naar twee jaar. Dat heb ik overgenomen in mijn voorstel. Ik heb ook overgenomen dat het een strafoplegging van een jaar krijgt. Die beide zaken zijn hieraan gekoppeld als je hier dan toch weer verschijnt. Ik kijk even welke vervolgvraag u daar dan nog op zou kunnen hebben.

De voorzitter:

Dat wordt een raadspelletje. Misschien kan ik gewoon de heer Ceulemans het woord geven. Ga uw gang.

De heer Ceulemans (JA21):

Ik zal hem stellen. Inderdaad ...

De voorzitter:

En kort, alstublieft.

De heer Ceulemans (JA21):

Wat zegt u?

De voorzitter:

En kort, alstublieft.

De heer Ceulemans (JA21):

Ik ga dat hartstikke kort doen. Dat is inderdaad van drie naar twee jaar gegaan, zodat er in potentie dus een grotere groep onder valt. Mijn vraag is waar die twee jaar vandaan komt en of wij als land nog lager dan die twee jaar zouden kunnen gaan zitten, zodat een nog grotere groep onder die bepaling

gaat vallen waarmee het mogelijk wordt gemaakt om iemand ongewenst te verklaren.

Minister Van den Brink:

Daar heb ik nu niet gelijk een antwoord op, of daar beperkingen in zouden zijn. Er is natuurlijk wel een veel groter aantal feiten dat hieronder valt. Omdat het om de strafbedreiging gaat en niet om de opgelegde straf, gaat het ook om vernieling, om maar iets te noemen, want daar kan een strafbedreiging van twee jaar op volgen. In die zin denk ik dat je er inmiddels wel echt heel veel onder kan brengen.

De heer Ceulemans (JA21):

Er valt dus in ieder geval een stuk meer onder dan voorheen. Het punt is dat er ook uitgeprocedeerde asielzoekers zijn die voortdurend overlast veroorzaken, maar wel op zo'n manier dat ze niet onder die twee jaar strafbepaling vallen. Vandaar mijn vraag of het nog verder naar beneden kan, zodat een nog grotere groep overlastgevers hieronder kan vallen. Het is een kan-bepaling, dus je hoeft niet iedereen die dan onder die lagere grens valt een ongewenstverklaring te geven. Het zou handig zijn als de minister hierop in tweede termijn kan terugkomen.

Minister Van den Brink:

Zeker, dat ga ik doen.

Dan kom ik nu bij alle amendementen die zijn ingediend. Gaat u er even voor zitten, want dat is altijd ook een kwestie van de administratie bijhouden. Ik begin bij het amendement op stuk nr. 13. Is dat ook de administratie aan de kant van de voorzitter?

De voorzitter:

Ja, de voorzitter heeft de hele stapel ook. Ga uw gang.

Minister Van den Brink:

Het amendement op stuk nr. 13, van de heren Van Dijk, Ellian, Boomsma en Ceder, gaat over het afschaffen van de rechterlijke dwangsommen. Ik ben de heer Van Dijk zeer erkentelijk dat hij dit punt opnieuw heeft ingebracht nadat de Asielnoodmaatregelenwet niet doorging. We willen dit zo spoedig mogelijk oplossen en laten het oordeel over dit amendement dus aan de Kamer.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 13 krijgt oordeel Kamer.

Minister Van den Brink:

Het amendement op stuk nr. 16, van de heren Ceulemans en Boomsma, zegt dat de vreemdeling met een kansarme asielaanvraag standaard in het beheersregime moet worden geplaatst. Maar dat past niet bij het doel van het beheersregime. Als een vreemdeling met zijn gedrag de orde en veiligheid binnen het verblijfsregime te zeer verstoort, dan kan hij worden ondergebracht in het beheersregime, waar er minder vrijheid is en meer toezicht. Daar blijft de vreemdeling zolang het nodig is om tot een gedragsverandering te komen. Dat is het doel dat hier achterweg komt. Het gaat dus om het gedrag van de vreemdeling en niet om de vraag

of hij een kansrijke asielaanvraag heeft of niet. Om die reden ontraad ik dit amendement.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 16 wordt ontraden. Eén vraag, meneer Ceulemans. Ga uw gang.

De heer Ceulemans (JA21):

Ik heb inderdaad een korte vraag. Uit de asielaanvraag blijkt dat mensen zijn uitgeprocedeerd, dat ze weg moeten en dat ze daarom zitten waar ze zitten. Dat is mij duidelijk. Het gaat dan dus niet meer om het doorlopen van de procedure op dat moment. Het is natuurlijk wel zo dat dit een doelgroep betreft die gewoon over de hele linie veel meer overlast geeft en die eigenlijk al vanaf het begin af aan aantoon niet met welke vorm van vrijheid dan ook om te kunnen gaan. Ik denk dat we het als Nederland zo onaantrekkelijk mogelijk moeten maken voor deze specifieke doelgroep om asiel aan te vragen in Nederland. Dit is een haakje in het wetsvoorstel om het voor die groep nog onaantrekkelijker te maken om asielaanvragen in Nederland in te dienen. Dat zit erachter.

Minister Van den Brink:

Ik snap de motivatie, alleen is het op deze manier niet vorm te geven binnen de bestuursrechtelijk-juridische context.

Dan kom ik bij het amendement op stuk nr. 18, van de heer Ellian. Hij heeft een amendement ingediend om het gebruik van een eigen mobiele telefoon in de inrichting niet toe te staan. Ik vond het betoog van de heer Ellian eigenlijk sluitend, want een eigen telefoon zou risico's met zich mee kunnen brengen. Het blijft nog steeds mogelijk voor de vreemdeling om gebeld te worden en te kunnen bellen, maar wel in het zicht en niet met een eigen telefoon in zijn verblijfsruimte. Ik geef dit amendement dus oordeel Kamer.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 18 krijgt oordeel Kamer.

Minister Van den Brink:

De heer Ellian heeft het in zijn inbreng ook gehad over de voorwaarden waaronder de directeur een lockdown kan afkondigen. In de huidige wet is dit onder de titel "volstrekt noodzakelijk" opgeschreven. De heer Ellian heeft een amendement neergelegd en in zijn inbreng betoogd dat het passender zou zijn om dat in "strikt noodzakelijk" te veranderen. Dat zijn natuurlijk twee woorden die heel dicht bij elkaar lijken te liggen, maar ik vond dat de heer Ellian het in zijn inbreng goed onder woorden bracht. De bedoeling blijft in stand, namelijk dat de directeur een instrument heeft om bij een verstoring van de orde en de veiligheid in de inrichting die niet kan worden opgelost met individuele maatregelen, toch effectief te kunnen optreden. Bij "volstrekt" lijkt het alsof er bijna geen enkele mogelijkheid meer is om dat te kunnen doen, dus ik kan goed leven met de formulering "strikt noodzakelijk". Dus ook dit amendement geef ik oordeel Kamer.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 19 krijgt oordeel Kamer.

Minister Van den Brink:

De heer Ellian heeft al kennis van en ervaring met dit type voorzieningen — dat was in de vorige amendementen natuurlijk ook al merkbaar — want hij brengt een amendement in over het klachtrecht. Dat is in deze wet vormgegeven. Hij stelt voor om het klagen over de omstandigheden binnen de inrichting uit te sluiten. Daarmee wil hij de uitvoering een dienst bewijzen door het aantal klachten over situaties waar je eigenlijk helemaal geen invloed op hebt, niet onnodig te laten stijgen. De heer Ellian noemde het voorbeeld van een klacht over de kleur van een muur, al denk ik overigens niet dat dat het exact was. Dat zijn natuurlijk omstandigheden binnen een regime in een instelling waarop je geen invloed hebt. Ik kan dus goed volgen wat de heer Ellian hier heeft neergelegd. Ook hierover wil ik het oordeel aan uw Kamer laten.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 20 krijgt oordeel Kamer.

Minister Van den Brink:

Daarmee wil ik dus wel benadrukken dat het gewoon mogelijk blijft om klachten in te dienen over de maatregelen die je opgelegd krijgt, maar dat gaat over individuele maatregelen.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 20 krijgt oordeel Kamer.

Minister Van den Brink:

Dan kom ik bij het amendement op stuk nr. 21, van mevrouw Vondeling, over de strafbaarstelling van illegaal verblijf. Dat is een woord dat al heel vaak is gebruikt. Het is ook een amendement dat al heel vaak is ingediend en waar we al heel veel debatten over hebben gehad. Dat amendement ontraad ik.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 21 wordt ontraden.

Minister Van den Brink:

Dan kom ik bij het amendement op stuk nr. 22, van de heren Ceulemans en Boomsma. Zij legden neer dat het een goed idee zou zijn om in een algemene maatregel van bestuur, dus onder deze wet, de mogelijkheid te creëren om elektronisch toezicht te creëren als vrijheidsbeperkende maatregel. Ik denk dat de heer Ceulemans en de heer Ellian ons allebei hielpen dat debat te voeren, want dat is dus niet in plaats van een bewaring maar gaat om een vrijheidsbeperkende maatregel. Op andere plekken in het vreemdelingenrecht is dat natuurlijk eigenlijk ook al aan de orde.

Ik kan dat wel heel goed volgen. Ik wil daar alleen wel een uitvoeringspunt bij maken, vooral omdat ik weet hoe de meesten — ik ben zelf ook Kamerlid geweest — op dit soort momenten denken: ik krijg oordeel Kamer, dus volgende week vraag ik aan de minister of hij het al geregeld heeft. Daar moet ik echt even eerlijk over zijn. Op dit moment hebben wij elektronisch toezicht natuurlijk op geen enkele manier in onze gereedschapskist zitten, niet in de uitvoering, in de bemensing of in hoe je dat toepast. Ik laat het hier in

deze wet indalen. Ik zie ook de mogelijkheden die het biedt. Het is in lijn met Europees recht. Maar ik ga echt geen enkele toezegging doen over het moment waarop ik daar invulling aan kan geven.

De voorzitter:

De heer Ceulemans gaat dit bevestigen, beamen of weer spreken. Gaat uw gang.

De heer Ceulemans (JA21):

Ik begrijp goed wat de minister zegt. Ik snap dat als dit amendement wordt aangenomen, mensen niet de dag daarop massaal een enkelband krijgen. Dat is inderdaad ook de insteek niet. De insteek is dat we een nieuwe mogelijkheid creëren om toezicht te houden op een groep waarop op dit moment geen toezicht is. Het kan maar vastgelegd zijn. Ik denk dat het een goede aanvulling is. Ik snap de uitleg die de minister daarbij geeft.

De voorzitter:

Met de net gegeven uitleg krijgt het amendement op stuk nr. 22 oordeel Kamer. Ik zou de minister willen vragen of hij wellicht iets bondiger kan appreciëren als amendementen oordeel Kamer krijgen.

Minister Van den Brink:

O ja, maar laat ik dan toch in herinnering roepen dat dat ook een keer gebeurde bij een amendement dat daarna verstekkende gevolgen had. Ik heb mij dus inmiddels aangeleerd om ...

De voorzitter:

Ik verwees niet naar een bepaald type amendement. Ik moedig de minister alleen aan om iets bondiger te zijn.

Minister Van den Brink:

Dat is dus precies de reden dat ik dat zal proberen te doen, maar toch nog een paar woorden zal gebruiken.

Het amendement op stuk nr. 23, van de heer Van Baarle, wil de lockdown beperken. Daarover heb ik net al uitvoerig gedebatteerd en gewisseld met hem. Dat amendement kan ik dus ontraden.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 23 wordt ontraden.

Minister Van den Brink:

Het amendement op stuk nr. 24 heeft eigenlijk dezelfde strekking. Dat gaat namelijk over de voorwaarden waaronder de lockdown kan worden afgekondigd. Ook daar heb ik net met de heer Van Baarle over gedebatteerd. Ook dat moet ik ontraden.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 24 wordt ontraden.

Minister Van den Brink:

Het amendement op stuk nr. 25, van de heer Van Baarle, vraagt om een meldplicht, richting mij, als minister, en de Inspectie Justitie en Veiligheid. Daarvan heb ik ook net aangegeven dat ik dat een goede borging vind. Om die reden geef ik het oordeel Kamer.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 25 krijgt oordeel Kamer.

Minister Van den Brink:

Het amendement op stuk nr. 26, van de heer Van Baarle, over de duur en de afwijkmogelijkheden inperken van twee maanden naar één maand. Dat wil ik ontraden.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 26 wordt ontraden.

Minister Van den Brink:

Ja.

Mevrouw Westerveld heeft met het amendement de lockdown op een week gezet. Dat wordt, eigenlijk ook met verwijzing naar het debat van net, ontraden.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 27 wordt ontraden.

Minister Van den Brink:

Dan heeft de heer Markuszower met zijn hele groep leden het amendement op stuk nr. 28 ingediend. Dat is een variant op de strafbaarstelling illegaal verblijf. Ook die ga ik ontraden, met verwijzing naar alle eerdere debatten.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 28 wordt ontraden.

Minister Van den Brink:

Dan heeft mevrouw Straatman het amendement op stuk nr. 29 ingediend. Ze zegt daarin dat de asielprocedure voor moet gaan. Dat is een belangrijk element in deze wet, maar het ziet nog niet op alle elementen van het verblijf, namelijk niet op het recht om bezoek te ontvangen. Zij zegt daarover dat zij de asielprocedure zo veel meer belangrijk vindt dan die enkele activiteit. Dat deel ik. Om die reden geef ik het oordeel Kamer.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 29 krijgt oordeel Kamer.

Minister Van den Brink:

Dan kom ik bij het amendement op stuk nr. 30, van de heer Ellian. Hij legt een nieuwe norm in de wet neer om de duur van het aantal uren dat men ingesloten zit in de verblijfsruimte op te hogen naar vijftien uur. Dit heeft mij wat huiswerk gegeven in de schorsing en in de voorbereiding. De kern van deze wet gaat namelijk over de bestuursrech-

telijke invulling van het verblijf, versus de kritiek, die we op heel veel manieren hebben gekregen, op het strafrechtelijke regime. Op deze manier verhoogt u het aantal uren dat iemand zit ingesloten zodanig dat u dicht bij het beheersregime komt, namelijk vijftien uur ten opzichte van zeventien uur. Tegelijkertijd gaat het in het plusprogramma van de DJJ, als het om strafrecht gaat, na enige rekensommen om ongeveer 15,5 uur. Het aantal uren raakt zo aan de kern van de afwegingen die hieronder zitten, dat ik dit wetsvoorstel niet kwetsbaarder wil maken dan nu al het geval is rondom bestuursrecht en strafrecht. Hoewel ik denk dat de heer Ellian hier echt een bijdrage probeert te leveren aan de uitvoering, namelijk door het aantal uren te verminderen waardoor de uitvoering daar misschien mee geholpen is, heb ik zeker met de uitvoering vastgesteld dat we dit niet moeten willen. Het is namelijk juridisch kwetsbaar. Daarvoor vind ik deze wet te belangrijk. Om die reden ontraad ik dit amendement.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 30 wordt ontraden. Dit geeft aanleiding tot één vraag. Meneer Ellian, gaat uw gang.

De heer Ellian (VVD):

Ik beluister bij de minister dat hij echt heeft willen nadenken over hoe hij dit amendement wil wegen. Dit is een teleurstellende conclusie. Ik denk even na wat ik ermee doe, omdat voor mij de essentie wel degelijk is dat ik vanuit de uitvoering heb meegekregen dat het zo ruim laten rondlopen van de vreemdeling — ik wilde gedetineerde zeggen, maar dat is niet helemaal de juiste terminologie — tot uitvoeringsproblemen leidt. Ik denk dat we daar een andere waardering op hebben. Ik denk dus even na wat ik ermee doe.

De voorzitter:

Houdt u het amendement daarmee aan, of blijft het in de lucht hangen?

De heer Ellian (VVD):

Voor nu staat het amendement. Ik kijk even of we iets anders kunnen bedenken, want ik geloof echt dat het wetsvoorstel de uitvoering in de problemen brengt.

De voorzitter:

Daarmee blijft de appreciatie van het amendement op stuk nr. 30: ontraden. Mevrouw Westerveld, één vraag.

Mevrouw Westerveld (GroenLinks-PvdA):

Een algemener punt. Ik luister naar de appreciaties die de minister geeft op de verschillende amendementen. Ik verwijs even terug naar de doelstelling van en de aanleiding voor deze wet. Die was echt om een ander regime te realiseren. Als ik dan kijk naar wat er tussendoor is gebeurd met de novelle, maar ook met de eerste nota van wijziging, wijs ik erop dat er al wat aanscherpingen zijn geweest. Die zijn natuurlijk ook onderbouwd in de toelichting. En vandaag worden er verschillende amendementen ingediend — ik snap ook dat dit pas vandaag wordt gedaan, want we hadden een vrij korte voorbereidingstijd — die alles toch weer een stuk scherper maken. De twee amendementen van de

heer Van Baarle en mij, die ook verwijzen naar kritiek van de Raad van State, die ons adviseert om juist dit aan te passen, worden echter ontraden. Dan wil ik de minister vragen of we op deze manier nog zijn beland, zijn gebleven bij de doelstelling van deze wet, waar de toenmalige staatssecretaris en de hele Kamer toen om vroegen.

Minister Van den Brink:

Ik snap de vraag heel goed. Ik heb ook precies met die ogen naar alle amendementen gekeken. Aan de ene kant wil ik het doel van de wet staande houden, om het een bestuursrechtelijk regime te laten zijn, ook in de toepassing, en tegelijkertijd wil ik de waarborgen daarin op een goede manier laten staan dan wel aanpassen met de amendementen die er liggen. Daarom is het eigenlijk wel mooi dat u precies uw vraag stelt nadat ik het amendement van de heer Ellian heb besproken. Hij gaat daarmee namelijk voor mijn gevoel te veel de andere kant op. Daarom ontraad ik dat amendement. Daarvoor kwamen amendementen aan de orde over de telefoon en over klachten. Eén. Een telefoon gaat gewoon om veiligheid in de instelling. Twee. Het klachtenrecht is echt heel helpend — dat heb ik ook bij de uitvoering gecheckt — in het licht van alles wat de uitvoering sowieso al op zich afkrijgt. Tegelijkertijd heb ik het amendement van de heer Van Baarle, met de waarborg, namelijk de meldplicht rondom de lockdown, wel weer aanvaard. Ik vind dat de balans daarmee nog steeds op orde is.

De voorzitter:

Vervolgt u met de appreciaties.

Minister Van den Brink:

Het amendement op stuk nr. 32, van mevrouw Van der Plas, vraagt om een proeftijd bij een voorwaardelijke disciplinaire maatregel. Er wordt dus gevraagd om de vreemdeling een voorwaardelijke maatregel op te leggen met een proeftijd die gedurende de volledige periode in vreemdelingenbewaring voortduurt. Dat hoort niet in deze bestuursrechtelijke invulling van de vreemdelingenbewaring. Om die reden ontraad ik dit amendement.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 32 wordt ontraden.

Minister Van den Brink:

Daarnaast heeft mevrouw Van der Plas het amendement op stuk nr. 33 ingediend. Daarin wordt voorgesteld om bij vaststelling van de criteria voor plaatsing in het beheersregime in ieder geval ook het criterium "veiligheid van het personeel en de andere vreemdelingen" te hanteren. Toen ik mevrouw Van der Plas beluisterde, dacht ik: dat is het doel, dus waarom staat het er eigenlijk nog niet? Eigenlijk heeft u hiermee dus de spijker op zijn kop geslagen, denk ik. Dit amendement krijgt dus oordeel Kamer.

De voorzitter:

Het amendement op stuk nr. 33 krijgt oordeel Kamer.

Minister Van den Brink:

Daarmee heb ik volgens mijn administratie de amendementen gehad.

De voorzitter:

Ik heb hier zelf nog de amendementen op de stukken nrs. 34 en 35. Die zijn ook door mevrouw Van der Plas ingediend, maar wellicht kan dat in de tweede termijn.

Minister Van den Brink:

Dat kan sowieso. Ik zit even in het mapje te kijken dat zij mij net nog gaven met daarin een paar vragen, maar daarin gaat het niet over amendering. Nee. Dat komt dus in de tweede termijn.

De voorzitter:

Is de minister nu dan toegekomen aan het korte, afsluitende blok overig?

Minister Van den Brink:

Ja, ik vind van wel.

De voorzitter:

Gaat uw gang.

Minister Van den Brink:

Er werd door meerdere partijen gezegd: dit wetsvoorstel richt zich op de terugkeer; we hebben de wet, maar we hebben daarnaast ook de praktijk. De heer Ceder, maar ook mevrouw Straatman, de heer Van Dijk en anderen vroegen: gebeurt er genoeg als het gaat om terugkeer? We zijn wel degelijk volop bezig. We hebben de wetgeving die hier ligt, maar uiteindelijk gaat het om de afspraken die je maakt met de landen waar mensen naar terug moeten gaan. Dat vraagt om strategische partnerschappen. Bilateraal werkt Nederland aan verbetering van die terugkeersamenwerkingen met landen in Noord-Afrika, het Midden-Oosten, Sub-Sahara-Afrika en Oost-Afrika. De goedlopende samenwerking met Marokko is daar een goed voorbeeld van. Daar zien we natuurlijk een enorme toename ten gevolge van de afspraken die we hebben gemaakt. We gebruiken daarbij ook onze diplomatieke instrumenten voor landen die niet mee willen werken. Er zijn dus visabeperkingen opgelegd aan landen die onvoldoende willen meewerken.

De heer Ceder vroeg om een reactie op zijn motie over terugkeer en verblijfsstatussen. Ik kan hem laten weten dat we hem daar binnenkort over gaan informeren.

Mevrouw Van der Plas kwam nog terug op het hele terugkeerfrustrerdersdebat dat we hebben gehad. Ik ben het natuurlijk zeer eens met mevrouw Van der Plas dat die mensen moeten vertrekken. Bewaring moet daaraan op heel veel manieren een bijdrage leveren. Tegelijkertijd blijft de context daarvan wel dat er zicht moet zijn op terugkeer. Daarover zegt mevrouw Van der Plas dat daar allerlei beperkingen aan zitten. Maar ik kan u in ieder geval melden dat de Terugkeerverordening, die vandaag bijna is afgerond in de trilog, ons weer meer ruimte en een langere duur biedt. Op die manier kunnen we mensen die hun terugkeer op allerlei manieren proberen te frustreren, straks langer vasthouden. Zoals ik heb toegelicht, is ook in deze wet

opgenomen dat mensen verplicht kunnen worden om mee te gaan naar de ambassade om daar hun laissez-passer op te halen.

De heer Van Dijk vroeg nog: zou er verkend kunnen worden of er kan worden geregeld dat er een periode na de laatste procedure komt waarin een herhaald asielverzoek meteen kan worden afgewezen? Het gaat er dus om dat als je weet dat je over vijf dagen met het vliegtuig gaat, je in die vijf dagen geen herhaalde aanvraag kan doen. Tenminste, zo begreep ik het. Binnen de asielregels van het Europese pact is het niet mogelijk om op die manier een periode in te stellen. De regels van het pact zorgen echter wel voor een strenge behandeling van herhaalde asielaanvragen door hiervoor een strenge toets voor nieuwe feiten en omstandigheden en een verwijtbaarheidstoets in te stellen. Nederland heeft ook al een bekende uitvoeringspraktijk op dat vlak. Ongetwijfeld kent u de term "vliegtuigtrapprocedure". Daarin zijn wij zeer bedreven. We worden ook door andere lidstaten bezocht om te zien hoe wij dat doen. Die procedure is er zodat we te allen tijde mensen kunnen blijven uitzetten, ook al proberen ze dat te voorkomen.

De heer Markuszower heeft vragen gesteld over de Terugkeerverordening. Die kwamen overigens vier uur nadat het in De Telegraaf stond. Ik vond dus dat hij er eigenlijk wat laat naar vroeg, maar goed. Hij had een drukke dag, zag ik. Gisteren hebben het Parlement en het voorzitterschap van de lidstaten overleg gehad. De onderhandelingen zijn inhoudelijk helemaal afgerond. Het gaat nu alleen nog om de invoering. Dat heeft ermee te maken dat verschillende lidstaten hebben aangeven dat een verordening, ook al heeft die een rechtstreekse werking, wel in nationale wetgeving moet worden omgezet en effect kan hebben op de uitvoeringspraktijk. Daar is nu nog overleg over. We hopen daar op zo kort mogelijke termijn een antwoord op te krijgen. Wij hebben op allerlei manieren bijgedragen aan creatieve oplossingen om de inwerkingtreding zo snel mogelijk te combineren met een zorgvuldige implementatie.

Mevrouw Vondeling vroeg naar voorbeelden van het maximumaantal maanden vreemdelingenbewaring. Op 5 maart jongstleden heeft het Hof in Luxemburg daarover een nieuwe uitspraak gedaan, namelijk in het Aroja-arrest. Dat arrest is al vaker in het debat aan de orde geweest. Daarin staat dat je bij de vreemdelingenbewaring niet telkens opnieuw mag gaan tellen, maar dat je moet optellen. Dat heeft zeker impact op de uitvoering. Gelukkig wordt de periode verruimd naar 24 maanden. Daarom is het goed om de Terugkeerverordening zo snel mogelijk te krijgen. Mensen die overlast veroorzaken of die zich in het verleden crimineel hebben gedragen, kunnen daardoor nog weer langer worden vastgehouden. Dat moet ons dus gaan helpen.

Meneer Ceulemans vroeg naar voorbeelden uit Duitsland. De Duitse richtlijn die hij noemt, ken ik niet exact. We werken natuurlijk wel heel erg nauw samen met Duitsland, op allerlei manieren, ook op het gebied van terugkeer en de voortgang inzake de terugkeerhubs. Als ik daar een keer ben, zal ik dus zeker de vraag stellen welke expliciete maatregelen in het Duitse recht zijn opgenomen, want daar ben ik dan wel gelijk benieuwd naar.

Dan ga ik in op de vraag van de heer Van Dijk en mevrouw Straatman over de relatie van de wet die we vandaag

bespreken met de Terugkeerverordening. Deze novelle brengt 'm helemaal bij de tijd, ook in relatie tot de algemene verordening over persoonsgegevens en het Asiel- en migratiepact dat we reeds hebben behandeld. De Terugkeerverordening is nu nog niet definitief. Die zijn we aan het afronden. Op basis van de huidige stand van zaken wordt de uitvoering van de vreemdelingenbewaring grotendeels overgelaten aan de lidstaten. Nieuwe Europese regelgeving vereist echter wel aanpassing van nationale regelgeving. De nieuwe Terugkeerverordening zal dus wel in een wet moeten worden vervat. Mogelijk raakt dat ook deze wet, maar ik zou niet de conclusie willen trekken dat daarop gewacht moet worden. Deze wet hebben we zo snel als mogelijk nodig.

Ook werd gevraagd welke ambities wij hebben op het gebied van de terugkeer en hoe wij die willen verhogen. Ja: zo hoog mogelijk. Tegelijkertijd vergt dat heel veel diplomatiek werk. Wij zijn daar met Buitenlandse Zaken volop mee bezig.

Mevrouw Vondeling vroeg mij nog naar het DCR. Dat bevindt zich echt naast de start- en landingsbaan van Rotterdam. Je zou denken: waarom gaan ze dan niet allemaal van daaruit terug? Dat heeft meer te maken met de locaties waarnaartoe gevlogen wordt en met afspraken met airlines. Toen ik er zelf op werkbezoek was, werd mij gemeld dat dit voor bepaalde bestemmingen binnenkort wel zou gaan gelden, maar op dit moment is de praktijk dat men vrijwel altijd vanaf Schiphol vertrekt. Dat heeft dus gewoon te maken met waarop gevlogen wordt.

Ik heb nog een aantal vragen in een mapje overig.

De vraag van de heer Van Dijk. Natuurlijk gaan wij zo snel mogelijk nadat deze wet wordt aanvaard, met de dwangsommen aan de slag. Ik heb u eerder vermeld dat de IND in 2025 79 miljoen aan dwangsommen heeft uitbetaald. Tot en met april 2026 is er cumulatief al 57 miljoen uitgekeerd. Dat geeft maar aan hoe groot de noodzaak is van de aanpassing die u voorstelt. De IND heeft daar altijd een reservering voor, maar tegelijkertijd levert het natuurlijk wel weer een financiële claim op als dat bedrag hoger wordt.

Dan had de heer Van Asten het over de dwangsom. Wij hebben zelf natuurlijk ook ons huiswerk op orde te brengen; daar heeft hij helemaal gelijk in. Het moet ook zorgvuldig blijven en snelheid en zorgvuldigheid moeten met elkaar niet te veel uit de pas gaan lopen. Ik heb hem toegezegd "binnen een paar weken", maar dat was toen. Het is nu nog twee weken. Ik ben van plan om rond 5 juni naar u toe te sturen hoe ik wil omgaan met het plan van aanpak voor de asielaanvragen die nog moeten worden afgedaan naast het pact dat we hebben uit te voeren.

De heer Russcher vroeg mij nog over allerlei organisaties die actief zijn in het migratie- en asielrecht, over hoe ik die in kaart wil brengen en de financiering aan banden wil leggen. We hebben een aantal stevige maatregelen genomen die het asiel- en terugkeerbeleid aanscherpen. Om dit beleid ook juridisch overeind te houden, hebben we zorgvuldige procedures in de wetgeving verankerd. Die kunnen getoetst worden door rechters. Zo hebben we onze rechtsstaat gewoon ingeregeld. Als mensen daar gebruik van maken, dan kunnen ze ook ondersteuning krijgen. We hebben natuurlijk zelf een advocatuur die daarin onder-

steunt. Voor het overige hebben wij geen invloed op organisaties die daarin actief zijn.

Mevrouw Straatman vroeg nog iets over het sobere opvangregime voor de Dublinclaimanten: hoe gaat dat regime doorwerken binnen de vreemdelingenbewaring? Dat hoeft niet in deze vreemdelingenbewaring door te werken. Dublinclaimanten kunnen onder het pact versoberd worden opgevangen. Dat is het COA nu aan het inregelen op locaties, maar dat heeft geen effect op de vreemdelingenbewaring op zichzelf.

Er was nog de vraag van de heer Ceulemans over de stand van zaken rond het wetsvoorstel betreffende de strafbaarstelling van terugkeerfrustrerders. Daar wordt nu aan gewerkt. Ik verwacht na de zomer daarmee te komen.

De heer Russcher had ook nog een duidelijke inbreng over zijn kwalificatie van het internationaal en Europees recht en welke ruimte die bieden voor migratierecht of migratiebeperkingen. Ik heb daarover met hem vaak in een debat gesproken. We hebben als kabinet de stip op de horizon om asielaanvragen en -afhandeling uiteindelijk helemaal buiten Europa te kunnen doen. Dat vergt heel veel diplomatiek werk. Ik verwacht u de analyse daarvan morgen te sturen, ook naar aanleiding van het rapport van Clingendael. Daarin leest u hoe dit zich allemaal tot elkaar verhoudt.

Even kijken ... Ik denk dat ik nu wel een heel eind ben. Ik heb hier nog een paar vragen van mevrouw Van der Plas. Die zat aan het einde van de spreektijd, dus ik kreeg ze wat later aangereikt. Eentje ging er over computers. Ik zoek die er even bij. Als de heer Ellian misschien nu even zijn vraag stelt, dan kan ik twee dingen tegelijkertijd doen. Is dat verstandig of niet?

De voorzitter:

Als dat lukt. Meneer Ellian, ga uw gang. Eén vraag alstublieft.

De heer Ellian (VVD):

Zeker, voorzitter, één vraag. De minister antwoordde net in reactie op de vraag van collega Straatman over die Dublinclaimanten dat daar een sobere opvang voor wordt geregeld. Dat verwondert me, want de essentie voor die Dublinners is dat je ze onder het pact eigenlijk haast mag detineren. Daar is ook het Detentiecentrum Rotterdam perfect voor.

Minister Van den Brink:

Ja, maar dan moet je wel een paar keer gekwalificeerd zijn. Dus je moet bij herhaling hiernaartoe komen om in het DCR terecht te komen. Daarnaast, voor als we voor de eerste keer vaststellen dat iemand Dublinner is, heb je die versoberde opvang vanwaaruit je teruggeplaatst wordt. Dat is het onderscheid. Dus je hebt mensen die vaker een Dublinclaim doen; die kunnen dan in het DCR. En je hebt mensen waarvan we voor de eerste keer vaststellen dat ze al ergens anders een aanvraag hebben gedaan, en daarvoor hebben we de gewone overdracht. Die overdracht doen we vanuit het sobere regime. Zo helpt u mij toch in dat er wel een link bestaat, dus dank voor deze interventie.

Mevrouw Van der Plas had nog de vraag dat in het oorspronkelijke voorstel stond dat persoonsgegevens konden worden verwerkt voor de openbare orde en veiligheid, en dat dat nu vervallen zou zijn. In het oorspronkelijke wetsvoorstel stond een grondslag voor gegevensverwerking in het belang van de terugkeer. Maar sinds het indienen van het wetsvoorstel in 2015 is de huidige AVG in werking getreden. Daarom is de formulering van het artikel aangepast, om die in overeenstemming met de AVG te brengen. Dat is dus de achtergrond daarvan.

Hoe zit het met de mogelijkheid om schade op de vreemdeling te verhalen? In artikel 62, lid 4, van de wet is verduidelijkt dat, als een vreemdeling iets doet waarvoor hij een boete heeft gekregen, die boete niet betekent dat hij de schade die hij heeft veroorzaakt niet meer hoeft te betalen. Het is dus boete plus schade. Dat is de werking van dit artikellid.

Het amendement heb ik al gehad. Ik heb nog een vraag over de computers. Op dit moment zijn er geen pc's met internetvoorzieningen beschikbaar. DJI is aan het verkennen hoe deze kunnen worden aangeboden. De wet geeft een beperkt recht op internettoegang. Dit moet nog worden uitgewerkt. Het is dus niet zo dat er een soort permanente toegang tot internet bestaat. Dat wordt op dit moment uitgewerkt.

Ik denk dat ik daarmee alle vragen een eind heb beantwoord. Er ligt nog een vraag van mevrouw Van der Plas over de maximale duur van de bewaring. Is die begrensd? Dat heb ik daarnet al verteld naar aanleiding van het Aroja-arrest. Onder de nieuwe Terugkeerverordening is dat 24 maanden.

De voorzitter:

Daarmee bent u aan het einde gekomen van deze eerste termijn, concludeer ik voorzichtig.

Minister Van den Brink:

Ik wil natuurlijk nooit mevrouw Van der Plas de ruimte bieden om te kunnen zeggen: hij heeft mijn vraag niet beantwoord. Ik wijs mevrouw Van der Plas op mijn eerlijkheid in een eerder debat, namelijk over het moment waarop ik met mijn collega's de minister-president en de andere vicepremier sprak over de mogelijkheid dat de Asielnoodmaatregelenwet het niet zou halen en over hoe ik daarmee zou omgaan. Daar heeft mevrouw Van der Plas net ook nog een heel spervuur aan vragen over gesteld. Ik snap alle vragen wel, maar er is echt niet iets meer aan de hand. Ik heb met hen overlegd. Ik vind ook dat het mijn verantwoordelijkheid is om mij voor te bereiden op een als-dansituatie, wanneer ik denk dat die als-dan zich daadwerkelijk zou kunnen gaan voordoen. Die inschatting maakte ik op die dag, dat het zomaar zou kunnen dat we het de volgende dag niet gingen halen. Ik heb dus alleen met hen overlegd over de alternatieven. Welke weg dat daarna mogelijk wel of niet heeft gevolgd, weet ik gewoon niet. Ik kan dat niet beantwoorden en ik ga er ook niet naar gissen. Dat is mijn antwoord op die vraag.

De voorzitter:

En daarmee zijn we aan het einde gekomen van de eerste termijn. Mevrouw Van der Plas ...

Mevrouw Van der Plas (BBB):
Ik heb onbeantwoorde vragen.

De voorzitter:

Maar zal ik de vergadering leiden en u dan het woord geven, of wilt u het overnemen? Zoals het lijkt, zijn we dus aan het einde gekomen van de eerste termijn van de Kamer, maar ik zie dat er nog vragen zijn, dus ik geef mevrouw Van der Plas gelegenheid tot het stellen van nog één vraag en de heer Van Dijk ook. Daarna wil ik verder met de tweede termijn. Mevrouw Van der Plas.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Over dat laatste, over plan B, gaat het. Ik vind dat toch onbevredigende antwoorden. Ik stel heel duidelijke vragen, waar gewoon ja of nee op geantwoord zou kunnen worden. Dan gaan we dat niet in dit debat doen, maar ik ga deze vragen wel weer schriftelijk indienen, want ik wil gewoon duidelijkere antwoorden op toch wel vrij simpele, maar belangrijke vragen.

Over internet zijn ook niet alle vragen beantwoord. Het is mij niet helemaal duidelijk wat de minister bedoelt. Dat is één. Er is niet altijd toegang tot internet. Wat ik vroeg, is: als er op internet gegaan kan worden, is de tijd dan beperkt? Mogen ze er dag en nacht op? Of kunnen ze een bepaald tijdvak op een dag even achter de computer? Hoelang is dat dan?

Ik heb ook gevraagd: kan de minister aangeven in welke gevallen internettoegang kan worden beperkt of ingetrokken? Is de minister bereid om artikel 32 te wijzigen, zodat het recht op internettoegang kan worden beperkt of uitgesloten, behalve voor strikt noodzakelijke toegang tot rechtsbijstand en procedurele informatie?

Minister Van den Brink:

Ik zit nu gelijk heel praktisch na te denken over de beperking van het aantal websites. Toegang tot internet is op dit moment in de vreemdelingenbewaring al heel beperkt aanwezig. Wat nu wordt geformuleerd, is de huidige praktijk. Daar zitten niet de social media en e-mail bij. Het is in die zin heel beperkt. Het is ook niet op de kamer of zomaar op iedere afdeling. Het is dus allemaal heel beperkt. Voor de rest wordt het op dit moment uitgewerkt. Ik zit nu een beetje te twifelen. Ik snap dat er allemaal logica achter uw vragen zit, maar in de praktijk zal het waarschijnlijk veel minder makkelijk zijn om dit allemaal uitgevoerd te krijgen. Mag ik hierop later terugkomen? Ik weet niet of dat gelijk in de tweede termijn zal zijn. Als de uitvoering hier nog mee bezig is, dan zal ik deze vragen niet staande deze vergadering allemaal kunnen beantwoorden.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Nee, maar ik wil wel graag antwoorden op die vragen. Als je op internet kan, kun je gewoon overal een eigen e-mailadres aanmaken. Ik snap dat je niet namens de overheid een eigen e-mailadres krijgt, maar als je op internet kan, dan kun je ook e-mailen; je kunt communiceren. Ik wil gewoon weten wat de mensen in vreemdelingenbewaring allemaal achter de computer kunnen doen. Ik kan me namelijk voorstellen dat je een e-mailtje aan je advocaat kunt sturen; dat is helemaal niet erg. Ik vind het niet wense-

lijk dat je Jan en alleman kan e-mailen, dat je op allerlei websites kan en overal op kan reageren. Alleen wat strikt noodzakelijk is, wat je echt via de computer moet doen, dat kan, en de rest niet.

Minister Van den Brink:

De wijze waarop u het nu formuleert, vraagt bijna om een medewerker die ernaast staat om te controleren wat iemand daar doet. Dat maakt het natuurlijk een andere uitvoeringspraktijk, of je moet een soort gesloten systeem creëren. Dat moet dan gebouwd worden, met alles wat daarbij komt. Ik denk dat ik hierover eerst overleg moet voeren voordat ik iets meer kan zeggen dan ik nu doe. Dit vergt namelijk echt uitvoeringsvragen.

De heer Diederik van Dijk (SGP):

Als ik me niet vergis, heb ik geen antwoord gekregen op mijn vraag over de screening van asielzoekers op terrorisme.

Minister Van den Brink:

Ja, daar heeft u gelijk in. Ik denk dat dat kwam doordat ik dacht: dat is een vraag die bij het debat van vanavond waarschijnlijk ook nog vier keer gesteld gaat worden. Als het nu mag, dan hoeft het vanavond niet. Nee, het zal waarschijnlijk allebei zijn.

Ik heb gisteren, en eerder, natuurlijk ook die rapportage van de Rekenkamer gezien. Dit is een serieus vraagstuk. Het raakt natuurlijk aan veiligheidsvragen. De Rekenkamer ziet het volgende, wat ook eerder is geconstateerd. In de procedure is het op orde en ingeregeld. Tegelijkertijd kan vertraging in de behandel tijd effect hebben op deze screening. Het is niet zo dat dat maar op één moment gebeurt. Gedurende de hele procedure kunnen er vanuit de IND checks gedaan worden en vragen gesteld worden en kunnen er dingen naar boven komen. Tegelijkertijd is de IND wel gestart met het versterken van het screenen. Met de komst van het nieuwe Europese Asiel- en migratiepact wordt de screening kort na binnenkomst uitgevoerd.

Ook naar aanleiding van eerdere systeemchecks zijn er maatregelen genomen, zoals uitbreiding van het openbronnenonderzoek en aanpassing van de screeningsinstructies. De IND is intern bezig met een goeie opleiding daarvoor. Zoals eerder aangegeven, zullen tijdens de systeemcheck onder coördinatie van de NCTV systemen en procedures regelmatig kritisch tegen het licht worden gehouden. Ik denk dat wij hier nog uitvoeriger op terug gaan komen. Ik begreep al dat wij een set vragen hierover hebben liggen. Dat zal ik niet langer laten duren dan nodig is.

De heer Diederik van Dijk (SGP):

Dank voor de reactie. Ik houd het kort, voorzitter. Uiteraard ben ik allereerst geïnteresseerd in de inhoud. Ik vertrouw er ook helemaal op dat de minister het bloedserieus neemt. Toch vond ik het best bijzonder dat je zo'n gevoelig punt, dat raakt aan veiligheid en dat politiek vaak aan de orde is geweest, in één keer, in mijn beleving vrij plompverloren, moet lezen in het onderzoek van de Algemene Rekenkamer en dat we daarvan niet eerder uitdrukkelijk op de hoogte zijn gesteld. Hoe kijkt de minister daarnaar?

Minister Van den Brink:

Dat komt een beetje overeen met mijn eerste reactie toen ik dit voor het eerst hoorde, maar het was natuurlijk echt onderdeel van het Rekenkamerproces. Laat ik dat ook meenemen in de beantwoording van de vragen die hierover komen.

De voorzitter:

Dank u wel. Daarmee zijn we aan het einde gekomen van de eerste termijn van de minister. Ik stel voor dat wij doorgaan met de tweede termijn van de Kamer. Volgens mijn lijstje geef ik daartoe als eerste mevrouw Westerveld het woord. Gaat uw gang.

Mevrouw Westerveld (GroenLinks-PvdA):

Voorzitter. Vanochtend hadden we de volgorde wat omgedraaid, omdat een aantal collega's andere verplichtingen hadden. Daarom stond ik nog even achteraan. Ik dank de minister voor de antwoorden op onze vragen en de Kamer voor het debat over de wet dat we hier met elkaar hebben gevoerd. Ook vandaag is er weer best wel veel met elkaar gewisseld. Dat nemen we allemaal mee naar de discussie in onze fractie.

Ik heb ook een aantal vragen aan de minister gesteld over mensen die psychiatrische hulp nodig hebben. Een aantal jaar geleden is er namelijk al een motie ingediend door mijn collega Lahlah. Ook was er een motie van mevrouw Podt van D66. Die riepen die regering er echt nadrukkelijk toe op om met een plan te komen en geen bedden af te bouwen voor mensen die psychiatrische hulp nodig hebben als er geen alternatief is. Na de laatste brief van de minister is er nog niet echt zicht op een oplossing. Dat werd net in het debat ook bevestigd. Hij is druk in gesprek, maar er is nog geen zicht op een oplossing. Daar heb ik een motie over.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

overwegende dat de plekken voor mensen uit de asielketen in het Centrum voor Transculturele Psychiatrie Veldzicht reeds deels zijn afgeschaald en vanaf januari 2027 helemaal afgebouwd worden;

overwegende dat de Kamer al eind 2024 in meerderheid opriep om bedden pas af te bouwen als er een passend alternatief is;

constaterende dat er vooralsnog geen nieuwe locatie is gevonden voor deze doelgroep die gespecialiseerde zorg nodig heeft;

overwegende dat het in het belang van personen zelf is en dat het van groot belang voor de samenleving is dat mensen met psychiatrische problemen de zorg krijgen die nodig is;

verzoekt de regering voor de zomer een concreet plan aan de Kamer voor te leggen voor het realiseren van voldoende

gespecialiseerde hulp voor deze doelgroep, voor die tijd de bedden in Veldzicht niet af te schalen en de doelstelling van 2027 los te laten,

en gaat over tot de orde van de dag.

De voorzitter:

Deze motie is voorgesteld door het lid Westerveld.

Zij krijgt nr. 36 (35501).

Dank u wel.

Mevrouw **Westerveld** (GroenLinks-PvdA):

Voorzitter, ik heb nog één opmerking over de wet. Ik zei net dat we de discussie meenemen naar onze fractie. We gaan goed kijken naar het doel van de oorspronkelijke wet en naar de noodzaak van de wijzigingen die er zijn gekomen. Natuurlijk nemen we alle antwoorden die de minister heeft gegeven mee in onze overwegingen.

De voorzitter:

Dank u wel. Dan gaan we nu luisteren naar de heer Ellian, die spreekt namens de fractie van de VVD. Gaat uw gang.

De heer **Ellian** (VVD):

Dank, voorzitter. Ik kan het kort houden. Uiteraard dank ik de minister voor de beantwoording. Uiteraard dank ik ook alle ambtenaren die zich gebogen hebben over alle amendementen die we, ik ook, rijkelijk laat hebben ingediend. Daar zat gaan kwade wil achter. Je doet je best en het was nogal een pak papier om door te akkeren. Dank daarvoor.

Op één amendement komen de minister en ondergetekende er nog niet helemaal uit. Dat is het amendement over het aantal uur dat iemand in een gesloten verblijfsruimte moet verblijven. Voor de luisteraars thuis: je zou dat "de cel" kunnen noemen. Officieel mogen we dat niet zo zeggen, maar het lijkt natuurlijk wel heel erg op een cel.

Ik wil de minister het volgende meegeven. Ik zat net nog eens te kijken naar de uitvoeringstoets. Ik las dat onder andere in Detentiecentrum Rotterdam — ik denk dat de situatie op Schiphol niet anders zal zijn — de verhouding tussen personeel en vreemdeling één op zestien is. In het strafrecht is het één op twaalf en daar kraakt en piept het al. Dat zegt iets over de werkdruk.

Mij werd gevraagd of de werkdruk leidend is om regimes aan te passen. Het gaat niet om de werkdruk. Het gaat erom dat deze omgeving, nog meer dan de strafrechtelijke omgeving, druk op personeel creëert. Daarmee creëert deze omgeving niet alleen onveiligheid voor de mensen die daar met alle goede bedoelingen aan het werk zijn, maar ook onveiligheid voor de samenleving. Nogmaals, er zitten geen lieverdjes. Wij gaan dus kijken naar het amendement.

Ik wil in dat licht het volgende aan de minister vragen. Nu heb ik het aantal uren van insluiting op vijftien gezet. Zou het helpen als ik er bijvoorbeeld veertien uur van maak? Ik doe hier toch nog een poging. Nu is het zo — hierna ben ik

klaar, voorzitter — dat als deze wet van kracht wordt, in de wet staat dat de vreemdelingen niet eerder dan 22.00 uur 's avonds ingesloten mogen worden. Ik zeg u en de collega's, via u, voorzitter, dat dat evident tot problemen gaat leiden, want het kan nu al vaak niet worden waargemaakt. We gaan het alleen wel met elkaar in de wet vastleggen. Ik vind dat ik hier echt moet opkomen voor de veiligheid van de samenleving en de veiligheid van de medewerkers.

Dank.

De voorzitter:

Dank u wel. Dan gaan we nu luisteren naar de heer Van Dijk, die spreekt namens de fractie van de SGP.

De heer **Diederik van Dijk** (SGP):

Dank u wel, voorzitter. Dank aan de minister voor zijn beantwoording. Misschien mag ik daar nog wat aan toevoegen — de minister is tenslotte relatief nieuw. Ik moet zeggen dat zijn rustige, droge, soms wat stoïcijnse, maar vooral heel inhoudelijke beantwoording wel heel prettig is in deze toch altijd zeer emotioneel beladen asieldebatten. Complimenten daarvoor. Ik hoop maar dat de fractievoorzitters daar vanavond ook toe in staat zijn. Ik ben heel benieuwd. We gaan het meemaken.

Ik hoop dat dit wetsvoorstel tot een iets beter asielbeleid mag leiden. We moeten natuurlijk even kijken hoe het met alle amendementen afloopt, maar in beginsel gaan we dit wetsvoorstel gewoon steunen. Ik ben ook heel blij met de positieve appreciatie van mijn amendement om eindelijk die dwangsommen af te kunnen schaffen.

Ik heb één motie. Die gaat als volgt.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

constaterende dat uit het verantwoordingsonderzoek van de Algemene Rekenkamer blijkt dat de screening van asielzoekers op terrorisme door de Immigratie- en Naturalisatiedienst niet plaatsvindt binnen de geldende norm van veertien dagen, maar gemiddeld twee jaar op zich laat wachten;

overwegende dat dit een aanzienlijk risico op terrorismedreiging met zich brengt;

overwegende dat met ingang van het Migratiepact de norm voor het uitvoeren van een screening wordt gesteld op drie dagen voor de procedure in Ter Apel en zeven dagen voor de grensprocedure, conform de EU-screeningsverordening;

verzoekt de regering op de kortst mogelijke termijn te reageren op de bevindingen van de Algemene Rekenkamer en in elk geval acuut maatregelen te treffen zodat de screening van asielzoekers, waaronder de veiligheidsscreening, binnen de norm van de EU-screeningsverordening plaatsvindt,

en gaat over tot de orde van de dag.

De voorzitter:

Deze motie is voorgesteld door de leden Diederik van Dijk, Ceder en Ceulemans.

Zij krijgt nr. 37 (35501).

De heer Diederik van Dijk (SGP):

Dank u, voorzitter.

De voorzitter:

Dank u wel. Dat leidt tot één vraag van de heer Ceder.

De heer Ceder (ChristenUnie):

Ik heb het er in mijn spreektekst ook over gehad. Ik vind het heel belangrijk dat er van tevoren een screening plaatsvindt. Mijn vraag is of ik mijn naam ook onder de motie mag zetten.

De heer Diederik van Dijk (SGP):

Daar heb ik geen enkel bezwaar tegen. Zijn er nog meer gegadigden?

De voorzitter:

Zullen we dat buiten de microfoon doen?

De heer Diederik van Dijk (SGP):

De heer Ceder en de heer Ceulemans mogen erbij!

De voorzitter:

Wat een collegialiteit! We gaan nu luisteren naar de heer Russcher, die spreekt namens de fractie van Forum voor Democratie.

De heer Russcher (FVD):

Dank, voorzitter. Ook veel dank aan de minister voor de beantwoording. Forum voor Democratie zal de amendementen steunen die de wijziging van het wetsvoorstel scherper maken. Wij zullen daarmee de wijziging van het wetsvoorstel zelf ook steunen, al heb ik natuurlijk wel mijn zorgen geuit over de internationale verdragen en Europese regels die de mogelijke uitvoering in de weg gaan zitten. De minister gaf al aan dat we het daar al vaak over hebben gehad en dat we dat ook zeker nog gaan doen.

Voor nu heb ik één motie. Die gaat over de ngo's die ons migratiebeleid op een negatieve manier proberen te beïnvloeden. De motie luidt als volgt.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

constaterende dat rondom het asiel- en migratiebeleid een omvangrijk netwerk van ngo's, belangenorganisaties en advocaten actief is dat via procedures en campagnes invloed uitoefent op terugkeer- en migratiebeleid;

constaterende dat deze organisaties geregeld (mede) worden gefinancierd uit publieke middelen en Europese subsidies;

overwegende dat onvoldoende inzicht bestaat in de omvang, financiering en werkwijze van deze netwerken;

verzoekt de regering onderzoek te doen naar de omvang, publieke en Europese financiering en de invloed van ngo's, belangenorganisaties en juridische netwerken op de uitvoering van terugkeerbeleid en migratiebeperkend beleid, en de Kamer hierover te informeren,

en gaat over tot de orde van de dag.

De voorzitter:

Deze motie is voorgesteld door het lid Russcher.

Zij krijgt nr. 38 (35501).

De heer Russcher (FVD):

Dank u wel.

De voorzitter:

Dank u wel. Dan gaan we nu luisteren naar mevrouw Straatman, die spreekt namens de fractie van het CDA. Gaat uw gang.

Mevrouw Straatman (CDA):

Dank u wel, voorzitter. Dank ook aan de minister voor de beantwoording van de vragen en het goede debat, want voor draagvlak in de samenleving is terugkeer heel erg belangrijk. Daarom is het denk ik ook goed dat we hier uitvoerig en ook heel inhoudelijk over hebben gedebatteerd. Vreemdelingenbewaring is een heel belangrijk instrument in die terugkeer. In de eerste termijn van het debat heb ik een duidelijk punt proberen te maken: de realiteit van de personeelstekorten die we op dit moment hebben, kan in de toekomst potentieel ook bij de vreemdelingenbewaring tot problemen leiden. De minister gaf aan dat we pragmatisch met deze wet moeten omgaan. De oproep die ik graag zou willen meegeven, is om die flexibiliteitscheck te doen. Mijn vraag aan de minister is ook of hij zou kunnen toezeggen om te kijken of de wet op dit moment voldoende flexibel is, en om dat anders ook in, eventueel zelfs lagere, regelgeving mee te nemen, zodat we niet voor dezelfde problemen komen te staan als we nu zien in het gevangeniswezen.

Dank u wel.

De voorzitter:

Dank u wel. Dan gaan we nu luisteren naar mevrouw Vondeling, die spreekt namens de fractie van de PVV. Gaat uw gang.

Mevrouw **Vondeling** (PVV):
Dank u wel. Ik heb drie moties.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

constaterende dat de Dienst Justitiële Inrichtingen mogelijk 40% minder plekken voor vreemdelingenbewaring kan gebruiken door de nieuwe regel dat vreemdelingen in het verblijfsregime minimaal twaalf uur per dag buiten hun cel mogen zijn;

overwegende dat het volstrekt onacceptabel is dat overdreven luxe-eisen in vreemdelingenbewaring ertoe kunnen leiden dat vertrekplichtige vreemdelingen niet vastgezet kunnen worden;

verzoekt de regering om alsnog een uitzonderingsgrond te creëren om de maximale insluitingsduur te verlengen wanneer capaciteitstekort dreigt,

en gaat over tot de orde van de dag.

De voorzitter:

Deze motie is voorgesteld door de leden Vondeling en Ceulemans.

Zij krijgt nr. 39 (35501).

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

constaterende dat de helft van de geplande uitzettingsvluchten wordt geannuleerd, omdat vreemdelingen onderduiken, fysiek verzet plegen, een nieuwe asielaanvraag indienen of op andere wijze hun uitzetting frustreren;

verzoekt de regering alle kosten die gemaakt zijn voor een geplande uitzetting te verhalen op de vreemdeling zodra de annulering van die uitzetting het gevolg is van het handelen of de nalatigheid van de vreemdeling,

en gaat over tot de orde van de dag.

De voorzitter:

Deze motie is voorgesteld door het lid Vondeling.

Zij krijgt nr. 40 (35501).

Mevrouw **Vondeling** (PVV):
De laatste motie.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

constaterende dat Rotterdam The Hague Airport pal naast het Detentiecentrum Rotterdam ligt, maar desondanks niet wordt gebruikt voor uitzettingsvluchten;

overwegende dat het vervoer van vreemdelingen vanuit het detentiecentrum naar het naastgelegen vliegveld de kans op frustratie van uitzettingen aanzienlijk verkleint en het uitzettingsproces veel efficiënter maakt;

verzoekt de regering Rotterdam The Hague Airport in te zetten voor uitzettingsvluchten,

en gaat over tot de orde van de dag.

De voorzitter:

Deze motie is voorgesteld door het lid Vondeling.

Zij krijgt nr. 41 (35501).

Mevrouw **Vondeling** (PVV):
Dank u wel.

De voorzitter:

Dank u wel. Dan gaan we nu luisteren naar de heer Van Asten, die spreekt namens de fractie van D66. Gaat uw gang.

De heer **Van Asten** (D66):

Dank. Dank aan de minister voor de beantwoording en aan de collega's voor het debat. Zoals ik aangaf, is het belangrijk dat wij vanuit Den Haag laten zien dat we werken aan een degelijk, streng en rechtvaardig asielbeleid. Deze wet is daar een belangrijke stap in.

Ik kijk uit naar het plan van de minister om de asielverzoeken die nu op de grote wachtstapel liggen, met spoed en zorgvuldigheid te behandelen. Dat plan krijgen wij over twee weken, dus we hebben snel weer een debat.

Dank, voorzitter.

De voorzitter:

Dank u wel. Dan gaan we nu luisteren naar de heer Ceulemans, die spreekt namens de fractie van JA21. Gaat uw gang.

De heer **Ceulemans** (JA21):

Voorzitter, dank. Ik kan het kort houden. Dank aan de minister voor de antwoorden. Goed dat er een einde gaat komen aan het hele dwangsummencircus. Verstond ik de minister goed dat hij zei dat er tot en met april van dit jaar al 57 miljoen aan dwangsommen is uitgekeerd? Dan koersen we volgens mij af op een verdubbeling ten opzichte van vorig jaar, dus hoe eerder dit stopt, hoe beter. Dit is natuurlijk een absurde praktijk.

De minister komt in zijn tweede termijn nog terug op de vraag of we lager zouden kunnen gaan dan de termijn van twee jaar voor het strafmaximum als grond voor de ongewenstverklaring. Ik kijk uit naar dat antwoord.

Goed dat ons amendement over elektronisch toezicht wordt omarmd door de minister. Het is voor ons een waardevolle aanvulling op de huidige praktijk.

Een bron van zorg is inderdaad ook dat te rigide is vastgelegd dat personeelstekort geen grond mag zijn om af te wijken van de vrij rigide vastgelegde rechten in deze wet. Vandaar dat ik de motie van mevrouw Vondeling mee heb getekend.

Daar kan ik het bij laten. Wij zullen instemmen met deze wet. Het is een stapje, maar overall wel een stapje in de goede richting.

De voorzitter:

Dank u wel. Dan gaan we nu luisteren naar mevrouw Van der Plas, die spreekt namens de fractie van BBB. Gaat uw gang.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Voorzitter. Ik kan er nog steeds met mijn pet niet bij: die €22,50 per week keer 100 plaatsen keer 52 weken. Dan spreken we over ruim een ton per jaar die de Nederlandse belastingbetaler betaalt aan luxeproducten voor mensen die de boel traineren, aan mensen die niet meewerken aan hun terugkeer, aan mensen die overlast geven en soms misschien wel vernielingen aanrichten. De Nederlandse belastingbetaler betaalt er sowieso al aan mee, want deze mensen krijgen ook gratis kleding, deze mensen krijgen gratis schoenen, deze mensen kunnen lekker sporten en kunnen lekker naar de bibliotheek, ze kunnen achter de computer, op welke manier dan ook en ze krijgen gratis zorg. En dan krijgen ze ook nog eens een keer €22,50 per week leefgeld, want tja, het is best wel zielig; ze kunnen niet werken en hebben geen uitkering, dus wij vinden dat we dan toch nog wat extra geld moeten geven.

En wat hoor ik van de minister dat daarvan wordt gekocht? Sigaretten. Het gaat mij er niet om dat ik mensen hun sigaretje misgun. Ik rook zelf ook, dat heb ik ook in het debat aangegeven. Het verschil is alleen dat ik er hard voor werk en dat alle andere mensen in Nederland er ook gewoon hard voor werken. Zij maken dan hun eigen keuzes waar ze het geld aan besteden. De mensen over wie we het nu hebben, zijn geen hardwerkende mensen. Het zijn mensen die de boel traineren en die gewoon weg moeten. Ze moeten gewoon terug, ofwel naar het land van herkomst, ofwel naar het land waar ze eerder zijn geweest. Zij hoeven geen cadeautjes van ons te krijgen. Wij hoeven niet hun pakjes sigaretten te betalen, terwijl ze eigenlijk geen enkele bijdrage leveren aan deze samenleving en hier ook gewoon — laten we eerlijk zijn — niet thuishoren. Dat is gewoon een feit.

De voorzitter:

Dat geeft aanleiding tot een vraag. Mevrouw Westerveld, gaat uw gang.

Mevrouw Westerveld (GroenLinks-PvdA):

Omdat dit nu een paar keer is genoemd, even de andere kant. Op het moment dat mensen geen sociale activiteiten meer kunnen doen, niet kunnen sporten of geen contacten kunnen hebben met anderen die ze kennen, dan leidt dat natuurlijk ook tot enorme eenzaamheid en dat leidt ook niet tot een beter klimaat in de instellingen waar ze zitten. Dat is wel echt de andere kant: het is beter dat mensen als ze ergens verblijven ook sociale contacten kunnen onderhouden — dat gebeurt vaak via de computer — en dat ze ook kunnen sporten, activiteiten kunnen doen. Dat is ook fijner voor het personeel. Dat is wel echt de andere kant van wat mevrouw Van der Plas schetst.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Nu wordt er weer een beeld geschetst alsof het allemaal hele zielige mensen zijn, die eigenlijk helemaal niks meer kunnen. Het zijn vaak mensen ... Ze moeten gewoon terug naar het land van herkomst. Ze kunnen wel sociale contacten hebben. Ze kunnen gewoon werken. Alleen niet hier in Nederland. En als zij meewerken aan terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar ze dan eerder hebben gezeten, dan kan dat wel. Dus ik snap niet dat wij hiervoor moeten opdraaien. Kijk, ik begrijp heel goed hoor, zeg ik via de voorzitter tegen mevrouw Westerveld, dat zij iets van kleding moeten hebben en dat ze moeten sporten begrijp ik ook nog wel. Dat hoeft niet via een duur fitnesscentrum. Dat kun je ook gewoon fysiek zelf doen. Maar ik snap niet dat zij de mogelijkheid krijgen om luxeproducten te kopen van het geld dat zij dan van de overheid krijgen, slash de Nederlandse belastingbetaler.

De voorzitter:

Nog één vervolgvraag, mevrouw Westerveld.

Mevrouw Westerveld (GroenLinks-PvdA):

Ik schetste alleen niet het beeld van zielige mensen. Ik geef aan dat het als mensen ergens verblijven waar ze niet weg mogen beter is voor het algemene klimaat in een instelling, beter voor de medewerkers die daar ook rondlopen. Het voorkomt ook incidenten als mensen wel wat nuttigs te doen hebben en contacten kunnen onderhouden. Dat was de kanttekening die ik zette bij het verhaal van mevrouw Van der Plas.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Ze mogen wel weg, want ze mogen naar huis.

De voorzitter:

Vervolgt u uw betoog, of uw tweede termijn.

Mevrouw Van der Plas (BBB):

Maar goed, ik heb dan ook een motie hiervoor klaarliggen en die luidt als volgt.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

constaterende dat vreemdelingen in bewaring wekelijks €22,50 zakgeld krijgen;

overwegende dat zij daar onder meer sigaretten voor kopen;

overwegende dat ouderen, die hun leven lang hebben gewerkt en hun premies hebben betaald, in verzorgingstehuizen niet eens in hun eigen kamer een sigaretje mogen roken;

overwegende dat de werkende Nederlanders niet de sigaretten en andere luxeproducten hoeven te betalen voor vreemdelingen, die hier niet eens thuishoren;

overwegende dat mensen in vreemdelingenbewaring al gratis eten, gratis kleding en schoenen, gratis zorg en gratis sport hebben en dus alles hebben wat ze echt nodig hebben;

verzoekt de regering om vreemdelingen in vreemdelingenbewaring niet meer te voorzien van luxeproducten, zoals sigaretten,

en gaat over tot de orde van de dag.

De voorzitter:

Deze motie is voorgesteld door het lid Van der Plas.

Zij krijgt nr. 42 (35501).

Mevrouw **Van der Plas** (BBB):

U krijgt van mij een nieuwe motie, want ik heb hier heel erg op gekrast. Ik heb een goede klaarliggen. Die ga ik printen en die ga ik zo aan u geven. Ik geef nu deze alvast.

Voorzitter. Ik had net in het debat een beetje een gek sprongetje. Toen zei ik: o, het gaat hierover en nu ineens gaat het daarover. Dat kwam doordat ik twee bladzijdes had omgeslagen in plaats van een. Dus ik wil graag nog even de vraag stellen die ik eigenlijk in de eerste termijn had klaarliggen en die ging over de informatiepositie van de overheid. In het oorspronkelijke wetsvoorstel kon de directeur van bezoekers persoonsgegevens verwerken met het oog op orde en veiligheid. In de novelle vervalt dat, terwijl elders wel bredere bepalingen over gegevensverwerking worden opgenomen.

Eh, doe ik het nou weer? Nee. Sorry, lange dag.

Mijn vraag aan de minister is: waarom wordt die specifieke bevoegdheid bij bezoek geschrapt? Kan de minister garanderen dat de directeur nog steeds voldoende gegevens van bezoekers kan verwerken als dat nodig is voor de orde en de veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten of het voorkomen van misbruik van de bezoekregelingen?

Het valt ons daarnaast op dat persoonsgegevens in verschillende bepalingen in beginsel niet langer dan zes maanden na vertrek uit de inrichting worden bewaard. Mijn vraag is: waarom zes maanden? De regering zegt zelf dat zij wil voorkomen dat bij hernieuwde illegale inreis een informatieachterstand ontstaat. Dan is zes maanden toch te kort, zou ik zeggen. Daarom wil ik nog aan de minister vragen

of hij kan uitleggen waarom bijvoorbeeld de bewaartermijn niet twee jaar is of vijf jaar of zolang een terugkeerbesluit, ongewenstverklaring of inreisverbod geldt. Waarom is dat niet mogelijk of niet wenselijk? Als de vreemdeling op straat komt te staan omdat de bewaring moet worden opgeheven wegens gebrek aan zicht op uitzetting, waarom zouden de gegevens dan juist zo snel moeten verdwijnen? Dat is toch precies de categorie waarbij de overheid de informatiepositie moet vasthouden, lijkt mij. Daar zou ik graag een verklaring van willen hebben in de tweede termijn van de minister.

Daarmee ben ik aan het einde van mijn hele inbreng. Dank u wel.

De voorzitter:

Dank u wel. Dan gaan we nu luisteren naar de heer Van Baarle, die spreekt namens de fractie van DENK.

Ga uw gang.

De heer Van Baarle (DENK):

Dank u wel, voorzitter. Mag ook ik de minister, en uiteraard ook het ambtelijk apparaat dat op de achtergrond assisteert, bedanken voor de beantwoording?

Voorzitter. We hebben de minister de appreciatie horen geven van de amendementen. Het zal voor de minister niet als een verrassing komen dat ik het feit dat hij het merendeel van mijn amendementen heeft ontraden, zal meewegen bij mijn uiteindelijke oordeelvorming over de wet. Desondanks is het fijn dat het amendement over de meldplicht door de minister van "oordeel Kamer" is voorzien. Hopelijk zal dat met steun van de Kamer zorgen voor een aanvullende waarborg in de wet.

Graag dien ik een aantal moties in om een aantal waarborgen nog te bekrachtigen en nog een aantal aandachtspunten expliciet mee te geven als Kamer. Allereerst de volgende motie.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

constaterende dat langdurige opsluiting en beperking van bewegingsvrijheid ernstige psychische gevolgen kunnen hebben;

verzoekt de regering de psychische en medische gevolgen van toepassing van lockdownmaatregelen en uitzonderingsregimes binnen de vreemdelingenbewaring altijd onafhankelijk te laten evalueren, en de Kamer hierover te informeren,

en gaat over tot de orde van de dag.

De voorzitter:

Deze motie is voorgesteld door de leden Van Baarle en Westerveld.

Zij krijgt nr. 43 (35501).

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

verzoekt de regering de Kamer onverwijld te informeren wanneer binnen de vreemdelingenbewaring gebruik wordt gemaakt van uitzonderingsbevoegdheden die fundamentele rechten beperken,

en gaat over tot de orde van de dag.

De voorzitter:

Deze motie is voorgesteld door het lid Van Baarle.

Zij krijgt nr. 44 (35501).

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

constaterende dat er signalen zijn dat vreemdelingen in detentie langer op cel verblijven vanwege personeelstekorten en capaciteitsproblemen;

overwegende dat organisatorische problemen van de overheid geen rechtvaardiging mogen vormen voor verdere beperking van fundamentele rechten;

verzoekt de regering te waarborgen dat personeels-, capaciteits- of organisatorische problemen nooit zelfstandig aanleiding vormen voor toepassing van vergaande beperkingen van bewegingsvrijheid of dagbesteding,

en gaat over tot de orde van de dag.

De voorzitter:

Deze motie is voorgesteld door het lid Van Baarle.

Zij krijgt nr. 45 (35501).

De heer Van Baarle (DENK):

Tot slot, voorzitter. Deze wet is in het verleden in het leven geroepen om ervoor te zorgen dat er een ander regime is dan het regime dat valt onder de Penitentiaire beginselenwet. Vreemdelingenbewaring mag niet onder het strafregime vallen. Door de amendementen die ingediend worden en de verscherpingen die met de wijzigingen zijn aangebracht, gaat het toch steeds meer richting dat punitieve regime. In de uitvoering mag dat nooit de bedoeling zijn. Vandaar de volgende motie.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

herinnerende aan eerdere toezeggingen van de regering om vreemdelingenbewaring minder penitentiair en menswaardiger vorm te geven;

verzoekt de regering bij de uitvoering van de wet het bestuursrechtelijke en humane karakter van vreemdelingenbewaring expliciet centraal te stellen,

en gaat over tot de orde van de dag.

De voorzitter:

Deze motie is voorgesteld door het lid Van Baarle.

Zij krijgt nr. 46 (35501).

De heer Van Baarle (DENK):

Dank u, voorzitter.

De voorzitter:

Dank u wel. Dan gaan we nu luisteren naar de heer Ceder, die spreekt namens de fractie van de ChristenUnie. Gaat uw gang.

De heer Ceder (ChristenUnie):

Voorzitter, dank u wel. Ik had het in mijn bijdrage al over recht doen. Bij asiel doe je dat vanuit verschillende invalshoeken: recht doen aan de vreemdeling en zorgen dat dat op een menswaardige manier gebeurt, ook als iemand terug moet, maar ook recht doen aan de gemeenschappen in ons land. Dat betekent dat je de mensen die strafbare feiten plegen en een gevaar voor de samenleving zijn zo snel mogelijk en effectief terugstuurt en uit die samenleving verwijdt. Wij hebben daarom aangegeven dat we de maatregelen zoals die in de wet staan, kunnen steunen. Recht doen betekent ook zorgen voor een betrouwbare overheid en een overheid die kan leveren. Om die reden hebben we aangegeven dat we de dwangsommen in deze fase niet effectief vinden, helaas, en dat we er daarom voorstander van zijn om het verzoek van de IND in te willigen om die dwangsommen als Kamer af te schaffen. Wij staan dus ook onder dat amendement.

Voorzitter. Er zijn wat discussies geweest over insluiten. We hebben natuurlijk te maken met een personeelstekort, ook in het gevangeniswezen en van mensen die bij de vreemdelingenbewaring betrokken zouden moeten zijn. Dat kunnen we niet negeren. Ik denk dat het goed is afgewogen in de wet, maar ik zou in ieder geval wel graag een invoeringstoets willen bepleiten, waarbij er wordt gekeken waar er qua capaciteit, effectiviteit en uitvoering bijsturing nodig is om ervoor te zorgen dat het werkt en loopt. Ik denk dat het voldoende is afgebakend in de wet, maar ik denk ook dat een tijdige invoeringstoets geen kwaad kan en misschien ook wel kan helpen om het gewenste doel te bereiken. Daarom heb ik de volgende motie.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

overwegende dat het goed is om bij intreding van de wetswijzigingen snel te toetsen op capaciteit, effectiviteit en uitvoering, zodat tijdige bijsturing mogelijk is;

verzoekt de Kamer om na twee jaar een invoeringstoets te doen,

en gaat over tot de orde van de dag.

De voorzitter:

Deze motie is voorgesteld door het lid Ceder.

Zij krijgt nr. 47 (35501).

De heer **Ceder** (ChristenUnie):

Voorzitter, tot slot. We hebben het ook gehad over de achterstanden. We hebben een hele discussie gehad over het Migratiepact en over wat je dan doet met de oude voorraad. De Algemene Rekenkamer heeft gisteren laten zien dat het best wel een lang verhaal kan gaan worden. Dat wisten we al. Dat is ook de reden dat wij destijds amendementen hebben ingediend. Maar goed, die wet is nu zoals die is. Daarom heb ik wel de volgende motie. Ik wil voorkomen dat we over een aantal maanden weer dermate schrijnende gevallen hebben dat we vooral daarmee bezig zijn als Kamer in plaats van met het op orde krijgen van de keten. Ik heb daarom de volgende motie.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

overwegende dat de beslistermijn bij de IND nu gemiddeld vijftien maanden is, terwijl de wettelijke termijn zes maanden is, en de achterstand bij de IND in 2025 ruim 51.000 aanvragen bedroeg;

overwegende dat hierdoor de rechterlijke dwangsom bij het niet halen van de beslistermijn nu een bot instrument geworden is;

overwegende dat de Algemene Rekenkamer heeft aangegeven dat bestaande asielaanvragen voor 12 juni 2026 pas over vijf jaar zijn weggewerkt;

verzoekt de regering om de meest kwetsbare gevallen en gevallen met kinderen voorrang te geven bij beoordeling van achterstandsdossiers en om bij de augustusbesluitvorming voldoende middelen ter beschikking te stellen om de grote achterstanden bij de IND te laten afnemen en eraan te werken dat de beslistermijnen weer worden gehaald,

en gaat over tot de orde van de dag.

De voorzitter:

Deze motie is voorgesteld door het lid Ceder.

Zij krijgt nr. 48 (35501).

De heer **Ceder** (ChristenUnie):

Dank u wel, voorzitter.

De voorzitter:

Dank u wel. Daarmee zijn we aan het einde gekomen van deze termijn van de Kamer.

De algemene beraadslaging wordt geschorst.

De voorzitter:

Let goed op, want ik ga een aantal huishoudelijke mededelingen doen. Ik schors namelijk nu voor enkele ogenblikken. Daarna is er een extra regeling van werkzaamheden. Daarna heeft de minister verzocht om vijftien minuten te schorsen voor het voorbereiden van de appreciaties van de ingediende moties en de beantwoording van de vragen. Ik zou zeggen: blijf in de buurt, want als de minister eerder klaar is, zou de bel zomaar eerder kunnen gaan. Ik schors nu voor enkele ogenblikken. Daarna is er een extra regeling van werkzaamheden.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.